

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HIS TEMPTATION

EMPIRE STATE OF LOVE

NICOLE BAKER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ONUN BAŞTAN ÇIKARMASI

NICOLE BAKER

Copyright © 2025 by Nicole Baker

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımcısı: Shanoff Tasarımları

Editör: Jovana Shirley, Unforeseen Editing, www.unforeseenediting.com Düzeltmen:

Tiffany Hernandez

[Vellum ile oluşturuldu](#)

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35 Sonsöz

Beni Sosyal Medyada Takip Edin

Yazanda : Nicole Baker

KYLIE

Bugün bir kişi daha bana acelesi olduğunu söylerse, bu krem şanti kutusunu alıp onlara yüz bakımı yapacağım. Burası New York; herkesin acelesi var. Bu ima ediliyor. Bunu belirtmeye gerek yok ve bana söylemeleri kahvelerini daha hızlı yapmalarını sağlamayacak.

Bu kızın lattesini, aklınca sağlıklı hale getirmek için istediği tüm malzemelerle yapıyorum.

Flaş haber, bayan: Sahte lezzetini oluşturan şeker ve kimyasallarla doludur. Lezzetli olabilir; ama sağlıklı değildir.

Şurubu dökerken ağırlığımı bir ayağıma vererek diğer ayağımın acısını dindirmeye çalışıyorum. Bu ayakkabıların tabanları neredeyse hiç yok, ama onları değiştirecek param da yok. Küçük kardeşim Bennett'in kros için yeni bir çift spor ayakkabıya ihtiyacı vardı ve bu da hesabımı boşalttı. Tenis ayakkabıları ne zaman bu kadar pahalı oldu?

"Buyurun," diyorum gülümseyerek içkiyi tezgâhın üzerinden kaydırırken. "İyi günler."

Kadın tek kelime etmeden onu kapıyor ve etrafında dönüyor.

"Evet, ben de harika bir gün geçireceğim. Teşekkür ederim," diye mırıldandım kendi kendime.

Ellerimi önlüğüme siliyorum ve tezgâha geri dönüyorum. Ellili yaşlarında gibi görünen bir kadın yaklaşıyor. Başının üstünde dağınık bir topuz haline getirilmiş kıvrıkcık kızıl saçları var. Pantolonu düzgünce ütülenmiş ve belli ki çok pahalı. Bu binada çalıştığına eminim ama onu daha önce gördüğümü hatırlamıyorum.

"Ah, bu sabah bir asistanı daha kovdu," diye sızlanıyor yanındaki diğer kadına. "Buna inanabiliyor musun? Bir ay içinde üç oldu."

"Günaydın," diye araya giriyorum. "Sizin için ne yapabilirim?"

Elindeki kâğıda bakıyor ve bana veriyor. "Bunu sana versem daha kolay olur herhalde. Ofisimizdeki espresso makinesi bu sabah bozuldu."

On içki siparişinden oluşan listesine baktım. Eyvah. Arkasındaki sıra kızacak. Bu sabah alabileceğim bahşışlerden de olacak. Mükemmel!

Önce en çok zaman alan içecekler üzerinde çalışıyorum.

"Her neyse," diye kadının arkadaşıyla tekrar konuşmaya başladığını duyuyorum, "Ne yapacağımı bilmiyorum. Bu kadınların hepsi adama yaltaklanıyor. Onun için gerçekten çalışmak yerine dikkatini çekmeye ve bir randevu koparmaya çalışmakla meşguller."

Rakamlar. Bunlar muhtemelen sadece evlenmek için bir milyarder bulmak isteyen ve paraya gerçekten ihtiyacı olmayan sosyetikler. Benim gibi, bir şirkette işe girebilmek için her şeyden vazgeçebilecek insanlar da var.

"Bu sefer farklı birini işe almanız gerekiyor. Sorun şu ki, tüm bu adayların paraya ihtiyacı bile yok. Sıkı çalışmak için hiçbir nedenleri yok" diyor yanındaki arkadaşı.

Bingo! Cevabın gerçekten iş isteyen birini işe almak olduğunu kim düşünebilirdi ki?

"Peki bu kişiyi nereden bulacağım?" diye soruyor. "Finansal geçmişlerinin ne olduğunu görmek için özgeçmişlerini karıştıracak vaktim yok ve bunu bir mülakatta da soramam."

"Beni işe alabilirsin."

Parmağım neredeyse krem şanti kutusunun üstünden kayıyordu. Bunu yüksek sesle mi söyledim?

Bayan arkadaşından bana doğru baktı. "Affedersiniz?"

Kelimeler çoktan çıktı. Yapabilirim de. "Beni işe alabilirsiniz. Gerçekten çok çalışkanım ve harika bir asistan olurum."

"Sen mi?" diyor hoşnutsuz bir sesle. "Asistan olmak için nasıl nitelikli olabilirsin?"

"Şey," diye başlıyorum lattenin kapağını kapatıp kalan beş içeceği doldurmaya geçmeden önce, ki bunlar sadece normal kahve, "Ben zeki ve motivasyonu yüksek biriyim, hayatın bana sunduğu her şeyin üstesinden gelebilirim ve beni her fırsatta aldatacak zengin bir pislikle evlenmek gibi bir niyetim yok."

Vay be. Bu pek profesyonelce değildi. Muhtemelen cevabımda daha etkili olabilirdim.

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Beni şoke ettiğinde bir barista olarak bana haddimi bildirmesine hazırım.

"Bu güçlü adamlara güvenilmemesi gerektiğini bilen akıllı bir kadın olduğunuzu görüyorum. Bu hoşuma gitti." Elini cebine attı ve bir kart çıkardı. "İşte numaram. Bu sabah beni ara ve bir görüşme ayarlayalım."

"Gerçekten mi? Elbette. Bunu yapabilirim." Sözcüklerimin üzerinde tökezledim. "Teşekkür ederim."

Kartına bakıyorum ve adının Scarlett olduğunu görüyorum. Parlak altın bir kredi kartı uzatıyor ve ben de hayatımın değişmek üzere olup olmadığını merak ederek kartı okutuyorum.

Bu gerçek bir iş için bir fırsat olabilir mi?

Eğer bu işi alırsam, Benny ve kendim için sağlık sigortası yaptırabilirim. Hastalanmamızı karşılayabileceğimi bilseydim bu beni ne kadar stresten kurtarırdı?

"Sorun değil, Kylie." İsim kartımı okuyor ve içecekleri alırken gülümsüyor. "Bir şey daha" - uzaklaşmadan önce durdu - "unutma, istediğin iş için giyin, sahip olduğun iş için değil."

Bununla birlikte, arkadaşıyla birlikte uzaklaşıyor. Sıramdaki müşterilerin arasından uçarak geçmeye ve sabah telaşını atlatmaya çalışıyorum ki düzgün bir şekilde çıldırabileyim.

Huzurlu bir an bulduğumda saat dokuz buçuk olmuştu. Cebimden kartı çıkardım ve inceledim.

Scarlett Johnson. İŖe Alım M¼d¼r¼. Nova Sky Havayolları.

Boğazımda yükselen safrayı yutuyorum. Kendime hiç uygun değilim. Ne düşünüyordum bilmiyorum.

Cevap ver: İstemiyordum. O kelimelerin ağızımdan dök¼lmesini istememiştim.

İstediğim iş için giyinmemi istiyor. Eski p¼sk¼ kotuma ve siyah düğmeli gömleğime bakıyorum. Bundan daha güzel bir şeyim yok.

Faydası yok. Sahip olduğum kıyafetlerle oraya gidersem bana bir kez bakıp gülecektir. Bir görüşme ayarlamak için onu arama zahmetine bile girmemeliyim.

Ama sıra yavaşladığında ve Miranda kalabalığa yardım etmek için ortaya çıktığında, kendimi arka tarafa gizlice girip Scarlett'in numarasını çevirirken buluyorum.

Tezgâha geri döndüğ¼mde şaşkınlık içindeydim. Üç saat sonra bir görüşmem var. Eve dönüp üstümü değiştirebileceğime ve zamanında hazır olabileceğime dair ona güvence verdim. Ağızım bir şeyleri kabul etmeye devam ediyordu ve susmak için kendi suratımı yumruklamak istiyordum.

Sanırım sırt çantamda bir yerlerde özgeçmişimin bir kopyası var, ama bu ne işe yarar ki? Saçma sapan işlerle ve kocaman bir GED ile dolu. Tüm bunlar ne kadar aptalca gelse de, içimden bir ses her şeyi yapmamı söylüyor.

Eğer hayat bana bir zeytin dalı uzatmaya çalışıyorsa, onu almalıyım. Onu kapmak ve biraz zeytinyağı yapmak için elimden gelen her şeyi yapmalıyım. Hayatım onsuz oldukça yavan.

Kardeşimi beslemek ya da giydirmek için kullanmam gerekirse diye birkaç ay önce açtığım acil durum kredi kartını düşünüyorum. Ya dışarı çıkıp bir kıyafet alsaydım ve görüşmemden hemen sonra iade etseydim?

Elbette, yapılacak en etik şey bu değil ama çaresizim. Yıllar boyunca benim yaşadığım türden bir şanssızlık yaşasaydın sen de yapardın. Küçük kardeşin için daha iyi bir gelecek anlamına gelseydi.

Üç saat sonra ve iki yüz elli dolar delikte, beyaz bir bluz ve siyah bir bluzla donatılmış siyah bir etekle binaya geri dönüyorum.

Topuklular. Mağazadaki satış görevlisine saçımı nasıl yapacağımı bile sordum. Düşük bir topuz önerdi, ben de çıktıktan sonra Google'da araştırdım.

Sanırım iade edemeyeceğim bir tüp ruj ve biraz maskara satın aldım, ancak görünümü tamamlamak için gerekli olacaklarını düşündüm. Ama ikisi için de eczanede sadece sekiz dolar harcadım, yani bununla başa çıkabilirim.

Topuklu ayakkabılar asansöre kadar tıkırdıyor, kendimi sahtekar gibi hissetmeme neden oluyordu. Bana elli yedinci kata gitmemi ve resepsiyona vardığımda Scarlett'i sormamı söyledi. Sinirlerimi yatıştırmak için asansörde soluklanmayı umuyorum, ama lanet şey saniyeler içinde kata varıyor.

Kapılar beklemediğim bir ofis düzenine açılıyor. Bu binanın lobisi soğuk ve modernken burası hiç de öyle değil. Koyu ahşap zemin ve sıcak ışıklandırma anında daha rahatlatıcı bir his veriyor. Sinirlerimi biraz olsun yatıştırıyor.

Resepsiyonda oturan ve bilgisayarında bir şeyler yazan sarışına doğru yürüyorum. Genç ve güzel. Şehirdeki bu şirketler için standart nitelikler olmalı.

Kafasını kaldırıp iki kez bakıyor ama asla gülümsemiyor. "Merhaba. Yardımcı olabilir miyim?"

O kaybolan sinirler, taş suratı ve kaba tavırlarıyla aniden geri geldi.

"Merhaba. Scarlett'i görmeye geldim." Küçük bir göz devirmesi yakaladım.

"Beni takip edin."

Ayağa kalktı ve koridorda yürümeye başladı. Topuklu ayakkabılarımla zar zor yetişiyorum. O daha da yüksek olanlardan giyiyor, ama onlarla yürümede profesyonel gibi görünüyor. O kadar çok masanın ve koridorun arasından geçiyoruz ki, çıkış yolunu asla bulamayacağımdan korkmaya başlıyorum. Sonra bir yan koridordaki birkaç özel ofisten oluşan küçük bir ofiste duruyoruz.

Kendini bana hiç tanıtmayan uzun bacaklı sarışın ön büro görevlisi kadın kafasını kapıdan içeri uzatıyor ve bana doğru bir bakış atmadan uzaklaşmadan önce varlığımı duyuruyor.

Odaya ürkek adımlarla girdiğimde Scarlett'i sıcak bir gülümsemeye masanın arkasında otururken buluyorum.

"Merhaba, Kylie. Bu kadar kısa sürede benimle buluştuğun için çok teşekkür ederim. Otursana." Masasının önündeki sandalyeyi işaret ediyor.

Elimde üzerinde pek de etkileyici olmayan özgeçmişimin yazılı olduğu tek bir kâğıtla oturuyorum. "Elbette. Bu fırsat için çok teşekkür ederim."

"Anladığım kadarıyla bu senin özgeçmişin?" diyor kâğıda bakarken.

Buradan kaçma ve çıkış yolunu bulma şansım nedir? Kafamda bir hesap yapıyorum, vazgeçip ona özgeçmişimi uzatmadan önce kıvrımları ve dönemeçleri hatırlamaya çalışıyorum.

Sırtımda ter birikirken ben acı içinde parmaklarımı birbirine geçirirken o sessizce incelemek için zaman ayırıyor.

"Daha yirmi bir yaşındasın," diyor mektubu taramaya devam ederken. Ben cevap veremeden devam ediyor: "Diplomanı almışsın. Liseden mezun olamamana ne sebep oldu?"

Derin bir nefes alıyorum. Dürüst olacağım. "Ailem ben on altı yaşındayken ortadan kayboldu. Kardeşim sadece yedi yaşındaydı ve bizi yanına alacak başka aile üyemiz yoktu. Sisteme girmemizi istemedim, bu yüzden yedek vasilik için başvurdum. Tam zamanlı bir iş bulabildiğim ve şehirde ucuz bir yer tutabildiğim için bana verdiler."

Bana düşünceli bir şekilde bakıyor. "Bu kadar genç yaşta ne kadar büyük bir sorumluluk almışsın. Ve tüm bunlar olurken hala GED'in var mı?"

Başımı salladım. "Evet, gece dersleri aldım. On sekiz yaşıma bastığımdan beri iki işte çalışıyorum. Faturalarımı ödüyorum ama yine de kendim ya da kardeşim için istediğim hayat bu değil."

"Anlıyorum. Ve iş deneyiminiz, daha önce bir iş ortamında çalışmış gibi görünmüyorsunuz."

"Öğrenmedim ama çok hızlı öğrenen biriyim. Benim o yaşta yaptığım işi üstlendiğinizde öyle olmak zorundasınız. Sizi temin ederim ki geçmişte bu pozisyonda olan herkesten daha çok çalışacağım."

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Bay Monroe asistanı olmak için gereken nitelikler konusunda çok titiz. Diploma yeterli değil."

Bu kıyafetlere harcadığım parayı ve elimden kayıp giden fırsatı düşündükçe panik boğazımda düğümleniyor.

"Kusura bakmayın ama nitelikler listesi geçmişte size yardımcı olmadı. Bu sabah duyduklarıma göre, yanınızda bir asistan tutmayı beceremiyorsunuz. Bunu değiştirebilirim. Başarılı bir CEO ile çıkmaya hiç niyetim yok ve kaybedecek çok şeyim var. Eğer başaramazsam, böyle bir fırsat bir daha gelmez. Şimdiye kadar sahip olduğu en iyi asistan olacağım. Ve niteliklerim ikimizin arasında kalabilir. Bay Monroe'nun seviyesindeki birinin asistanının özgeçmişine bakmayacağını varsayıyorum."

Vay anasını. Onunla bu şekilde konuştuğuma inanamıyorum. Beni kovmasını bekliyorum ama dudaklarında bir gülümseme belirmediğini görüyorum.

"Azminiz hoşuma gidiyor," dedikten sonra dik oturuyor, "Bay Monroe'nun hemen kovmayacağı bir asistan bulmaya çalışmaktan ne yapacağımı şaşırdım. Adamın sabah kahvesi yerine onunla bir randevu ayarlama derdine düşen diğer kadınlar gibi olmayacağınıza inanıyorum."

"Elbette. Kesinlikle sadece onun taleplerini karşılamak için endişeleneceğim. Beni etrafta dolanırken, bir sevgili ararken yakalama şansınız yok."

"Bunu yaptığımı inanamıyorum" -başını sallıyor- "ama işe alındım."

Eğer şu anda çılgılık atabilseydim ve onu korkutmasaydım, bunu yapardım. Koltuğumdan zıplayıp zafer dansı yapmak istiyorum. Vücuduma ağır dozda adrenalin yayılırken kalbim göğsümde çarpıyor. Böyle şeyler benim başıma gelmez. Bir rüyanın ortasındaymışım gibi hissediyorum. Bunun gerçek olduğundan emin olmak için kendimi çimdiklemek istiyorum. Ama profesyonel davranmalı ve bana bu işi teklif ettiği için tamamen dehşete düşmemiş gibi davranmalıyım.

"Bu fırsat için çok teşekkür ederim. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağıma söz veriyorum."

Başını sallıyor, sonra detayları gözden geçirmeye başlıyor. "Sanırım bugün başlayabilirsiniz. Evrak işlerinin ve rozetinin derhal halledilmesi gerektiğini İK'ya bildireceğim."

"Ah, kafedeki mesaimin geri kalanı daha var," diye kekeliyorum.

Başını yana doğru eğiyor. "Sanırım işi istiyorsun. Bence kafe sensiz de idare edebilir. Beni takip edin."

Koridorlarda dolaşırken telefonumu cebimden çıkarıp Miranda'ya bir mesaj atıyorum ve vardiyamın geri kalanında gelemeyeceğimi bildiriyorum. Bu bir tür pislik hareketi mi? Evet, öyle. Ama bir pislik olmak bana bu işi ve Benny'y i üniversiteye gönderme fırsatını kazandıracaksa, o zaman bir pislik olacağım.

Onu takip ettiğimde hızlı hızlı konuşuyor. "Sanırım yılda yüz bin yeterli olacaktır. Bu iş genellikle daha fazla kazandırır ama diplomanız ve iş deneyiminiz göz önüne alındığında bunun makul olduğunu düşünüyorum."

Yüz bin dolar mı? Neredeyse kendimden geçecektim. Bu kadar para için hayatımın geri kalanında tanıştığım herkese pislik gibi davranacağım.

"Bu adil," diye cevap vermeyi başarıyorum.

"İki hafta tatil ve bir hafta hastalık izni alacaksınız. 401(k) katkı paylarınızı yüzde beşe kadar eşleştiriyoruz ve harika bir sağlık sigortası planımız var."

Bir 401(k) başlatacağım! Ve SAĞLIK SİGORTAM var! Kardeşim hastalanırsa onu doktora götürebileceğimi bilmenin verdiği rahatlamayla ağlamak istiyorum.

Scarlett, *üzerinde Trudy, İnsan Kaynakları Müdürü* yazan bir ofisin hemen dışında durdu. "Pekala, Trudy'ye seni hazırlamasını söyleyeceğim. İşiniz bitince sizi masanıza götüreceğim. Bay Monroe'nun ofisinin hemen dışında, böylece her zaman size ulaşabilir."

Bu adamın emrine amade olmak kulağa biraz ürkütücü geliyor. Kendimi neyin içine soktuğumu fark ettiğimde sinirlerim midemde zıplamaya başlıyor. Bu iş için biçilmiş kaftan mıyım? Her şeyin üstesinden gelip gelemeyeceğimi bile bilmiyorum ve bu adam bir öğrenme eğrisine izin verecek gibi görünmüyor.

LINCOLN

Bugün tam bir çöplük yangınına dönüştü. Asistanım dün gönderilmesi gereken çok önemli bir e-postayı göndermeyi unuttu ve hiçbir pişmanlık belirtisi göstermedi. Sonra masama oturdu ve sanki bacaklarına bakmaya çalışmam umurumdaymış gibi elbisesini yukarı kaldırdı.

Etrafta dolaşıp ilgimi çekmek için çırpınan kadınlardan bıktım. Scarlett'e artık kadın asistan istemediğimi bile söyledim, ki bu tamamen ters tepti. Bana tek kazandırdığı, dikkatimi çekmek için can atan eşcinsel bir adam oldu.

Görünüşe göre, dışarıda bir CEO'nun asistanı olmak isteyen heteroseksüel erkek yok. Bana sorarsanız tamamen saçmalık. Maaş harika ve yan haklar daha da iyi. Çalışanlarımla ilgileniyorum.

Karşılığında tek istediğim işinizi ciddiye almanız ve zamanınızı pantolonuma girmeye çalışarak harcamamanız.

Beni yanlış anlamayın; sikimi güzel bir kadının sıcaklığına batırma hissine bayılıyorum. Sadece işte yapmıyorum. Dürüst olmak gerekirse, son zamanlarda bunu yapmakla giderek daha az ilgileniyorum. Çok kolay oldu, kadınlar çok çaresiz.

Paramın kokusunu bir mil öteden alabiliyorlar. Paradan gelen ve benimkine ihtiyacı olmayanlar bile yanımda sinir bozucu davranıyor. Onlar için her şey bir oyun. Bir sonraki etkinliklerinde övünmek için en ateşli, en uygun bekarı kim kapabilir?

Adı her neyse, hatasını düzeltmek için bilgisayarına koşmak yerine elimi eteğinin içine sokmaya karar verdiği anda anladım ki

Gitmesine izin vermem gerekiyordu. Ama şimdi buradayım, kendime öğle yemeği alamayacak kadar meşgul olduğum için açlıktan ölüyorum ve sanki milyar dolarlık bir organizasyonun CEO'su değil de bir sekretermişim gibi kendi gelen kutumu inceliyorum.

Nova Sky Havayolları'nın CEO'su olmaktan gurur duyuyorum. Çünkü bunu babamın bağlantıları ya da yıllar önce değiştirdiğim soyadımın gücü olmadan kendi başıma başardım. Kimse başarımdan kendine pay çıkaramaz ve ben de bundan gurur duyuyorum.

Bu ofisteki şöhretimi biliyorum. Ben birlikte çalışılması imkansız ve kötü tavırları olan korkunç CEO'yum. Hayatlarında bir kötü adam olması herkesin kendini daha iyi hissetmesini sağlayacaksa bu rolü oynamaktan memnunum. Belki de kötü adam benimdir. Kimse hayatın kolay olduğunu söylemedi ve ben de çalışanlarımın üzerine titreyecek değilim.

Günümün bir noktasında, asistanımın masasını karıştırmaya, bir sözleşme aramaya başlamıştım ki Scarlett'in yaklaştığını gördüm. Arkasında sadece yeni asistanım olduğunu tahmin edebileceğim bir kadın vardı.

Alıştığım tipik uzun bacaklı, saçları her yerinde mükemmel renkte olan asistanlardan değil, ama çok güzel. Scarlett'e dönüp bakıyorum, artık asistanımın görünüşüyle ilgilenmiyorum.

"Bay Monroe, harika haberlerim var. Yeni asistanınızla tanışın, Bayan Kylie Ricci."

Bayan Ricci elini uzatıyor ama artık fiziksel temasa izin vermemem gerektiğini biliyorum. Hep çok uzun süre oyalanıyorlar.

"Teşekkür ederim, Scarlett. Bundan sonrası bizde." Dikkatimi yeni asistanıma yönelttim. "Bu karmaşanın içinde bir yerlerde Harvest Brew ile aramızda bir sözleşme var. Ona ihtiyacım var. Bul onu. Ayrıca, öğle yemeği yemedim. Köşedeki kafeye git ve bana buğdaylı hindi al."

Scarlett onun kolunu okşadı ve uzaklaştı. Bayan Ricci orada durmuş, benim ani çıkışım karşısında biraz şok olmuş görünüyordu. Çok dostça davranırsam yanlış bir fikre kapılacaklarını uzun zaman önce öğrendim. Ve birkaç haftadan fazla sürmeyen her yeni işe alım için hoş geldin diyecek zamanım yok.

"Bunu anladın mı?" Hâlâ uzattığı eline bakarken yüksek sesle soruyorum.

Ne yaptığının farkına varmış olmalı ki kolunu hızla aşağı çekiyor. "Evet, Bay Monroe. Sözleşme ve öğle yemeği."

Gözlerimi deviriyorum. Harika. Genç ve tecrübesiz görünüyor. Bu saçmalıklara ayıracak vaktim yok. "Sanırım tüm harcamalarım için size bir şirket kartı verildi?"

Başını sallıyor.

"Kelimeler, Bayan Ricci. Ben kafa hareketleri yapmam."

"Evet. Bana bir şirket kartı verildi. Aradığınız sözleşmeyi bulur bulmaz öğle yemeğinizi almak için kullanacağım."

"Güzel." Hışımla ofisime döndüm ve kapımı kapattım.

Ofisin dışından bakıldığında cam duvarlar buzlu gibi görünüyor. Ama bu yeni teknoloji sayesinde içeriden her şeyi mükemmel bir netlikte görebiliyorsunuz. Herkese, aslında her şeyi gördüğüm halde hiçbir şey göremiyormuşum gibi bir izlenim veriyor.

Bayan Ricci'nin oturup masasının üzerindeki kâğıtları karıştırmaya başlamasını izliyorum. Tanrım, ne kadar dağınık. Diğer asistanın ne kadar düzensiz olduğunu nasıl göremedim? Makyajını tazelemekle ve bana kirpiklerini kırptırmakla meşguldü.

Şaşırtıcı bir şekilde, Bayan Ricci aradığım şeyi bulmuş gibi görünüyor. Dik durup eteğini ve bluzunu düzelttikten sonra kapıma doğru yürüdü. Hafif bir tıkırtı duyuldu, zar zor duyuluyordu. Bu beni rahatsız etti. Zaten onu izlemiyor olsaydım, kapının çalınacağını bilseydim bunu nasıl duyabilirdim ki?

Bunu görmezden gelmeye karar veriyorum, eğer asistanım olmayı kabul edecekse çok daha iddialı olması gerektiği mesajını almasını umuyorum. Birinin ona yardım etmesini bekler gibi önce sağa, sonra sola bakarken onu izliyorum.

Scarlett bunu nereden buldu?

Derin bir nefes alıyor, sanki bir şey için yeterince cesaret topluyormuş gibi, sonra tekrar vuruyor - bu sefer daha güçlü bir şekilde.

"İçeri gel," diye bağıriyorum sandalyemde arkama yaslanıp kollarımı göğsümde kavuştururken.

Kapı açılır ve kadın yavaşça içeri girer. "Bay Monroe, aradığınız sözleşme bende."

Bir dakika boyunca birbirimize baktık. Gözlerinin yeşilin koyu bir tonu olduğunu ve etrafına sim gibi dağılmış ela lekeleri olduğunu fark ediyorum. Böyle özel bir niteliği neden fark ettiğimden emin değilim ama bu beni rahatsız ediyor. Böyle şeylere dikkat etmem.

Sözleşme için kolumu uzatmayacağımı anladığında, sözleşmeyi masama koymak için gerekli adımları atıyor.

Yine önümde duruyor, sanki bir şey yapmamı ya da söylememi bekliyormuş gibi. Kaşlarımı kaldırıyorum, benden ne istediğinden emin değilim. Gözleri panikle kocaman açılıyor ve sonra geri çekilmeye başlıyor.

"Şimdi gidip yemeğini getireceğim," diyor sesi çatlarken.

Gözlerimi deviriyorum. Onun nesi var? Neden bu kadar yabancıymış gibi davranıyor?

Sözleşmeyi aldım ve onaylaması için hukuk departmanımıza vermeden önce herhangi bir hata olmadığından emin olmak için gözden geçirmeye başladım.

Bayan Ricci öğle yemeğimi böldü. Sandviçimi açmaya başlamıştım ki elinde bir kâğıt ve kalemle karşıma oturdu. Biraz şaşırdım.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordum.

"Oh, um, bundan sonra ne yapmamı istediğini bana bildirmek istersin diye düşündüm," diyor usulca.

Onu incelerken başımı yana eğiyorum. "Bunu neden yapayım ki? Takvimimde ne olduğunu söylemek senin işin."

"İlk günüm olduğu için düşündüm de-" diye başlıyor.

"Scarlett'in seni ayarlaması gerekiyordu." diye araya giriyorum.

Kaşları aşağıya dönük. "Bir şey yapamadan onu kovdun. Bir yolunu bulacağım."

Ayağa kalkarken gözlerinde bir miktar nem biriktiğini fark ediyorum. Bana sırtını döndüğünde hayal kırıklığıyla bir nefes çekiyorum.

"Masanızın bir yerinde bilmeniz gereken her şeyi içeren bir klasör var" diyorum. Başını çevirir ve başını sallar. "Gidip onu bulacağım ve çalışmaya başlayacağım." Ona neden yardım ettiğimi bilmiyorum. Normalde, bir asistan kendini başlatmayı bile beceremiyorsa, ben bir pislik olurum ve acı çekmelerini izlerim. Belki de yüzünde gördüğüm duygular onun için biraz üzülmemeye neden oldu.

Yumuşuyor muyum? Bu hiç iyi değil. Bunu kabul edemem.

Muhtemelen sadece sevişmeye ihtiyacım var. Aylar oldu ve bu beni rahatsız etmeye başlamış olabilir.

Birkaç saat sonra Bayan Ricci yüksek sesle kapımı çaldı. İçeri girdiğinde kendinden daha emin bir tavrı vardı. Kendinden daha emin görünmesini sağlayan şeyin ne olduğundan emin değilim.

"Saat üçteki toplantınızın zamanı geldi," diyor küçük bir gülümsemeyle.

"Hemen geliyorum."

Ayağa kalkıp takım elbisemin ceketini aldım ve kollarımı ceketin içine soktum. Kollarımı düzelterip düğmelerimi ilikledikten sonra başımı kaldırıp Bayan Ricci'nin hâlâ kapımda olduğunu görüyorum.

Biraz kızgınlıkla yanından geçip gidiyorum. Bu flörtün başladığı an mı? Net değerimi Google'da arattı ve şimdi de kendini kıcıma bağlamaya mı karar verdi? Diğerleri gibi olduğu anlaşılıyor.

Köşeyi dönüyorum ve CFO'm ile COO'mun güldüğü konferans odasına giriyorum.

Masanın başına oturduğumda CFO'm Roy, "Ah, işte orada," diyor rahatça.

"Bizi ektiğini düşünmeye başlamıştık," diye ekliyor Carson.

Saatime bakıyorum ve üçü beş dakika geçtiğini fark ediyorum. Toplantılara hiç geç kalmam. Bu nasıl oldu? Vücudum anında yanıyor

öfkeyle. Sandalyemde döndüğümde asistanımı odanın köşesinde kıpkırmızı yanaklarla otururken buldum.

"Özür dilerim. Konferans odasının nerede olduğunu bilmiyordum. Sizi almadan önce orayı bulup suları ve kahveyi hazırlamam birkaç dakikamı aldı."

"Hiç sorun değil. Bu kat bir labirent gibidir," diye araya girer Roy. "Kimse ilk gününde mükemmel değildir. Değil mi Lincoln?"

Sesindeki tonu duyuyorum. Bana kadını rahat bırakmamı söylüyor. Ben insanlara rahat vermem. Kimse bana mola vermedi. Onu anında kovmaktan beni alıkoyan tek şey, bir günde iki asistanı kovmuş olmamın ne kadar kötü görüneceğini bilmek.

"Artık nerede olduğunu biliyorsun. Bir daha olmasına izin verme," diye uyarıyorum.

Roy bana ters ters bakıyor ama bugün onun saçmalıklarını dinleyecek havada değilim. Gevşemem ve hıyar gibi davranmayı bırakmam gerektiğini söyleyeceğini biliyorum. Bunu bana her gün söylüyor. Hiç dinlemiyorum, bu yüzden ne zaman rahatlayacağını bilmiyorum.

Adamlara dönmeden önce, yemin ederim gözlerine yansıyan saf nefreti görüyorum. Bu beni biraz şaşırtıyor çünkü asistanlarımın gözlerinden yansıyan şehvete alışkınım. Eminim sadece hayal görüyorum çünkü hepsi aynı. Belki de ilk gününü berbat ettiği için bir anlığına utanmıştır.

Her iki durumda da kafamdan silkeleyip toplantıyı başlatmaya odaklanıyorum.

KYLIE

Patronum hayatımda karşılaştığım en büyük pislik. Bunu söylerken abartmıyorum bile. Ne tür bir insan diğer insanlara bu kadar az saygı gösterir?

Bütün gün tam bir kasırga gibiydi. Beni onun suratına bir tokat atıp çekip gitmekten alıkoyan tek şey, paranın ve sağlık sigortasının hayatımızı değiştireceğini bilmek. Hayatını olabildiğince kolaylaştırmayı Benny'ye borçluyum.

Komşum Angela'ya gizlice bir mesaj atmayı başardım ve ona her zamankinden daha geç evde olacağımı ve Benny'ye haber vermesini söyledim. Angela seksenli yaşlarında ve çok tatlı bir İtalyan göçmen dul. Çivi gibi serttir ve hayatı boyunca cehennemi yaşamış ve geri dönmüştür. Durumumu öğrendiği anda beni kanatları altına aldı ve ne zaman çalışmam gerekse Benny'ye bakmak için yanımda oldu.

Benny on iki yaşına geldiği için artık bir bakıcıya ihtiyacı yok ama yine de yemek getiriyor ve elinden geldiğince yardımcı olmaya çalışıyor. Bu akşam eve geldiğimde Benny'nin iyi beslenmiş ve ödevlerini yapmış olacağına dair bana güvence verdi.

Söz açılmışken, saat altı ve Bay Monroe hâlâ ofisinde çalışıyor. Eminim çalışanların çoğu evlerine, ailelerine gitmek ya da mutlu saatler için arkadaşlarıyla buluşmak üzere dışarı çıkmışlardır. Her gece geç saatlere kadar çalışıyor mu bilmiyorum, ama Scarlett'in bana o gidene kadar kalmamı söylediğini hatırlıyorum. Bu Benny ve benim için bir alışma süreci olacak.

Bilgisayarını kapatıp ofisinden çıktığında saat yediydi.

Bana veda bile etmeyeceğini anladığım için arkasından sesleniyorum: "Yarın görüşürüz Bay Monroe."

Sik kafalı arkasını bile dönmüyor. Sadece elini havaya kaldırdı. Hayal

kırıklığıyla bir nefes çekiyorum ve eşyalarımı topluyorum.

Metroda, Scarlett'in bana tüm asistanlarının adama karşı salyalarını tutamadıklarını ve sonunda pantolonuna girmeye çalıştıkları için kovulduklarını söylediğini düşünüyorum.

Adam yakışıklı mı? Evet. Muhteşem biri. Sanırım bu sabah onu ilk gördüğümde nefesim bile kesildi. Koyu renk saçlarının yanları kısa, tepesi uzun ama mükemmel, doğal bir dağınıklık içinde şekillendirilmiş. Yüzündeki kirli sakal ona biraz hırçınlık katıyor. Gözleri ise ela ile altın sarısının büyüleyici bir karışımı ve kahverengi benekleri var.

Ama ağzını açtığında bunların hiçbirinin önemi kalmıyor. Adam kendi dünyasında yaşıyor gibi görünüyor, herkesin ona boyun eğmesi ve üzerinde yürüdüğü zemine tapması gerektiğini düşünüyor. Yine de asistanları ona aşık olduğunda sinirleniyor ve onları kovuyor.

Neden burada olduğumu ve neden onun saçmalıklarına katlanmam gerektiğini kendime hatırlatmak için bir mantra bulmam gerekebilir.

Bizim mahalleye geldiğinde metrodan iniyorum. Harlem'de yaşıyoruz, Benny için pitoresk bir yetiştirme tarzından çok uzak ama gücümüz ancak buna yetiyor. Apartmanımız eski ve dairemizin her yerinde ortaya çıkmayı seven çok fazla hamam böceği var.

Bahse girerim Bay Monroe nerede yaşadığını öğrenirse beni anında kovar. Onun için çalışıyor olsam bile, benim türümden biriyle ilişki kurmak muhtemelen ona yakışmaz.

Anahtarı kilidimize sokuyorum ve beş kez sallıyorum, bu günlerde kilidi açmak için bir numara gibi görünüyor, sonra anahtarı sağa çeviriyorum. Kapının gıcırtısı iki yatak odalı küçük dairenin her yerinde yankılanıyor. Bunu kendi ev güvenlik sistemimiz olarak görüyorum. Beni uyandırmadan kimse ön kapıdan geçemez.

"Benny?" Anahtarlarımı sallanan ahşap mutfak masasının üzerine fırlatırken bağıriyorum. "Özür dilerim, geciktim."

Birkaç dakika sonra, yüzünde yorgun bir ifadeyle odasından sendeleyerek çıktı. Beni gördüğü anda gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen ne giyiyorsun böyle?"

Böyle giyindiğimi tamamen unutmuş bir şekilde kıyafetime bakıyorum.

Kollarımı kocaman açtım. "Sürpriz! Bir iş buldum."

Beni mutfağa kadar takip ediyor, orada Angela sayesinde benim için bir tabak lazanya artığı buluyorum. Buzdolabından çıkarıp mikrodalgaya koyuyorum.

Masaya otururken "Nasıl?" diye sorar.

Sabırsızlıkla yemeğin ısınmasını bekliyorum, gün boyunca açlık hissetmiştim. Öğle yemeği yeme şansım bile olmadı.

"Bugün başıma çok çılgınca bir şey geldi," diye başlıyorum. Ona Scarlett'le karşılaşmamı ve görüşme için yeni giysiler almak zorunda kalışımı anlatıyorum. Lazanyayı bitiriyorum ve masanın altında topuklu ayakkabılarımı tekmeliyorum. "Bu hayatımızı değiştirecek, Benny. Sonunda sağlık sigortamız var ve maaşı da inanılmaz."

"Her zaman işe geç mi gidiyorsun?" diye soruyor tereddütle.

Ailemiz kaybolduğundan beri Benny kekeliyor. Sigortamız olmadığı için onu kimseyle görüştüremedim. Ama şimdi, belki onunla çalışabilecek birini bulabilirim. Gerçekten hiç arkadaşı yok. Konuşmaya çalıştığında hepsinin güldüğünü söylüyor, bu yüzden okulda mümkün olduğunca az konuşuyorum.

İç çektim. "Bilmiyorum dostum. Belki. Her gece makul bir saatte evde olmak için elimden geleni yapacağım ama söz veremem. Ama bu bizim için iyi. Bu her şeyi değiştirir. Daha iyi bir yer bulabiliriz. Üniversite için kenara biraz para bile koyabilirim."

Gözlerini hızla kaçırıyor. "Üniversite için fazla... fazla... aptalım."

Çatalımı tabağıma bırakıyorum. "Hey. Kendin hakkında böyle konuştuğunu duymak istemiyorum. Kekelemenin senin ne kadar zeki olduğunla bir ilgisi yok. Sen çok zekisin ve iyi notlar alıyorsun. İstedğin her şeyi yapabilirsin. Bundan emin olacağım."

Yüzüne küçük bir gülümseme yayılıyor, ama bana tam olarak inanmadığını söyleyebilirim. Ayağa kalkıp odasına geri dönüyor ve beni mutfakta yalnız bırakıyor.

Bu kadar. Yarın ilk işim, bir saniye boş vaktim olduğunda, sigorta bilgilerimi almak ve onun görebileceği birini bulmak olacak. Kekemeliğini yenmesi için ona yardım etmenin bir yolu olmalı.

Onun bu şekilde acı çektiğini görmek istemiyorum. Büyüdükçe kendine olan güveni kırılıyor. Dışarıda olmalı, arkadaşlarıyla oynamalı. Onun yerine odasında kalıp kitap okuyor. İyi bir kitap okumaktan yanayım - hatta bazen sesli olarak dinliyorum - ama hayatında dengeye ihtiyacı olduğunu düşünüyorum.

Artık çalışma saatlerimin farklı olacağını fark ettim. Okullar kapandığı için sabah beşte işe gidip birde çıkmak güzeldi. Ben eve döndüğümde sadece birkaç saat uyanık olurdu. Şimdi bütün öğleden sonra ve akşam yalnız kalabilir. Anladığımız bir şey var ki o da bize dağıtılan eller. Çoğu çocuktan çok daha hızlı büyümek zorunda kaldı, on yaşında kendi başına olmayı öğrendi.

Bu her zaman adil değildir, ancak başka seçeneğiniz olmadığında, bunu kabul etmeli ve yolunuza devam etmelisiniz.

LINCOLN

Biranın ilk yudumu soğuk ve zahmetsizce iniyor. Damarlarıma dolan ve ruhumdaki donuk ağrıyı yatıştıran anlık bir rahatlama gibi. Bugün boktan bir gündü ve pek arkadaş havamda değildim ama arkadaşlarım bir şeyler içmek için buluşmak üzere mesaj attılar.

Onlar lanetlendiğim gerçek ailem dışında sahip olduğum tek aile, bu yüzden elimden geldiğince onlara zaman ayırmaya çalışıyorum. Gerçi Sawyer ve Dean bu gece gelemediler, yani sadece dördümüz varız.

"Bu ekşi bakış da neyin nesi?" Roman birasını bırakırken soruyor.

Roman'ın dünya çapında bir dizi başarılı oteli var ve sık sık şehir dışına çıkıyor. Onunla Columbia Üniversitesi'ndeki ilk yılımda tanıştım, çetenin geri kalanıyla birlikte.

Benimle konuştuğunu fark edene kadar Colton ve Walker'a

bakıyorum. "Suratımda ekşi bir ifade mi var?" Soruyorum.

"Her zamankinden daha çok," diye yanıtlıyor. "Ne oluyor?"

Sırtımı dikleştirip başımı önce sola, sonra sağa çevirerek artan gerginliği biraz olsun hafifletmeye çalışıyorum. "Bu iş boku."

"Vay be, tüm detaylar için teşekkürler," diye takılıyor Walker. "Detaylandırmaya ne dersin?"

Walker şehirdeki büyük bir firmanın avukatı. Ben dahil kimsenin bulaşmak istemeyeceği bazı güçlü insanları temsil ediyor.

"Neden bu kadar önemsiyorsunuz? İş her zaman baş belasıdır," diye karşılık veriyorum.

"Buna sohbet deniyor," diye araya giriyor Colton. "İçki içmek için buluşmamızın tek amacı bu."

Colton, altımız arasında en yakın olduğum kişi. Kendisi onkoloji doktoru ve böylesine hassas bir kariyere olan bağlılığına hayranım.

Beni konuşturmayı ona bırak.

"Tamam, konuşacağım. Ama sadece beni rahat bırakmanız için," diyorum. "Sadece asistanım."

Roman gözlerini deviriyor. "Yine sana asılmaya mı çalıştı?"

Sözleri karşısında kaslarım gerildi. "Sabahki asistanım yaptı ama onu kovdum. Şimdi yeni asistanımdan bahsediyorum."

"Başka bir asistanı kovduğunuz gün yeni bir asistan mı aldınız?" Walker şok içinde soruyor. "Sanki o kadar çabuk atıyorsunuz ki, artık yedekte tutuyorlar."

Ben ona ölüm bakışları atarken Colton ve Roman gülüyor. Bunun benim için hassas bir konu olduğunu biliyorlar. İmajımı önemsiyorum ve çalışanlarımdan faydalanan bir pislik olarak algılanmak istemiyorum. Tek gereken, onu reddedip gönderdikten sonra itibarımı zedelemeye karar verecek bir acınası kadın.

"Rahatla dostum. Sadece seninle dalga geçiyoruz." Colton koluma bir yumruk attı. "Bu yeni kızda seni rahatsız eden ne? Daha ilk günden gözlerini mi dikti?"

"Hayır, o çekingen ve utangaçtı. Her zamanki asistanlarımdan tam tersi ama bir o kadar da sinir bozucu. Ayrıca onda farklı bir şeyler var. Ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum. Bir de bugünkü toplantıma geç kalmama neden oldu. Beni aldığı anda başlangıç saatini birkaç dakika geçmişti bile."

Herkes yüzünü buruşturuyor. Geç kalmaktan ne kadar nefret ettiğimi bilirler.

"Bunun için onu anında kovmadığınıza şaşırdım." Roman gülüyor.

"Roy ve Carson toplantıda olmasaydı muhtemelen yapardım. İlk günü olduğu için önemli bir şey değilmiş gibi davrandılar."

Colton ısrarla, "Daha ilk günüydü," diye yanıtlıyor. "İlk gün her şeyi tam yapamadığı için birini asla kovmam. Her işin bir öğrenme eğrisi vardır."

"Sen tam bir mükemmeliyetçisin. Hayatta her şeyin öyle olması gerekmediğini öğrenmeniz gerekiyor. İnsanlar insandır ve hepimiz hata yaparız," diye ekliyor Walker.

Onun için söylemesi kolay. Benimki gibi bir ailede büyümedi. Mükemmellik zorunluydu. Mükemmel olmadığınızda neler olduğunu ilk elden öğrendim. Bu içime o kadar işlemiş bir şeydi ki bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum.

"Hayatım hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter. Buraya gerginliği azaltmaya geldim, arttırmaya değil," diye sertçe cevap veriyorum. "Hadi başka bir şeyden konuşalım. Roman'ın geçen gece maçı kazandıracak basketi nasıl kaçırdığı gibi."

Gözlerinin kararmasını izlerken biramın üzerinden gülümsüyorum.

"Siktir git, dostum. Sana son saniyede tanıdığım biriyle göz göze geldiğimi söylemiştim. Dikkatim dağıldı."

"Atıştan hemen önce potadan uzağa bakarak ne halt ediyordun?" Colton soruyor.

"Artık bu konu hakkında konuşmayacağım. Bir dahaki sefere içinizden biri çuvalladığında, aynısını size yapacağımdan emin olabilirsiniz" diye espri yapıyor.

Bazıları birbirimizle garip bir ilişkimiz olduğunu düşünebilir. Çok fazla alay ve şaka var ama günün sonunda birbirimiz için her şeyi yaparız. Kimse bu adamlara bulaşıp paçayı kurtaramaz ve biliyorum ki onlar da benim için aynı şeyi hissediyor.

Gerçek beni görmelerine izin verdiğim tek insanlar onlar. Kolay kolay güvenmem. Bunun nedenleri hakkında konuşmak istemiyorum. Bu adamlar bile yetiştirilme tarzımın nasıl olduğunu tam olarak bilmiyorlar - muhtemelen bunu mezara götüreceğim.

Birkaç saat sonra işi bırakıyorum ve şoförüne beni eve bırakması için mesaj atıyorum. New York'un işlek caddesine çıktığım anda siyah araba park edilmiş ve beni bekliyor.

"Merhaba Bay Monroe," diyor şoförüm George, kapımı açarken beni gülümseyerek selamlıyor.

"George." Ona başımı salladım ve aracın içine daldım.

Kapı kapandığı anda başımı koltuğa yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Son birkaç aydır uyku bir türlü gelmiyor. Geceleri uzandığımda gergin ve huzursuz hissediyorum. Bu bana zarar vermeye başlıyor.

Şu anda tek istediğim yatağım ama başımı yastığıma koyar koymaz uykunun kolay gelmeyeceğini biliyorum.

KYLIE

"Buyurun Bay Monroe," diyorum yeni demlenmiş kahvesini masasına koyarken.

Ayağa kalkıyorum ve biraz yukarı kalktıktan sonra kalem eteğimi aşağı çekme dürtüsüne direniyorum. Hâlâ bu kıyafetleri giymeye alışmaya çalışıyorum. Elimde olsa bu ofiste tayt ve sweatshirt ile dolaşırdım.

Bu ikinci haftamın başlangıcı ve burada kendimi hâlâ sudan çıkmış balık gibi hissediyorum.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve kapıya doğru ilerliyorum.

"Bayan Ricci, bu kahve sıcak," diyor sert sesi küçümseyerek. "Sıcak kopi luwak sipariş ettiğimi sanmıyorum."

Bu adam kahve konusunda tam bir züppe. Bu sabah kahvesini nasıl sevdiğiyile ilgili saçma sapan şartları vardı. O tür bir kahveyi Google'da arattım ve kilosu 400 dolar. Delilik bu!

"Özür dilerim efendim. Tam olarak yüz doksan beş derece olmadığını fark etmemiştim. Tekrar deneyeceğim." Kahveyi aldım ve gözlerini kendi küçümseme bakışımla karşıladım. Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

"Size komik olmanız için para ödemiyorum, Bayan Ricci," diye cevap veriyor, diğer her şeyi gibi etkili ve kesik bir ses tonuyla.

"Tabii ki hayır. Özür dilerim."

"Biliyor musun," diyor ben uzaklaşmadan, "kopi luwak bir lezzettir. Asya palmye misk kedisi sadece en iyi kahve çekirdeklerini yer. Sindirimleri kahve çekirdeğini parçalamıyor, bu yüzden de onu ormanın zeminine atıyorlar. Çekirdekler yerden elle toplanır."

Bu kahvenin neden bu kadar pahalı olduğunu anlamaya çalışırken yüzümde hissettiğim tiksintiyi gizleyebileceğimden emin değilim. "Yani bir hayvanın kıcına girmiş kahve çekirdeklerini mi içiyorsun?"

Bunun kulağa neden çekici geldiğini kavrayamadığımı anlayamıyormuş gibi gözlerini deviriyor ve bilgisayarına odaklanmaya devam ediyor.

Uzaklaşmadan önce yumruklarını sıkarken ön kollarına bir göz atıyorum. Kolları sıkışmış ve sinirlendiğinde daha da belirginleşen harika damarları var. Gerçekten de gereksiz yere yakışıklı. Kimsenin onun kadar iyi görünmeye hakkı yok. Onun gibi bir kişiliğe sahip birinin bunu boşa harcaması çok kötü.

Kahve demlenirken son kez tuvalete koştum, bu da kahvesinin onun kadar haşlanmamasına neden olmuş olabilir.

Kendime not: Kahveyi doğrudan patronuma götürün ki mükemmel sıcaklıktaki kaka çekirdekleri arzusunu karşılayamadığım için onun gazabına uğramayayım.

Yeni bir demlik yaptıktan sonra, yeni kahve fincanını yere koyuyorum ve bir yudum almasını bekliyorum.

Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Masama dönmeden önce kahvenizin tam kıvamında olduğundan emin oluyorum," diyorum toplayabildiğim en sahte gülümsemeyle.

Bu işe ihtiyacım var ve kendime duyduğum saygı ile kardeşimin ihtiyacı olan hayatı sağlamak arasında ince bir çizgide yürüyorum.

Koyu renk gözleri benimkilerle buluşuyor ve fincanı alıp ağzına götürürken bana sabitleniyor. Bir yudum alırken dolgun dudaklarının fincana nasıl bastırıldığını fark etmeden edemiyorum. Gerçekten de yumuşak ve dolgun görünüyorlar ve sanki bir kadının vücudunu çok iyi tanıyorlar.

"Daha iyi. Her sabah günümü özetlemeyi severim. Git kendini topla. Beni fazla bekletme."

Ondan tek anladığım bu. Bu topuklularla koşma becerime daha fazla güveniyor olsaydım, masama koşarak giderdim. Ama çok hızlı hareket etmeye kalkışırsam yüzümün yere, kıcımın havaya kalkacağını biliyorum.

Dizüstü bilgisayarımı almak için tempolu bir yürüyüşle yetiniyorum. Rekor bir sürede ofisine geri döndüm, ancak nefesim kesilmişti ve her yerim terliyordu

Şimdi. Bu kısa yürüyüş beni bu kadar yorduysa spora başlamam gerek. Bunu hiç bitmeyecek ve muhtemelen hiç yapılmayacak işler listesine ekleyeceğim.

O elinde kahvesiyle arkasına yaslanırken ben de masasının karşısındaki sandalyeye oturuyorum.

"Saat dokuzda Steel Inc. şirketinden Bay Jeffreys ile toplantınız var. Konferans salonunu hazırladım ve projektörü sunumu için hazırladım. Bu sizi öğle yemeğine kadar götürür, bugün canınız ne istiyorsa onu sipariş edeceğim. Saat birde de pazarlama departmanı ile East Coast Air'in yeni reklam kampanyasıyla rekabet edebilmek için fikirlerini gözden geçireceğiniz bir toplantınız var."

Bir numaralı rakibi East Coast Air'den bahsedilince hırlıyor. İnsanların gerçek hayatta hırladığını bile bilmiyordum. Bunun sadece kitaplarda olduğunu sanırdım.

"Saat üçte muhasebenin ay sonu rakamlarını dinlemek için bir telefon görüşmeniz var, ardından bu akşam yönetim kuruluyla akşam yemeği yiyeceksiniz."

Yapması gereken gerçek bir iş varsa, bunu yapmak için programında nerede zaman bulduğunu göremiyorum. Ve bu haftanın diğer günlerine kıyasla bugün onun için ılımlı bir gün gibi görünüyor.

"Konferans odasında taze kahve ve yiyecek olduğundan emin olun. Etkileyici bir şeyler."

Saate bakıyorum. Saat sekiz buçuk. Önümüzdeki otuz dakika içinde oraya nasıl yemek ve taze demlenmiş kahve götürebilirim?

"Bu yemeği nereden almamı istersiniz?" Dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum.

Bana sanki az önce ona çatalın ne olduğunu sormuşum gibi bakıyor. "Burası New York, Bayan Ricci. Her yerde yemek var. Kararınızı kullanın."

Dudaklarım bastırılmış bir hayal kırıklığıyla seğiriyor. "Elbette, Bay Monroe. Otuz dakika içinde etkileyici bir şeyler bulacağım. Önceden haber vermenize gerek yok."

Bir kaşını kaldırıyor. "Bir yolunu bulacağına inanıyorum."

Ofisinden çıkarken sertçe nefes alıyorum. Eğer bu işe ihtiyacım olmasaydı, ona bu belirsiz isteğini tam olarak nereye sokabileceğini söylerdim ve bunu yapmak için zamanım olmazdı.

Ben en yakın fırından kruvasan, simit ve poğaçalarla döndüğümde, Bay Jeffreys ve çalışanları sarışın resepsiyonistimiz tarafından konferans salonuna götürülüyordu.

Onları konferans odasına kadar takip ediyorum ve pencerelerin yanındaki dolaptan tepsileri çıkarıp yiyecekleri düzenlemek için hızlıca çalışıyorum. Bunu yaptıktan sonra, odanın köşesinde duran süslü ekipmanla kahveyi demliyorum.

Neyse ki odadaki koltuklara tek tek suları yerleştirmiş ve projektörü çalıştırmıştım. Her iki durumda da, kahve fincanlarını çıkarmaya çalışırken Bay Monroe'nun yüzündeki belirgin kızgınlık ifadesini yakalıyorum.

Kendinden başka bir şey düşünmeyen kendini beğenmiş bir pislik olması benim suçum değil. Bir toplantıdan otuz dakika önce büyük bir fikir bulmuş olması, müşteriler gelmeden önce bunu fiziksel olarak gerçekleştirebileceğim anlamına gelmez.

Başarısızlık hissinin beni çok fazla etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum, ancak aniden ağlama dürtüsü beni vuruyor. Bu işin böyle olmasını beklemiyordum. Farklı bir şekilde zorlayıcı olacağını düşünmüştüm, mesela dili anlamamak ya da üniversite diploması olmadan yetersiz hissetmek gibi.

Bu tamamen farklı. Sanki birisi bilerek başarısız olmanızı sağlamaya çalışıyor. Sanki siz onları memnun etmek için elinizden gelen her şeyi yaparken panik halinde etrafta koşuşturmanızı izlemekten zevk alıyorlarmış gibi.

Yüzümde zoraki bir gülümsemeyle arkamı dönerken boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum. Kesin olan bir şey var: Bay Monroe gibi bir adamın beni ağlarken görmesine asla izin vermeyeceğim.

Toplantı bittikten sonra her şeyi temizlemek için geri çekiliyorum. Seçtiğim yiyecekleri afiyetle yediler, bu yüzden onaylamayan bakışlarına rağmen bunu bir kazanç olarak kabul ediyorum.

Tıpkı kılavuzda belirtildiği gibi toplantı notlarını yazmak için masama geri döndüm. Konuşulan bazı şeyler tamamen kafamı aşıyordu. Bu uçaklara giren çelik hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Onlara ayak uydurmak için elimden geleni yaptım ama her şeyi anlamamın mümkün olmadığını biliyorum.

Günün sonunda, bu notları yazmaya çalışırken neredeyse birkaç kez ağlayacaktım. Tamamen kendimde değildim. Bay Monroe'ya gönderdiğim e-postayı gönder tuşuna basıyorum ve uzun, derin bir nefes alıyorum.

Eve gitmek için sabırsızlanıyorum. Bu akşam altıda yemeği var, o yüzden makul bir saatte yola çıkması gerekiyor. Henüz maaşımı almadım ama ilk maaşımın tüm bunlara degeceğini biliyorum.

Öğle tatilinde Benny için bir konuşma terapistinden randevu bile almayı başardım. Bunu yapabilmek Bay Monroe'nun sert sözlerini anlamsız kılıyor.

Bu pozisyonla ilgili dosyanın daha fazlasını okurken, üzerimde karanlık, beliren bir varlık hissediyorum. Yüzünde o belirgin kaş çatma ifadesi var. Bu onun tek bakışı mı yoksa işimde o kadar başarısız mıyım hâlâ anlayamıyorum.

"Bayan Ricci, toplantı notlarınızı neden zar zor takip edebildiğimi açıklamak ister misiniz?"

Elindeki kâğıda bakıyorum. Nabzım kulaklarımda çınlarken dudağımı ısıyorum. "Kılavuzdaki talimatlara uymaya çalıştım."

Sert bir şekilde nefes verir. "Onları doğru bir şekilde takip etseydiniz, bu konuşmayı yapıyor olmazdık."

"Sadece bu toplantılarda kullanılan terminolojiyi öğrenmeye çalışıyorum. Bu sektördeki jargon hakkında pek bir şey bilmiyorum. Daha iyi olacağım, söz veriyorum."

Cevabımdan etkilenmemiş görünüyor. "Sana daha iyi olman için para vermiyorum. Sana ilk seferde doğru yapman için para ödüyorum. Eğer bu meydan okumaya hazır değilsen, kapının nerede olduğunu biliyorsun."

Sanki şirketindeki pozisyonumu bu kadar rahat bir şekilde tehdit etmemiş gibi ofise girdiğinde çenem yere çarpıyor. Buraya ait olmadığım, yeterince zeki olmadığım hissi yeniden göğsümde yükseliyor.

Anlamıyorum. Onun yönlendirmesi olmadan tüm bu işi nasıl yapacağımı kendim öğrendim. İşi yapabilmenin bir beklenti olduğunu anlıyorum, ancak bu herhangi bir asistanın ikinci haftada bildiği bir şey olamaz.

Kendimi bu sektöre entegre etmem zaman alacak. Bir gecede olmayacak.

Gözyaşları dökülmekle tehdit eder ve bir öfke patlaması ortaya çıkar.

Çoğu insanın 21 yaşına kadar atlattığından çok daha fazlasını atlattım. Henüz bir yaşındayken bir çocuk büyüttüm ve derslerime devam ederken bizi sokaklardan uzak tutmayı başardım. Aptal değilim ve bu işi yapamayacağımı ima etmesine izin vermeyeceğim.

Sandalyemden kalkıyorum ve yenilenmiş bir güven duygusuyla ofisine giriyorum. Ben içeri girdiğimde telefonla konuşuyordu ve izin istemeden oturuşumu izlerken çenesi gerildi.

"Sizi sonra ararım," diye telefona bağıyor ve sonra dik oturuyor. "Bayan Ricci, daha önce ne tür bir şirkette çalıştığınızdan emin değilim ama ben telefondaiken ofisime dalmanız hiç yakışık almadı."

"Ben aptal değilim," diye araya giriyorum.

Beni doğru duymamış gibi gözlerini kısarak bakıyor. Bunu yaptığında gözlerinin köşelerinde oluşan çizgileri fark etmeden edemiyorum. Bu onda hoş bir özellik.

"Pardon? Ben sana ne zaman aptal dedim?"

"Bunu ima ettiniz efendim. Bu sektörün dilini birkaç hafta içinde anlamamı beklemek tamamen mantıksız. Çelikten ya da uçakların nasıl yapıldığından haberim yok. Burun konisinin ya da gövdenin ne olduğunu bilmiyorum. Galvanizli çeliğin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ve bunlara hiç maruz kalmadan bunları bilmemek beni beceriksiz yapmaz."

Eğer bakışlar öldürebilseydi, şu anda sandalyemden düşüp ölmüş olurdum. Kovulmak üzere olduğumun farkına varıyorum. Bunun ne anlama geldiğini düşünmeye başladım. Benny için artık sağlık sigortası yok, daha güzel bir yere taşınma ihtimali yok, üniversite için birikim yok.

Ben ne yaptım ki? Dilimi ısırmalı ve istediği kadar beni aşağılamasına izin vermeliydim. Bu iş hayatımızı değiştirebilirdi ve ben koca ağızımla bunu mahvetmek zorunda kaldım.

Ağzından dökülecek kaçınılmaz sözlere hazırlandım. Benden önce her asistana söylediği iki kelime. Farklı olacağımı sanmıştım.

"Hepsi bu kadar mı, Bayan Ricci?" Sesi kafamda dolaşan düşünceleri kesiyor.

Ne dediğini anlamaya çalışırken gözlerimi hızla kırptırıyorum. "Özür dilerim, efendim?" "Öyle mi. Bu kadar mı? Hepsi bu mu? Yoksa telefon görüşmeme geri dönebilir miyim?"

"BEN... BEN..." Ne olduğundan emin olamadığım için kelimelerimin üzerinde tökezliyorum. "Evet, elbette. Bana ihtiyacınız olursa hemen dışarıda olacağım."

Başını sallıyor, beni ilk kez gerçekten kabul ediyor. Fikrini değiştirmeden önce sandalyemden fırlayıp koşarak masama dönüyorum. Onunla bu şekilde konuştuktan sonra beni gerçekten kovmayacak mı?

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyor. Belki de beni kovmak için gün sonuna kadar bekliyordur. Böyle bir şey var, değil mi? Sanırım filmlerde görmüştüm.

Ofisinden çıktığında saat beşi biraz geçiyordu. Saçları hafif dağınık, sanki son birkaç saattir çalışırken çekiştiriyormuş gibi. Bu garip bir şekilde midemi bulandırıyor.

Vücudum tam bir hain. Beni kovmak üzere olan bir adamdan nasıl etkilenebilir?

Masama uğrayıp kıcıma tekme basmak yerine, hiçbir şey olmamış gibi doğruca asansörlere yürüdü.

Toplantı notlarımı karıştırmama ve patronumun arkasından konuşmama rağmen işimi korumayı başardım mı? Aynı patron bu ay üç asistan değiştirdi bile.

Yol boyunca beni neden kovmadığını anlamaya çalıştım. Sonra kafama dank etti. Bunu İK'ya yaptıracaktı. Bahse girerim onları çoktan aramıştır. Harika. Şimdi bu gece gözüme uyku girmeyecek.

LINCOLN

Her sabah mutlaka egzersiz yapıyorum. Bazı günler beş millik bir koşu; diğer günler ise yüzmek.

Bugün canım ağırlık kaldırmak istedi. Bu benim en sevdiğim egzersiz türlerinden biri. Kaslarım durmam için bağırırken hissettiğim acıyı seviyorum. İşte o zaman, yanmayı takip eden her tekrarın değişimin gerçekleştiği an olduğunu biliyorum. Kaslarım bir kez daha yapamayacağını söylediğinde, onları daha da zorluyorum.

Dün gece asistanımın sözleri kafamda yankılanırken bir o yana bir bu yana dönüp durdum. İtiraf etmeliyim ki beni çok şaşırtmıştı. Asistanlarımdan hiçbiri bana karşılık vermemişti. Her ne kadar ona haddini bildirmek istesem de, iyi noktalara değindiğini fark ettim.

Bu toplantılarda geçen konuşmalar hakkında hiçbir şey bilmiyorken ondan arzu ettiğim düzeyde toplantı notları almasını bekleyemem. Bugün bunu düzeltmeyi planlıyorum.

Bayan Ricci'nin masasının önünden geçerken, "Beş dakika içinde ofisimde buluşalım," diye emrediyorum.

Beş dakika sonra ofisime girdiğinde hayalet görmüş gibi görünüyordu. Asistanlarımdan benden bu kadar korkmasına alışık değilim. O alışılmadık biri.

"Evet, Bay Monroe?" diyor titrek bir sesle. "Bugünkü tüm toplantılarımı iptal ettim."

Gözleri kocaman açıldı. "Neden, efendim?"

"Çünkü seni küçük bir geziye çıkarıyorum." Ayağa kalkıp ceketimi ilikliyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Okul gezisi mi?"

"Evet. Dün iyi bir noktaya değindiniz. Sektör hakkında hiçbir şey bilmiyorsan senden düzgün notlar almanı bekleyemem. Bu bugün değişiyor."

"Nereye gidiyoruz?"

"JFK Havaalanı," diye cevap verdim. "Sana şirketimiz hakkında bir iki şey öğreteceğim. Hadi gidelim. Şoförüm aşağıda bekliyor."

Topuklu ayakkabılarıyla ofisinden koşarak çıkıyor. Yemin ederim, bunu her yaptığında ısırp yüzüstü yere düşecekmiş gibi görünüyor. Hangi cehennemden geldi bu? Sanki daha önce hiç topuklu giymemiş gibi.

Şoförümün beklediği kalabalık şehir caddesine çıkıyoruz.

"Günaydın Bay Monroe," diye selamlıyor bizi, cipin kapısı çoktan açılmıştı.

"George. Teşekkür ederim. Bu benim asistanım, Bayan Ricci." "Sizinle tanışmak çok güzel, hanımefendi."

"Merhaba George," diye nazikçe cevap veriyor. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Kolumu sallayarak önce onun binmesini işaret ediyorum. Beceriksizce gülümsüyor, sonra arka koltuğa tırmanıyor - pek becerikli olmadığını da eklemeliyim.

JFK'ye giderken telefonumdan e-postalarım cevap veriyorum. Günümü bu şekilde geçirmek pek uygun değil ama içimden bir ses çaba göstermem gerektiğini söylüyor. Belki onu hızlandırabilirsem, bir aydan daha uzun ömürlü bir asistanım olur.

Kalkış kapısına vardık ve George'a bizi birkaç saat içinde varış kapısından almasını söyledim. Aklıma gelen her şeyi gözden geçirirken havaalanından geçmek için yeterli zamanım olsun istiyorum.

İçeri girdikten sonra, havayolu check-in bölümümüze doğru ilerledim.

Tezgâha gitmeden önce durup Bayan Ricci'ye dönüyorum. "Etrafinıza baktığınızda ne görüyorsunuz?" diye soruyorum.

Etrafımıza bakarken boynunu eğiyor. "Uçuşları için check-in yapan insanlar."

Başımı salladım. "Doğru. Ama bundan çok daha fazlası oluyor. Bu havaalanına gelen insanlar hayatlarını bizim ellerimize bırakacak kadar güvende hissediyorlar. Bize güvenlerini veriyorlar. Bunu hafife almıyorum."

Etrafına bakmaya devam etmesini izliyorum, belki de bir havayolundan sorumlu olmanın ne anlama geldiğini yeni keşfetmiş bir takdirle her şeyi içine alıyor.

"Müşterilerimizle ilgilenmek bizim en önemli önceliğimiz. Bunun ötesinde, deneyimlerini olabildiğince keyifli hale getirmeye çalışıyoruz. Check-in istasyonumuza bakarsanız, masada dört kişinin çalıştığını görürsünüz. Sekiz self-servis check-in istasyonumuz var ve çalışanlarımız yardıma ihtiyacı olan herkese yardımcı olabilmek için her zaman bu istasyonların etrafında dolaşıyor. Sizce bu neden böyle?"

Dudağını ısırtıyor, sonra yutkunuyor. "Um, iyi bir deneyim yaşadıklarından ve geri döndüklerinden emin olmak için."

"Çok iyi. Havaalanına adım attıkları anda bizi yargılayacaklar. Bazı rakiplerimiz gibi uzun kuyruklar oluştursa, onların işlerini kaybederiz."

Bizi check-in kontuarına götürüyorum, kontuarın arkasındaki kadın beni takdirle bir aşağı bir yukarı süzüyor. Eskiden bu ilgiden zevk alırdım. Şimdi gözlerimi devirmemek çok zor. Onu bankoya doğru yönlendirirken elimi Bayan Ricci'nin sırtının küçük kısmına koyuyorum.

Gözleri asistanımın sırtında duran elime odaklandığında, tezgâhın arkasındaki kadının kızgın bakışlarını fark ediyorum.

"Günaydın," diyor biraz önce olduğundan biraz daha az hevesle. "Giriş mi yapıyorsunuz?"

Cüzdanımı açtım ve siyah Amex'imi çıkardım. Gözleri Papa'yı görmüş gibi kocaman açıldı. Servet avcılarını fark etmek çok kolay. Tek yapmaları gereken zenginliği bir kez göstermek ve gözleri parlıyor.

"Los Angeles'a ilk uçuşunuz için iki bilet almak istiyorum," dedim. "Los Angeles'a iki bilet. Kimliklerinizi görebilir miyim lütfen?"

Kendimizi kontrol ettirme sürecinden geçiyoruz.

Kapıdaki çalışanlara uçağa binmeyeceğimizi söylemek zorunda kalacağımı biliyorum. Bu havalimanındaki en büyük havayolu şirketinin CEO'su olabilirim ama TSA bunu umursamıyor.

Biletimi istiyorlar ve tehlikeli bir şey taşımadığımdan emin olmak istiyorlar.

Öncelikli kartımla TSA'dan hemen geçtik. Kapıya doğru yürürken her yöne bakıyor. Sanki daha önce hiç havaalanı görmemiş gibi. İlk defa asistanıma kişisel bir soru sormak istiyorum. Bu fikir bile yüzümü buruşturmama neden oluyor.

Kapımıza vardığımızda, uçağımıza bakan pencerede iki koltuk buluyorum. O da beni takip edip yanıma oturdu.

"İşin havalı kısmı burası," diyorum. "Bu uçak bir Boeing 757. O toplantıda konuştuğumuzu duyduğunuz şey yeni bir uçak tasarımının kanadıyla ilgiliydi. Bu uçak, türünün ilk örneği olan süper kritik bir kanada sahip. Süperkritik kanat, yüksek hızlarda şok dalgalarını geciktirmek için belirli bir şekle sahip olan bir kanat türüdür. Bu da hıza ve yakıt verimliliğine yardımcı olur."

"Tasarımın asıl adı süperkritik kanat mı?" Gözleri uçaktan ayrılmıyor.

"Öyle," diye cevap veriyorum hemen.

"Ah." Bastırmak için dudağını ısırmadan önce küçük bir gülümseme oluşuyor. "Neden soruyorsun?" Ona merakla soruyorum.

"Sadece, toplantıda, neden herkesin bunu aradığını merak edip durdum. süperkritik kanat. Tasarımın adının bu olduğunu fark etmemiştim. Neyin bu kadar kritik olduğunu anlamamıştım."

Sırıltma tehdidi iç yanağımı ısırmama neden oluyor. "Sanırım en yaratıcı isim bu değil."

Mürettebatın bagajları yüklemesini izlerken bir süre sessizce oturuyoruz.

"Her uçuş önemlidir. Biz sadece uçak satmıyoruz, Bayan Ricci. Özgürlük, olasılık ve güç satıyoruz."

Bir kâğıt çıkarıp yazmaya başlar.

"Yazmayı bırak. Seni buraya not alman için getirmediğim. Seni buraya anlaman için getirdim. Bu toplantılara katıldığınızda, 'sektör jargonundan' çok daha fazlası söz konusu oluyor. Bu işteki her ayrıntı

önemli. Rotalar, zamanlama, yakıt verimliliği, güvenlik. Her şey kar hanesini etkiler. Peki yönetim kurulunun neye önem verdiğini biliyor musunuz?"

Başını sallıyor.

"Güvenlik demeliydim. Tanrı biliyor ki onların cevabı da bu olurdu ama söz konusu olan para. Benim işim, yönetim kuruluna yatırım yapmaya devam etmelerini sağlayacak rakamlar sunmak için bu işin her alanında mümkün olduğunca verimli olduğumuzdan emin olmak. Bu mantıklı mı?"

Başını hızlıca sallayarak beni takip ettiğini belli ediyor. "Güzel. Şimdi sıra eğlenceli kısımda."

Telefonumu çıkardım ve bir arkadaşşıma mesaj attım. Bana ne olduğunu söylüyor. Onunla buluşmak için kapı.

"Beni takip edin, Bayan Ricci."

"Kylie," diyor ayağa kalktığımızda. "Bana Kylie diyebilirsiniz. Bunu tercih ederim." "Pekâlâ. Beni takip et, Kylie."

Şimdi ona ilk ismiyle hitap etmeyi kabul ediyorum. Ben bunu yapmam. Garip bir şekilde kişisel ve yanlış hissettiriyor, ama lanet olsun ki duracağım. Onda farklı bir şeyler var. Yürürken, eteğinin içinde sallanan kışına bir an gözüm takılıyor ve hızla başka tarafa bakıyorum.

Kaç yaşında olduğunu merak ediyorum. Genç ve deneyimsiz görünüyor. Sadece işinde değil, hayatta da kendine güveni yok. Dosyasını kontrol etmem gerekecek. Ona yanlış bir izlenim verip kişisel bir soru sorma riskini almak istemem. Biz arkadaş değiliz ve ihtiyacım olan son şey arkadaş olduğumuzu düşünmesi.

Dave'in beklediği kapıya varıyoruz.

Ona doğru yürüyorum ve elini sıkıyorum. "Bu kadar kısa sürede bunu kabul ettiğin için teşekkürler."

Omzuma bir tokat attı. "Senin için her şeyi yaparım dostum."

Dave, ABD Ulaştırma Bakanlığı'nda yönetici. Onunla ve bazı arkadaşlarıyla basketbol oynadım ve bana bir borcu var.

"Dave, bu benim asistanım, Kylie."

"Merhaba Kylie. Bu adamla çalışarak hayatta kalabildiğine göre bir aziz olmalısın." Ona çok aşına olduğum bir bakış attı.

Onu kesiyor ve nedense bu beni kızdırıyor.

"şey, sadece birkaç hafta oldu. Bana henüz azize unvanı vermezlerdi," diyor hiç almadığım bir rahatlıkla.

Dave başını geriye atar ve güler. "Güzel ve komik. Müthiş bir kombinasyon."

Ona defolup gitmesini ve asistanımla flört etmeyi bırakmasını söyleyemedim, onu takip etmemizi işaret etti. Bizi asfalta çıkarana kadar dolambaçlı bir rampadan aşağı iniyoruz. Güneş yüzümüze vururken rüzgar bir anda üzerimizde esmeye başlıyor.

Işınlardan kr olmamak için güneş gözlüklerimi takmak için uzanıyorum.

Dave, nmzdeki Boeing 757 motorunun gürültüsü arasında, "Beni takip edin," diye bağırıyor.

Uçağın tüm parçalarının üzerinden geçerken onunla bir saatten fazla zaman geçiriyoruz. Kylie düzinelerce soru soruyor ve cevaplarla gerçekten ilgileniyor gibi görünüyor. Geride durup ikisinin birlikte konuşup glşmelerini izliyorum. Bunun sinirlerimi ne kadar bozduğunu görmezden gelmeye çalışıyorum.

Ofise döndüğümüzde saat  geçmişti ve ben çok yorulmuştum. Başımı eğdim ve pazarlamanın bazı tekliflerini gözden geçirdim.

Dşndğmden çok daha geride olduğumu fark ettiğimde Kylie'yi telefonla arıyorum.

"Bu akşam Tonya ya da adı her neyse onunla olan yemeğimi iptal et. Geç saate kadar kalmam ve yarınki toplantıdan önce bu teklifleri gncellemem gerekiyor."

"Sorun değil, Bay Monroe. Geç saate kadar sizinle kalmamı ister misiniz?" Bu soru beni rahatsız ediyor.

"Sen benim asistanımsın. Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım kalmamı istersiniz," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor.

"Bu senin için en iyisi olur." Telefonu kapattım ve şakaklarımı ovuşturdum. Başımın ağrımaya başladığını hissediyorum.

Tahminimce orada, geç saate kadar kalmasına neden olduğum için kafasının içinde bana küfrediyordur. Randevusu ya da gidecek bir yeri olması umurumda değil. Ben çalışırken ona çalışması için para ödüyorum ve iyi de ödüyorum. Eğer o bu işe uygun değilse, uygun olan binlerce kişi var.

Burası New York. Burada asgari düzeyde çalışarak başarılı olamazsınız.

KYLIE

Bazen adamın kendi kıcını bile silip silmediğini merak ediyorum. Bunu yapması için birini tutmuş olması da oldukça muhtemel.

İşte buradayım, onun için bir randevuyu daha iptal ediyorum. Bu kadınların kendilerine hiç mi saygısı yok? Kendileriyle iletişim kuran kişinin asistanı olduğu bir adamla çıkmaya razılar.

Sektör hakkında daha fazla bilgi edinmek için beni havaalanına götürdüğünde bir parça nezaket gösterdiğini düşünmüştüm. Ama yine baş belası olmaya devam etti.

Havaalanına gittiğimizden beri iki hafta geçti.

Programında bazı tutarlılıklar fark ettim. Asla geç gelmez ya da erken ayrılmaz. Kahve konusunda tam bir kaçık. Randevularına çalışanları gibi davranır. Ve takviminde her zaman Perşembe akşamlarını işaretler.

Kendi başına yaptığı tek şey bu ve nereye gittiğine dair bana hiçbir ipucu vermiyor.

Bahse girerim, tamamen yabancı birine sapıkça şeyler yapabileceği özel seks kulüplerinden biridir. Belki de okuduğum kitap yüzünden böyle düşünüyorumdur.

Hayatta tek bir takıntım var, o da müstehcen aşk kitapları okumak. En sevdiğim kitapçı Brooklyn'de, adı The Ripped Bodice. Beşinci Cadde'de köşeyi döner dönmez pembe vitrini gördüğümde vücudum heyecandan patlıyor.

On altı yaşımdan beri annelik yapıyorum, bu yüzden biriyle çıkmam söz konusu değil. Çıkmak istesem bile kardeşime bakacak bir ailem yok. Angela son birkaç yıldır bana çok yardımcı oldu, ama onu sadece kesinlikle ihtiyacım olduğunda kullanıyorum. Diğer zamanlarda onun cömertliğinden faydalanıyormuşum gibi geliyor.

Sanırım artık evde kendi başına kalabilecek kadar büyüdü, ama benim asıl odak noktam iki yakamı bir araya getirmek için durmadan çalışmak. Biriyle çıkmak için zamanım yok. Yani 21 yaşında hâlâ bakireyim.

Hayatımda bir kez öpüştüm, o da on altı yaşımdayken ve ailem hâlâ hayattayken. Cebir dersinde yanımda oturan sevimli çocuktan başka bir şey düşünmeme gerek kalmadan önceydi.

Bilgisayarımdan başımı kaldırıyorum ve Bay Monroe'yu ofisinin kapısında görüyorum. Masasından bana ters ters bakıyor. Elini kaldırıyor ve parmağıyla içeri girmemi işaret ediyor. Korkutucu olmasaydı, biraz seksi olurdu. Adam koyu mavi takım elbisesi ve kahverengi kemeriyle bugün özellikle iyi görünüyor. Sabah mükemmel bir şekilde şekillendirdiği koyu renk saçları, elini hayal kırıklığıyla saçlarında gezdirdiği için şimdi biraz dağınık.

"Sizin için ne yapabilirim?" Ofisine girerken sordum.

Sandalyesinde arkasına yaslanıp beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Vücudum onun yoğun incelemesi altında kıvranıyor.

"Üniversite diplomanız ve sıfır iş deneyiminiz olmadan asistanım olarak işe girmeyi nasıl başardığınızı bana açıklayabilirsiniz."

Göğsüm sıkışıyor, nefes almam zorlaşıyor. Boğazımda bir yumru oluşuyor, konuşmak imkansız geliyor.

"Özgeçmişime baktın," diye fısıldadım. "Evet,

baktım. Otursana," diye bağırıyor bana.

Bacaklarım sanki bir ton ağırlığında. Önünde titrek bir şekilde oturmayı başarana kadar ağır adımlar atıyorum.

"Söyle bana, amacın ne? Biri bana yakınlaşman için sana para mı ödüyor? Yasadışı bir işe mi bulaştın?" Derin sesi öfke doluydu.

Kiminle konuştuğumu unutuyorum ve sesimi yükseltiyorum. "Ne? Delirdin mi sen? Açı falan yok!"

"O zaman bu işi nasıl aldın? Burası benim şirketim, Bayan Ricci. Mülakat sürecimizin ne kadar titiz olduğunu biliyorum. GED'si olan ve yüksek öğrenim görmemiş birinin burada işe girmesine imkan yok."

Ahh. Acıttı. Sözleri beni cam gibi kesti.

"Bazılarımız sizin kadar ayrıcalıklı büyüme lüksüne sahip olmayabilir. Sizin gibi süslü bir özgeçmişim olmayabilir ama zekiyim ve çok çalışıyorum. Ve bu pozisyonu almaya gelince, görünüşe göre personelinizin şehirde bulabildiği, paranızdan ya da yakışıklılığınızdan etkilenmeyen tek kadın benim. Ve şimdi sizinle tanıştığımıza göre, kişiliğiniz de pek etkileyici değil."

Söylemeli miydim? Hayır. Doğru mu? Doğru. Adam çekilmez biri. Hiçbir şey onu memnun etmiyor ve hep suratı asık. Onun sahip olduğu kadar param olsaydı, dünyadan ve içinde yaşayan herkesten nefret etmek için hiçbir nedenim olmazdı.

Uzun bir süre sessizlik içinde beni izliyor. Sandalyesinde arkasına yaslanıp elini yüzüne götürüyor ve çenesinde gezdiriyor.

Birden onun kirli sakalının en mahrem bölgelerime değmesinin nasıl bir his olduğunu hayal ettim. Kitaplarda okumuştum. Hazır konu açılmışken, birinin bana oral seks yapmasının genel olarak nasıl bir his olduğunu merak ediyorum. Kitaplarımdaki kadınlar bunu seviyor gibi görünüyor.

Bu, adamın beni kovacağını düşündüğüm ilk sefer değil. Kovarsa kovsun. Birdenbire bu pozisyon için vasıfsız olduğumu düşünmesi benim kontrolüm dışında.

"Anlıyorum. Yani, paramı ele geçirmek için beni kendine aşık etmekle ilgilenmiyorsun?"

Soruyu akıl almaz bir şeymiş gibi soruyor. Adamın ukalalığı karşısında gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Hayır, senin paranla ilgilenmiyorum. Eğer seninle birlikte gelirse, pas geçmek zorundayım."

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. Bu adamın sırttığını daha önce hiç görmemiştim. Bu onu yarı insan, hatta seksi gösteriyor.

Bir yanımın ondan etkilenmesinden nefret ediyorum.

"Anlıyorum. Özgeçmişinizden etkilenmemiş olsam da ve normalde bu şirketi ve çalışanlarını yüksek standartlarda tutsam da, şu ana kadar yaptığınız işten memnunuz. İşin inceliklerini öğrenmeye olan bağlılığınızı gösterdiniz. Ve daha önce hiç deneyiminiz olmadığı için, oldukça hızlı bir şekilde öğrendiniz. Ayrıca, asistanımın hiçbir teklifini geri çevirmek zorunda kalmamak da güzel bir mola oldu."

"Yani, beni kovmuyor musunuz?" Açıklığa kavuşturmak için soruyorum.

"Seni kovmuyorum," diye yanıtlıyor pek de hevesli olmayan bir sesle.

"Bugün." "Teşekkür ederim, Bay Monroe."

Rahat bir nefes almadan önce masama zar zor varıyorum. Bir saattir buradayım. ay oldu ve kovulmaya o kadar yaklaştım ki ofise bir sinir yumağı ile gelmeye alışmaya başladım.

Adam acımasız bir işadamı ama acaba içinde bir yerlerde bir kalbi var mı? Beni biraz rahat bıraktı ve gemide tuttu. Boş ver. Delice konuşuyorum. Ona yaltaklanmadığım için kalmama izin verdi.

Her hareketimi azarlaması ya da mükemmel sıcaklıkta olması için kahvesini yeniden yapmamı istemesi arasında, adama kirpiklerimi kırıştırmayı hayal edemiyorum.

"Kylie, arkadaşlarla bir şeyler içmeye gidiyorum. Lütfen gitmeden önce bütçe tablosunun bittiğinden emin olur musun?"

Ciddi olamaz. Birkaç saat daha sürecek ve saat beş oldu bile. Kaşlarını bana doğru kaldırıyor, gerçekte ne düşündüğümü söylemem için beni cesaretlendiriyor. Bu işe ihtiyacım olduğunu biliyor.

"Elbette efendim. Yapıldığından emin olacağım."

"Güzel. Bitirdiğinde bana e-posta ile gönder. Bu gece eve geldiğimde bir göz atacağım. Yarına kadar onaylamam gerekiyor, bu yüzden tamamlanmış olması lazım."

İkinci bir bakış bile atmadan çıkıp gidiyor. Geç saate kadar kalıp herkes çoktan ayrılmışken bu iş üzerinde çalıştığı için bir teşekkür bile etmedi.

Saatler oldu ve saçımı başımı yolmak üzereyim. Aptal bütçe kategorileri toplam bütçeyle eşleşmiyor ve ne yapacağımı şaşırmış durumdayım.

Telefonum masamda çalıyor.

Bilinmiyor: Hala ofiste misin?

Gözlerimi deviriyorum. Harika, adamda artık telefon numaram var. Bu, her saat bitmeyen bir talep akışının başlangıcı.

Evet, Bay Monroe. Hala ofisteyim.

Ofisinizi dağıtmak ve istifa mektubumu masanıza bırakmak üzereyim.

Bilinmiyor: Güzel. Midtown'daki Carnegie Club'dayım. Dizüstü bilgisayarımı unuttum. Bir saat içinde eve dönerken bana getirebilir misin?

Yani, ona lanet olası dizüstü bilgisayarını almak için önümüzdeki otuz dakika içinde ayrılmaya hazır olacağımı mı varsayıyor? Ne kadar da kendini beğenmiş bir pislik! Sanırım ofise kendisinin gelebileceği aklının ucundan bile geçmemiştir.

Sanırım bu koşullar altında işi bırakmamak için tekrarlayacağım bir mantraya ihtiyacım var. *The Devil Wears Prada* filminde Emily Blunt'ın karakterinin işini ne kadar çok sevdiğini tekrar tekrar söylemesi gibi.

Benimkinin patronumu öldürmemek gibi bir şey olması lazım çünkü sonunda hapse gireceğim.

Şimdilik derin bir nefes alıyorum ve Benny'nin konuşma terapisi randevularını çok sevdiğini hatırlıyorum. Bu iş olmadan karşılayamayacağım randevular.

Elbette patron.

Bu projeyi yarım saat içinde bitirebilmemin imkanı yok. Bilgisayarını ona götürüp geri gelmeliyim.

Zavallı Benny evimizde bensiz yatacak. İlk iki maaşımı aldıktan sonra daha güzel semtlere bakmaya başladım bile. Eğer bu kadar saat çalışacaksam.

Bizi daha güvenli bir binaya götürün. Önünde bir çeşit güvenlik olan bir bina tercih edilebilir.

Kulübün hemen dışında elinde dizüstü bilgisayarıyla durmuş ona bir mesaj yazıyorum. Ne olduğunu anlamadan, ön kapıdaki adam içeri girmemi işaret ediyor ve beni kalabalığın arasından geçiriyor.

Daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamıştım. Sanki 1950'lere geri dönmüş gibiyim. Duvarlar zengin ahşap panellerden yapılmış. Deri sandalyeler ve süslü kitap rafları sıcak ve sofistike bir ortam yaratıyor. Her yerde puro içen ve şık kokteyller içen insanlar var.

Beni odanın deri koltuklar ve ahşap bir sehpa bulunan bir köşesine götürdüler. Delicesine yakışıklı birkaç adam takım elbise giymiş, viski içiyorlar. Tam solumdaki kanepenin ucunda Bay Monroe'yu görüyorum. Yanında güzel bir esmer oturuyor, kirpiklerini kırıştırıyor ve göğsünü dışarı çıkarıyor.

Kendine gel, bayan. Onun dikkatini çekmek için tüm sahip olduğun bu mu? Kocaman bir göğüs ve çırpınan gözler?

Aynı kanepenin diğer ucunda oturan adam arkasına yaslanıp ona öyle bir şey söylüyor ki kahkahadan başı geriye düşüyor. Bu kadar rahat gülerken ne kadar muhteşem görüldüğünü görünce neredeyse nefesim kesiliyor.

Ceketi ve kravatı yok. Adamın üzerinde kolları kıvrılmış bembeyaz bir gömlek var. Kolları çok güzel görünüyor -kitaplarımın yazarları kol pornosu derken bunu kastediyor olmalılar. Pahalı saati, şu anda ne kadar zengin ve şık görüldüğünü daha da belirginleştiriyor.

Sonunda bana bakıyor ve gözleri kararmadan ve korkutucu bir hal almadan önce iki kez bakıyor. Varlığıma neredeyse kızgın görünüyor, ki bu çok garip çünkü beni buraya getiren biri olduğu çok açık.

Gözleri göğsüme takılıyor, işte o zaman hatamı anlıyorum.

Ofisteki son kişi olduğumu bildiğim için bluzumu çıkardım ve bir daha giymedim. Dar eteğim ve dantelli bluzumla herkesin önünde duruyordum.

siyah bodysuit. Göğüslerim üstten dışarı fırlıyor.

"Kylie," diyor sert bir ses tonuyla, "ne giyiyorsun?"

"Ofiste sıcaktan bunalıyordum, ben de bluzumu çıkardım. Tamamen unutmuşum."

Yanındaki diğer adamlar da merakla bana bakıyorlar. Vücudum bu kadar çekici erkeklerin ilgisi altında titriyor.

"Bir dahaki sefere düzgün giyinip giyinmediğinizi kontrol etmenizi tavsiye ederim. Asistanımın bu şekilde giyinerek etrafta dolaşması pek uygun değil."

"Anlıyorum. Ama siz bir şeyler içmek için dışarı çıkarken asistanınızdan geç saatlere kadar tek başına çalışmasını istemeniz, sonra da unuttuğunuz dizüstü bilgisayarınızı almak için onu New York sokaklarında tek başına yürütmeniz uygun mu?"

Arkadaşları kahkahalarını tutmakta başarısız oluyor, bu da onun daha da sinirli görünmesine neden oluyor. Kahretsin, bu adamın yanında ağzımı kapalı tutamıyorum. Daha önce patronlarımla hiç bu kadar açık konuşmamıştım. O sadece içimdekileri dışarı çıkarıyor.

"Sanırım seni yakaladı, Lin." Kanepede onunla birlikte oturan adam gülüyor. "Senin için zaten geç saatlere kadar çalışırken ondan dizüstü bilgisayarını bir bara bırakmasını istediğine inanamıyorum. Son baktığımda, ayrıcalıklı kıçını ofisine kadar yürütebilecek iki işlevsel bacağın vardı."

Gülümsememi bastırmaya çalışıyorum ama nafiye. Arkadaşlarını seviyorum. Onu, haddini bildirmekten korkmayan insanların arasında görmek ferahlatıcı.

Hepimize saldıracağından endişeleniyorum ama bana bakmadan önce arkadaşına şakacı bir yumruk atarak beni şaşırtıyor. Ben aynı tepkiyi vermedim.

"Gece yalnız yürümek konusunda iyi bir noktaya değindi. Eve nasıl gidiyorsun? Taksi mi çağırıyorsun?"

"Ofise geri dönmeliyim. Hesap tablosuyla işim bitmedi. Ondan sonra metroyla geri döneceğim," diyorum ona dizüstü bilgisayarını uzatırken. "Yarın ofiste görüşürüz."

Arkamı dönüp bardan çıkıyorum ve muhtemelen çiçek göndermek zorunda kalacağım kadın arkadaşının ilgisinin tadını çıkarması için onu geride bırakıyorum

yarın ya da onunla bir akşam yemeği ayarlamak için
iletişime geç. O en kötüsü.

Batı 56. Cadde'ye doğru yürürken yaz esintisi tenime çarpıyor. Bu
Neredeyse sekiz oldu ve hâlâ ofise dönmem gerekiyor. Acaba Bay Monroe, beni
çalıştırdığı saatlerde başka hiçbir asistanın çalışmadığı gerçeğini hiç düşünüyor
mu? Kabul, CEO o ama yine de mantıksız görünüyor.

Koluma bir el konuyor ve o tanıdık, karanlık gözlerle karşılaştığımda o kişiyi
kasıklarından çivilemeye hazır bir şekilde arkamı dönüyorum.

Nefesim kesildi. "Bay Monroe, ne yapıyorsunuz?"

Kaşları aşağıya dönük. "Seninle ofise geri döneceğim. İşten sonra metroya tek
başına binmene izin veremem. Bu saatte olmaz."

Gözlerimi deviriyorum. "Bunu her zaman yapıyorum."

Arkamı dönüp ondan uzaklaşıyorum ama o da benim adımlarıma uyuyor.

"Bu onu daha güvenli yapmaz," diyor kararlı bir şekilde.

"Oh, lütfen. Arkadaşın seni çağırdı diye bana ne olacağını gerçekten önemsedığın
anlamına gelmez."

"Düşündüğünüzün aksine, ben bir canavar değilim. Bu gece ricamla haddimi
aşmış olabilirim. Ve hayır, senin güvenliğini düşünmedim, bu da beni biraz hıyar
yapıyor. Ama en azından seni geri götürerek bunu düzeltiyorum."

"Yani sen bir canavar değilsin ama bir tür pislisin öyle mi?" Eğlenerek
soruyorum.

Yanımda kıkırdıyor. "Anlatmaya çalıştığım ana noktanın bu olduğunu
söyleyemem, ama şu anda kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, evet, bunun
bir versiyonunu söyledim."

New York'un koşuşturmacası etrafımızı sararken rahat bir sessizlik içinde
yürüyoruz. Bu şehirde bir şeyler var. Sanki yalnız olsanız bile, asla gerçekten
yalnız değilsiniz. Bu, benim gibi hayatının çoğunu yalnız geçirmiş biri için
rahatlatıcı.

Ofis binasına vardığımızda kapıyı açıyorum ama beni takip ettiğini fark edince duruyorum. İşimi bitirdikten sonra eve sağ salım döndüğümde emin olmak için beni beklemesini istemiyorum.

"Beni buraya kadar getirdiğin için teşekkürler ama artık iyiyim. Benimle gelmek zorunda değilsin."

Elleri cebinde ilerlemeye devam ederken, "Benim için sorun değil," diyor.

Mesai saati bittiği için mi yoksa birkaç kadeh içki içtiği için mi bilmiyorum ama çok daha rahat görünüyor. Birlikte asansöre bindiğimizde, onunla hiç bu kadar küçük bir alanda yalnız kalmadığımı fark ediyorum.

Varlığı o kadar büyük ki sanki birbirimizin üstündeymişiz gibi hissediyoruz. Biraz gevşediğinde bu adamın etrafında olmak tehlikeli. Bakışları çok daha güçlü. İkimizin arasında bir şey olmasına asla izin vermeyeceğinden değil.

Biriyle birlikte olmaya hazır olduğumda, kalbi olan biriyle birlikte olacağım.

Asansörün kapıları açılıyor ve duvarı iterek koridordan köşedeki ofisine doğru ilerliyor. Onu ofisine kadar takip ediyorum, neden takım elbise ceketini çıkarıp rahatlamaya çalıştığından emin değilim.

"Ne yapıyorsun?" Kollarının düğmelerini açıp tekrar sarmasını izlerken soruyorum. Kollarını daha fazla incelememek için elimden geleni yapıyorum.

"Hesap çizelgesinde sana yardım ediyorum. Geç oldu ve hala gözden geçirmem gerekiyor. Birlikte halledebiliriz."

"Henüz bitmediği için kızgın değil misin?"

"Kızmanın bir anlamı yok. Sadece yapılmasını istiyorum."

"Biliyor musun, eğer sözümü kesmeseydin sen eve gelene kadar bunu sana vermiş olacaktım."

Bana gözlerini deviriyor. "Yardımlımı kabul etsen ve kavga etmeden birlikte üstesinden gelsek nasıl olur?"

Bu gece bana nasıl davrandığından sonra yardımını kabul etmek istememekle bir an önce işi bitirip eve gitme arzusu arasında sıkışıp dudağımı sıkıyorum. Gözlerinin ağzımı yakından izlediğini fark ediyorum. Bir an için yüzünde okunamayan bir şey yanıp sönüyor.

Bana farklı bir gözle baktığı hissinden kurtulamıyorum. Gözleri göğsümde geziniyor, hala üzerimde siyah dantelli göğüs dekolteli tulumum olduğunu fark ediyorum. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, bakarken yakalandığını fark ediyor.

"Pekâlâ," diyor kalın bir sesle. "Hadi başlayalım."

LINCOLN

"Tak, tak, tak," diyor Roman yüksek sesle ofisine girerken. "Bu da ne böyle?" diye soruyorum.

Masamın üzerine büyük bir buket çiçek koydu. "Geçen gece bize asistanınızın iki ay boyunca sizinle birlikte olacağını söylediğinizde, bunu kutlamamız gerektiğini düşündük."

"Biz mi?" Sıkıntıyla haykırdım.

Bana tamamen yabancı gelen bir kadın kahkahası duyuyorum. Sonra Colton ve Walker'ın Kylie'nin masasına yaslandıklarını ve onun varlığında fazlasıyla rahat göründüklerini fark ediyorum. Elinde kendi buketi ve büyük bir kutu çikolata var.

"Çocuklar asistanınız yüzünden biraz dikkatleri dağıldı. Bu arada Sawyer ve Dean en iyi dileklerini gönderdiler. İş yerinde biraz meşguller."

Kylie'den gelen bir kahkaha daha beni yerimden kaldırıp masasına doğru fırlatıyor. "Burada bu kadar komik olan ne?" Sertçe sordum. Ses tonumun acımasız olduğunu biliyorum ama içimdeki duygular yabancı ve kontrol edilemez.

Nasıl oluyor da onu böyle güldürebiliyorlar? Ve neden umurumda olsun ki?

Colton parlak bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Kylie'ye bu kadar uzun süre dayanmış olmasından ne kadar etkilendiğimizi söylüyorduk. Görünüşe göre şehirde senin yakışıklılığına karşı koyabilen ilk kadın o."

Kylie onun gülümsemesine eşlik ediyor. "Ağzını açtığında o kadar da zor değil." Walker ve Colton histerik bir şekilde yere yığılır.

"Kahretsin, Kylie. Günümü güzelleştiriyorsun," diyor Walker kahkahalar arasında.

İkisi de rahatça masasına yaslanmaya devam ediyor.

Sesim bir bıçak gibi kesip geçiyor. "Sizin başka bir yerde olmanız gerekmiyor mu?"

"Hiç de değil," diye katılıyor Roman. "Biz de tam öğle yemeğine çıkmak üzereydik. Bize katılmak ister misiniz?"

"Meşgulüm," diye mırıldandım. "Bu hafta büyük bir teknoloji şirketiyle bizi birincil iş seyahati havayolu olarak güvence altına almakla ilgili büyük bir sunumumuz var. Sizin gelip asistanımın dikkatini dağıtmanıza ihtiyacım yok."

Hepsi gülüyor ama Kylie'ye veda etmeden kapıya yönelirken ipucunu almış görünüyorlar.

Görüş alanından çıktıklarında Kylie kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Bu bakış ne için?" diye soruyorum.

"Sadece kaba bir şey söylemeni bekliyordum," diyor neredeyse bir ipucu ile ilgi.

Sanki artık benden korkmuyor gibi.

"İşinizin başına dönün," diyorum ve ofisime dönüp kapımı kapatıyorum.

Ofisimin içini kimse görmesin diye buzlu camları açıyorum. Ama Kylie'yi hâlâ görebildiğim için arkama yaslanıp onun kendi kendine kıkırdamasını izliyorum.

Benimle barda tanıştığından beri birkaç hafta geçti. Bluzunun altında ne sakladığını gördüğümünden beri. Ne oldu bilmiyorum ama beynime kısa devre yaptırdı. Şimdi onu tamamen uygunsuz pozisyonlarda düşünmeden edemiyorum.

Bu sabah, bir kalem almak için eğildiğinde göğüs dekoltesine bir göz attıktan sonra sikim taş gibi oldu. Ne kadar klişe değil mi?

Kendime bunun sadece bana her şeyi olduğu gibi söyleyen tek kadın olduğu için olduğunu söyleyip duruyorum. Sözleriyle çok daha yüz­süz oldu. Özgeçmişiyile birlikte her şey ortaya çıktığından beri saklayacak bir şeyi kalmadığını hissediyor. O sadece benim asistanım değil, bu duyguların bir nedeni de bu.

Yanlış, ama o da benden biraz daha genç. Sadece otuz üç yaşında olabilirim, ama bu ondan çok daha yaşlı demek.

Onu kovmalıyım. İşe başladığından beri başka bir asistanı hiç düşünmeden kovacağım pek çok durum oldu. Ona diğerleri gibi davranmamı engelleyen ne gibi bir farkı var?

Mantıklı değil. Elbette, diğerleri bana bayılır ve kirpiklerini kırıştırırdı, ama üniversite diplomaları vardı. İş deneyimleri vardı. Ama üniversiteye anne ve babalarının parasıyla gitmişlerdi. Ve sadece zengin bir koca bulup onlara bakana kadar çalışıyorlardı.

Her yerde böyle değil ama burada şehir, uygun bir bekar bulmaya çalışan güzel kadınlarla dolup taşıyor. Büyürken görmediğim bir şey değil. Kendi babam da evli bir adam olmasına rağmen kendisine yaltaklanan kadınlara karşı bağışık değildi. Onları tam olarak uzaklaştırmadı. İlginin tadını çıkardı. Ben aptal değilim. Anneme sadık olmadığını biliyorum.

Babamın bir köşede elini uygunsuz bir şekilde birinin kıkına dokundurduğu evimizdeki partilerin sayısı sayılamayacak kadar çoktur.

Dokuz yaşındayken yatağımdan sürünerek çıktım ve tırabzanın üzerinden eğildim. Ben uyurken o partilerde neler olduğunu hep merak etmişimdir. Şaşırtıcı bir şekilde, babamın bir kadını fuayenin arka köşesine doğru ittiğini ve boynuna doğru eğildiğini gördüm. Elleri anneme dokunduğunu bile görmediğim yerlere dokunuyordu.

Ailemi her düşündüğümde vücudum o çok tanıdık öfkeyle doluyor. Ayağa kalkıyorum ve pencereme doğru yürüyorum. Şehrin manzarası bana her zaman ne kadar ilerlediğimi hatırlatır. Empire State Binası'na bakıyorum - bu şehirde her zaman ruhunuzun derinliklerinde bir şeyler hissetmenize neden olan bir simge.

Bazıları ruhum olmadığını iddia edebilir, ama bu bir kaçış. Duyguları inciniyor ve bir anda kötü bir canı oluveriyorum. Ama ben asla olduğumdan başka bir şeymişim gibi davranmam. Bana ruhsuz diyen aynı insanlar paramı gözlerini kırpmadan alırlar. Sahip olduklarıma sahip olmak için adam öldürürler. Onların yargısı, kendini beğenmişlikle sarmalanmış bir kıskançlıktan ibaret.

Beni yargılayan bu insanlar benim yerimde bir mil bile yürümediler. Buraya gelmek için neler çektiğim hakkında hiçbir fikirleri yok. Benim hakkımdaki fikirleri de kendileri kadar önemsiz.

KYLIE

Benny'nin konuşma terapistinin ofisinin bekleme odasında otururken bile dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyorum. Haftalık olan ilk dört randevusuna işten izin alarak gelebildim. Gün bitmeden işten ayrılmam gerektiği konusunda Bay Monroe ile konuşmak zorunda kalacağım zamanın yaklaştığını biliyorum.

Bu konuşmanın nasıl geçeceğini Tanrı bilir. Adamın ciddi bir iş bağımlılığı var. Gece eve gidip çalışmaya devam ederse hiç şaşırırmam. Nasıl eğleneceğini bildiğini sanmıyorum.

Şu anda bekleme odasında çalışıyor olmamdaki ironi gözümünden kaçmadı. Sanırım bir işkolinin asistanı olursanız, kendiniz de işkolik oluyorsunuz.

"Tamam." Gretchen, Benny'nin terapisti, paytak paytak dışarı çıkıyor.

Geçen haftadan bu yana iki katına çıkmış gibi görünen karnına bakıyorum.

"Vay canına. Görünüşe göre bebek her an doğmaya hazır," diyorum ayağa kalkıp ona gülümserken.

Çoğu hamile kadının yaptığı gibi bilinçsizce karnını ovuşturuyor. Bunu tatlı ve sevimli buluyorum.

"Evet, bence dışarı çıkmaya hazır. Ben de onun buraya gelmesine kesinlikle hazırım." Gülümsüyor. "Aslında bu yüzden buraya geldim. Size önümüzdeki hafta doğum iznine başlayacağımı söylemek istedim. Bugün Ben'le on iki hafta boyunca yapacağım son seans olacak."

Ona uzun süre sahip olamayacağımı düşünmek tüm bedenimin sönmesine neden oluyor. Ben'in onunla çalışmayı sevdiğini biliyorum ve terapiye yeni başladı.

"Merak etmeyin. Onunla birlikte çalışacak bir gönüllümüz var. Emin ellerde olacak." Benny'ye bakıyor. "Ve sen, biliyorum ki harika işler yapmaya devam edeceksin. Döndüğümde harika sonuçlar görmeyi umuyorum."

Ona gülümser ve başını sallar. "BEN-BEN-BEN..." Sözcüklere takılıp kalmaya başlıyor ama ben bir şey söylemek için araya giremeden Gretchen ona bir şey yapmasını söyler gibi başını sallıyor. Derin bir nefes alıyor ve tekrar deniyor. Bu sefer daha yavaş, her kelime arasında duraklayarak. "Ben. Olacağım. Olacağım. Bir. Efendi. Olacağım. The. Zamanla ..." Tekrar nefes alıyor. "Sen. Dndn."

şok oldum. Kelimeleri çıkarması biraz zaman almış olabilir ama bunu kekelemeden yapmıştı. Gözlerim duygusallıktan nemlendi.

"Al bakalım." Gretchen gülümsüyor. "Devam et, kısa sürede hızlanacaksın."

Dairemize geri dönerken, sigortalı bir iş bulmak için nasıl daha önce bastırmam gerektiğini düşünüyorum. Onu pek çok açıdan hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum. Belki de çalışırken devlet niversitesini karşılamanın bir yolunu bulmalıydım. Bu bana bir şekilde avantaj sağlayabilirdi.

Tek ihtiyaı olanın ona yardım edecek bir profesyonel olduğu açıktı. Ona bunu sağlamak benim sorumluluğumdu ama yapamadım. Keşke o lanet hayat sigortası parası benim elime geçseydi. Ben iki yakamı bir araya getirmek için mücadele ederken o para hala bankada bir yerlerde tozlanmaya devam ediyor.

Mahkeme, ailemin cesetleri bulunamadığı için, hala kayıp ve l olmadıklarına karar verildiğini söylüyor. Bu nedenle sigorta şirketi yedi yıllık bekleme süresi dolana kadar bana bir kuruş bile vermeyi reddediyor. New York eyaletinde, herhangi bir hayat sigortasını tahsil etmek için kişinin kaybolduğu günden itibaren yedi yıl beklemenizi gerektiren bir yasa var.

Yani o parayı almam için iki yılım daha var. Bana yardım edecek bir avukatı karşılayamam, bu yüzden tek yapabileceğim beklemek. O zamana kadar Benny liseye başlamış olacak. Paranın yarısını onun okul masraflarını karşılaması ya da belki bir iş kurması için bir kenara koyacağım.

Benim payım faturaları ödemek için kullanılacak, ne kadar alacağıma bağlı olarak belki birazını emeklilik için ayırabilirim. Erken emekli olmayı ve en azından bazı yıllarımı hayatımın tadını çıkararak geçirmeyi çok isterim. Gençlik yıllarımda bunu yapamadım ama belki ellili yaşlarımda bir kısmının tadını hiçbir endişe duymadan çıkarabilirim.

Ertesi sabah iş yerinde kahve içmek için dinlenme odasına girdiğimde bir grup asistanın bir masada oturmuş güлüşüklerini görüyorum. Belli ki benden tamamen farklı patronları var. Bay Monroe beni mesaideyken oturup sohbet ederken yakalasa ne derdi hayal bile edemiyorum.

Asistanlardan biri bana döndü. Otuzlu yaşlarında görünüyor, uzun kıvıll saçları sofistike bir at kuyruğı şeklinde toplanmış.

"Kylie, değıl mı?" diyor.

Kahvemi doldurmayı bitirip ona doğru dönüyorum. "Merhaba." Güлümsüyorum. "Evet, benim adım Kylie."

"Ben Morgan. Marissa için çalışıyorum, CIO'muz. Size gizlice yaklaşıp kendimi tanıtma fırsatı bulamadığım için çok üzgünüm. Kendimi çok kötü hissediyorum."

Vay canına, bir kadın bilgi işlem müdürü. Çok etkilendim. Bugünlerde bu unvanların kadınlara verilmeye başlandığını duymak ferahlatıcı. Hala eşit bir dağılım yok ama ilerlemeyi görmek hoşuma gidiyor.

"Bu Joey." COO'muz Carson'ın asistanı olduğunu düşündüğüm bir adamı işaret ediyor. "Ve bu da Paris." Karşısındaki güzel sarışını işaret ediyor. "Roy'un asistanı."

"Memnun oldum." Onlara beceriksizce el sallıyorum.

Arkadaşlara ayıracak hiç vaktim olmadı. Bazen tüm sosyal becerilerimi kaybetmişim gibi hissediyorum. Tezgâhın arkasında bir müşteri için rol yapmadığım sürece, artık insanlarla eğlenmek için nasıl konuşacağımı bilmiyorum. Düşünüyorum da, Bay Monroe'yu eğlenemediğı için yargılıyordum. Ben de daha iyi değilim.

Bu muhtemelen şimdiye kadar aklıma gelen en iç karartıcı düşünce. Bir şeylerin acilen değişmesi gerekiyor. Bay Monroe kadar sıkıcı ve sıkıcı olamam.

"Biz de tam bugün öğle yemeği için sokağın aşağısındaki kafeye gitmekten bahsediyorduk. Sen de bize katılmalısın!" Morgan hevesle teklif etti.

Az önce kendime nasıl eğleneceğimi öğrenmem gerektiğini söylediğimi fark ettiğimde ret cevabı neredeyse ağızımdan çıkmıştı. Buna bugün başlayacağım. Benny bir terapistte gidiyor ve banka hesabımda iyi bir para var. Hayattan tekrar zevk almayı öğrenmemin zamanı geldi.

Masamda tek başıma paketlenmiş öğle yemeğimi yiyip birkaç dakika içinde atıştırarak Bay Monroe'nun emrine amade olmak yerine, ayağa kalkıp çantamı alıyorum.

Ofisinin kapısından onu izlerken, "Bugün öğle yemeğimi tam alacağım Bay Monroe," diyorum.

Delici gözleriyle bana bakıyor, yüzünde okunamayan bir ifade var. "Anlıyorum. Peki sana bir şey için ihtiyacım olduğunda ve sen bir saatliğine gittiğinde ne yapmam gerekiyor?"

"Bilmiyorum. Sen milyar dolarlık bir şirketin CEO'susun. Bence bir yolunu bulabilirsin. Diğer tüm başkan yardımcılarınız öğle yemeklerini asistanları olmadan yiyebiliyor. Yoksa patronumun kanunen hakkım olan bir saatlik öğle tatilimi kullanmama izin vermemesini İK'ya mı şikayet etmeliyim?"

Sanki sözümü geri almamı ya da ona şaka yaptığımı söylememi bekliyormuş gibi beni inceliyor.

Senin için kötü haber: İkimiz de mizah duygusundan yoksunuz. Şaka olmayacak. Bu yüzden bunu yapıyorum.

"Güzel. Afiyet olsun. Yukarı çıkarken bana yiyecek bir şeyler getirebilir misin, yoksa bugünlerde bunu istemek çok mu fazla?"

"Evet, Bay Monroe. Öğle yemeği yemem işimi etkilemeyecek. Son iki aydır size her gün öğle yemeğinizi getirdim. Şimdi de değişmeyecek. Bana siparişinizi mesaj atın. Hemen yandaki kafeye gidiyoruz."

Yeni bir güçlenme duygusuyla asansörlere yöneliyorum. Elinizden alınan özgürlüğünüzü geri almak böyle bir şey işte. New York eyalet yasalarının bana tanıdığı bir hakkı kullandığım için beni korkutmasına izin vermeyeceğim. Hatta sanırım işten sonra The Ripped Bodice'e uğrayıp kendime yeni bir kitap ısmarlayacağım.

Kafede Morgan'ın yanına, Paris ve Joey'nin karşısına yerleşiyorum. Yemeğimizi beklerken konuşmalarını dinliyorum, istenmeyebileceğim bir yere kendimi sokmaktan korkuyorum. Joey, Carson'ın günlerdir üzerinde çalıştığı bir hesap tablosundaki hücreleri yanlışlıkla nasıl karıştırdığını ve içeri girip düzeltmek için beş saat daha harcamak zorunda kaldığını anlatmaya başlıyor.

"Dürüst olmak gerekirse, biz olmasak ne yaparlardı?" Paris nefes verir.

Böylesine başarılı bir işletmede yöneticiler için çalışmanın nasıl bir şey olduğunu bilen, dertleşebileceğim insanların olmasının iyi olabileceğini fark ettim.

"Bay Monroe birkaç hafta önce bu hesap çizelgesini gün sonuna kadar bitirmemi söyledi. Bana saat tam beşte, yemek yemiyor gibi görünen esmer bir kadınla bir şeyler içmeye giderken söyledi."

Hepsi gözlerini deviriyor.

"Vay canına. Ne sikim ama," diye cevap verir Joey. "Ama... çok seksi bir sik." Ağızları hınzırca açılırken hepsinin arasına bakıyorum. "Ne?" diye soruyorum.

"Oh, hadi ama." Morgan gülüyor. "O adamın New York'un en gözde bekarı olduğunu bilmen gerek. Koca isteyen her kadın onunla yakınlaşmak umuduyla senin işine başvuruyor. Hıyarın teki olabilir ama cidden çok seksi."

Bunun beni neden birdenbire sinirlendirdiğini bilmiyorum. Böyle şeyleri bilirim. Bu işi yapmamın sebebi bu. Ama bunu başkalarının ağzından duymak, adamın ne kadar aranan biri olduğunu bilmek beni biraz kızdırıyor. Muhtemelen kimsenin işime göz dikmesini istemediğim içindir.

"Şehirdeki en zengin, en yakışıklı adam olabilir ama muhtemelen en çekilmezi de odur," diyorum onlara. "Hayatında bir kez bile hayır denildiğini sanmıyorum."

"Bundan hiç şüphem yok." Joey gülüyor. "Paradan geldiğini biliyorum. Ağzında gümüş kaşıkla doğan bütün o adamlar böyledir. Doğdukları günden beri onlara *hayır* kelimesi söylenmemiştir."

"Onun için çalışmak nasıl bir şey?" Morgan çenesini avucuna yaslıyor. "Gerçekten de söylentilerdeki kadar korkunç biri mi? Genelde asistanlarını tanımaya bile çalışmayız çünkü asla uzun ömürlü olmazlar. Bir şeyleri doğru yapıyor olmalısınız."

Bir kez daha, ilk içgüdüm onu savunmak oldu. Sanki adamdan sadece nefret etmiyorum, aynı zamanda onu seviyorum. Ki bu doğru olamaz.

"Başlangıçta gerçekten çok zordu. Sanırım asistanlarının niyetlerine güvenmemeye o kadar alışmıştı ki bunu bana yansıttı. Bazı yanlış anlamalarımız ve birbirimize karşı sert sözlerimiz oldu ama daha iyiye gidiyor."

Çok fazla detaya girmeden yeterince doğru gibi geliyor. Bay Monroe'nun özgeçmişime karşı davranışına bakılırsa, onlara birbirimizle karşılaşmamızın nedenlerinden bazılarını anlatmaktan utanç duyardım. Sanırım hepsinin havalı üniversite diplomaları ve buna eşlik eden harika hayat deneyimleri var.

Cebimdeki telefonum çalıyor ve arayanın o olduğunu görüyorum.

Ben cipsli tavuk salatalı sandviç ve buzlu çay alayım. Henüz yemek yemediğimi hatırlatabilir miyim?

Gözlerimi deviriyorum. Ne büyük bir bebek. Saat 12:40. Çoğu zaman öğlen yemeğini bire kadar yemez.

Ben: Önümüzdeki on beş dakika içinde öğle yemeğinizi getireceğim. Bugün çoğu günden daha erken yemek yiyeceğinizi belirtebilir miyim? Bence bugün gerçekten öğle yemeği yediğim için surat asıyorsun.

"Kalıp sohbet etmek isterdim ama patronum beni kovmadan önce paket servis tezgahına gidip öğle yemeğini almam gerekiyor. Beni davet ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Harika vakit geçirdim," diyorum öğle yemeğim ve bahşişim için yeterli parayı masaya koyarken.

Paris elini havada sallıyor. "O parayı bir kenara koy, kızım. Roy'a seni şirketin parasıyla dışarı çıkaracağımızı söyledim bile."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Bunu yapabiliyor musun?"

"Elbette. Bu, meslektaşların birbirini tanıdığı bir iş yemeğiydi" diyor ve sonra bana göz kırpmıyor.

Roy'la benim Bay Monroe'yla olduğumdan çok daha yakın bir ilişkisi olmalı. Hepsinin patronlarıyla aynı adı taşıyor gibi görünmesi bile beni rahatsız ediyor.

Bay Monroe'nun öğle yemeği için şirket kartımı kullandıktan sonra masasına koyuyorum ve tek kelime etmeden uzaklaşıyorum. Öğle yemeğine çıkmamla ilgili başka bir kibirli yorum duymak istemiyorum. Benden geç saate kadar çalışmamı istemesini istemiyorum. Sadece yalnız kalmak istiyorum.

Masama oturduktan sonra AirPods'umu kulağıma takıyorum ve çalışmaya başlıyorum. Dünyadan uzaklaşıp müzik ya da podcast dinleyebildiğim ve işime odaklanabildiğim bu anlardan keyif almaya başladım. Beynim beni eleştirmek yerine dikkatimi dağıtacak bir şeyler bulurken ben de dinlediğim şeyin keyfini çıkarıyorum.

Farkına varmadan saat beşi geçiyor ve insanlar asansöre yönelirken yanımdan geçmeye başlıyorlar. Saat beşi vurduğu anda çıkabilmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Böyle bir programa sahip olmak ne harika bir şey. Acaba Bay Monroe için bu kadar müsait olduğum için onlardan daha fazla mı para alıyorum?

İç çekip adımı söylemeden önce ofisinden gelen sinirli bir inilti duyuyorum. "Kylie!"

Masamı ittim ve ayağa kalktım. "Evet, Bay Monroe?"

Ofisine girdiğimde onu duvardaki boy aynasının önünde durmuş, siyah papyonuyla uğraşırken buluyorum. Siyah bir smokin giymişti. Bu akşam bir hayır etkinliği olduğunu anladım. Randevusuna bilgi gönderdim.

Adını internetten mi araştırdım? Belki de. En sofistike şekilde güzel mi? Evet. Kışkandım mı? Kesinlikle hayır.

"Nedense bu lanet kravatı bağlayamıyorum," diye homurdanıyor aynaya doğru.

Güzelliği neredeyse nefesimi kesiyor. Tamam, az önce nefes almakta zorlanarak içime çektim. Gerçekten nefesim kesildi. Bu kadar iyi görünümlü biri nasıl bu kadar kaba olabilir?

Koyu renk saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş. Ela gözleri siyah ve beyaza karşı çok canlı bir şekilde ortaya çıkıyor. Ve dudakları... ah, o dudaklar. Yazarların kitaplarında anlattıkları gibi. Alt kısımları biraz daha dolgun, sanki günahkâr fısıltılar ve çalıntı öpücükler için yaratılmış gibi.

"Papyon bağlamayı bilmiyor olabilir misin?" diye soruyor. Ben cevap veremedim yenilgiyle kollarını indiriyor. "Kimi kandırıyorum ben? Hayatında ne zaman bir erkeğin papyonunu bağlayacak durumda oldun ki?"

Çenem yere çarptı. Bu adam inanılmaz. Hiç duyarlılık duygusu yok mu? Sanki sözlerinin etrafındakileri nasıl etkilediğini umursamadan bu dünyada dolaşıyor. Arkamı dönmektense hatalı olduğunu yüzüne vurmaya tercih ederim.

Ona doğru yürüdüm ve kolundan tutup yüzüme bakmaya zorladım. Uzanıp papyonun iki ucundan tutuyorum. Yakasının altındaki kayışı ayarlarken parmaklarım boynunu sıyrıyor. Odadaki hava yoğunlaşıyor. Teninin sıcaklığını tenimde hissettiğim nabzım hızlanıyor.

Sürece odaklanmaya çalışıyorum. Bir tarafı diğerinin üzerine dolamadan önce bir ucun diğerinden daha uzun olduğundan emin oluyorum. Onun odunsu, temiz kolonyasının kokusunu alıyorum. Vücudumda yarattığı etkiyle gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak.

"Bunu yapmayı nereden öğrendin?" diye mırıldanıyor, derin sesi alçak ve samimi.

Bana bakışı sanki tüm oda elektrik yüklüymüş gibi hissettiriyor. Sadece ben olduğumdan eminim. Bu zengin ve güçlü adamın benim gibi birinden etkilenmesine imkan yok.

"Bir yıl boyunca Saks Fifth Avenue'da erkek giyim bölümünde çalıştım. Özgeçmişimden çok etkilendiğin için hatırlarsın diye düşündüm."

Bana sırtıyor. "Sanırım senin iş tecrüben benim tahmin ettiğimden daha değerliymiş."

"Belki de asistanınızdan beklentilerinizi gözden geçirmelisiniz."

Bir kahkaha atıyor. Sessiz ama inkar edilemez. Göğsünün derinliklerinden gürlüyor. Midem takla atıyor. Bay Monroe smokin içinde gülüyor

yasadışı olmalı.

"Bitti," diye fısıldıyorum ama ikimiz de hareket etmiyoruz.

Papyon mükemmel olabilir, ancak odada asılı duran yüklü sessizlik
çözölmüşten başka bir şey değildir.

LINCOLN

Arabamdan inmeden hemen önce telefonum çaldı. Annem. Yine. Mesajı alması için onu kaç kez görmezden gelmem gerektiğini bilmiyorum. Artık ailemle pek konuşmuyorum. Belki arada sırada özel bir durum için uğrayıp çocukken beni hayatta tuttukları için minnettarlığımı gösterebilirim. Bunun dışında, onlar söz konusu olduğunda minnettar olacağım pek bir şey yok.

Çok ihtiyacım olan basketbol maçı için spor kompleksine giriyorum. Çocuklar tribünlerde oturmuş ayakkabılarını bağlıyorlar. Çantamı Sawyer'ın yanına, tribünlerden birine atıyorum.

"Hey, dostum." Sırtıma bir tokat attı. "Geçen gün seni kaçırdığım için üzgünüm. Keşke başarını kutlamak için orada olsaydım. Aynı asistanla iki ay çalışmak senin için büyük bir başarı."

Ondan bahsetmek bile...

Tanrım, bana neler oluyor böyle? Onu aklımdan çıkaramıyorum. Kravatımı bağlamak gibi basit bir şey yaparken parmaklarının üzerimde olmasına verdiğim tepki... O kadar yaklaştığında ikimiz arasında hissettiğim her şey bana tamamen yabancıydı.

Eminim bu günlerde bana karşı yaptığı tüm konuşmaların sapkın bir etkisi vardır. Sanki hiç meydan okunmamışım gibi ve vücudum bundan hoşlanıyor gibi. Belki de bana meydan okuyan bir kadın bulmalıyım. Bu her şeyi düzeltir.

Tek sorun, şehirdeki diğer tüm kadınların sadece beni memnun etmeye çalışması. Tek gördükleri bir sürü dolar işareti ve onlara sunabileceğim lüks yaşam tarzı.

Spor ayakkabılarımı bağladım ve bir top kaptım. Sahada, kendi tarafımızda ısınmak için birlikte şut atarken, diğer takım da sahanın diğer ucunda aynı şeyi yapıyor.

Zıplarken formuma odaklanıyorum ve mükemmel anda topu bırakıyorum, çembere çarpıp içeri girmesini izliyorum. Altı kişi birlikte oynuyoruz ama aynı anda sadece beş kişi oynuyor. Bu bizim işimize geliyor. Eskisi kadar genç değiliz ve basketbol yorucu bir spor. Oyuna geri dönmeden önce kimin oturup nefes alacağını dönüşümlü olarak belirliyoruz.

Dean yanıma kuruluyor ve bir atış yapıyor. Geçen gün de ofisime gelememişti. Geleceğini bildiğim bir yorum bekliyorum.

"Biliyor musun, kutlama için ofisinde olmayı kaçırdım ama o gece kulüpteydim. O kadının elime geçirmek için cinayet işleyeceğim bir vücudu var."

Ne yaptığının farkına varmadan basketbol topumu alıp karnına fırlatıyorum. Gırtlaktan bir inilti çıkarırken yere yığıldı.

"Bu ne içindi lan?" diye acı içinde inliyor.

Geri çekilmiyorum. Bunun yerine, ona yaklaştım ve sadece birkaç santim arayla yüz yüze görüştük. "Asistanım hakkında bir daha böyle konuşursan pişman olursun."

Onu korkuttuğumu düşünüyorum. Ona bu sözleri bir daha söylerse başına neler geleceğini gösterdim ama yanılıyorum.

Bana gülümsüyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Hey, beyler. Sanırım adamımız asistanına karşı bir şeyler hissediyor."

Walker hiçbir şeyi kaçırmaz. Cevap verirken atışına konsantre oluyor: "Biliyorum. Ofise girdiğimiz anda gördüm ve biz onunla flört ederken bize ölümcül bakışlar attı."

Atışını yaptı ve sonra bana dönüp göz kırptı. Onunla flört ettiğini itiraf edince kanım kaynadı. Bunu biliyordum. Ona biraz fazla sevgiyle baktığını biliyordum.

Oyun başladığında, diğer adamlarla el sıkışıyoruz. Hepsi şehirdeki başarılı işadamları, biraz stres atmak için bir yol arıyorlar.

Maçın yarısına geldiğimizde sekiz sayı öndeydik ve Walker potaya doğru turnike atıp topu batırmadan önce bana bir pas attı.

"İşte bu yüzden en iyisi benim. Senin bahanen ne Lincoln? Dikkatin çok mu dağınık, asistanını mı düşünüyorsun?"

Gömleğimin altından tutup alnıma götürüyorum ve yüzüme damlayan teri siliyorum. "Dikkat et," diye uyarıyorum.

Colton gelip sırtıma bir tokat attı. "Utanmana gerek yok. Ama bu çok açık. Şu anda o bakışı takınıyorsun."

Mola veriyorum ve su şişemi kapıyorum. "Hangi bakıştan bahsediyorsun?"

"Bilirsin," diye yanıtlıyor nefes nefese, *"istemediğim halde onu her türlü kirli senaryoda düşünmeden edemediğimi* söyleyen."

"Tamamen yanlış düşünüyorsun," diye sert bir şekilde cevap veriyorum.

"Öyle miyiz?" Colton atlıyor. "Geçen gün onunla konuştuğum için neredeyse kafamı koparıyordun."

Gözlerimi ona diktim. "Çünkü iğrenç ve aşırı arkadaş canlısı davranıyordun. Onu korkutmanı istemedim."

"Demek onu korumaya çalışıyordun," diye cevap veriyor muzip bir sırıtışla.

"Onu korumaya çalışmıyordum. Sadece gerçekten sahip olduğum tek asistanı kovmadığından emin olmaya çalışıyordum..." Kelimeler ağzımdan çıkmadan önce kendimi durduruyorum.

Ne söylemek üzere olduğumu fark ettiğimde korku boğazımı sıkıyor.

"Tek asistanın aslında ne?" Walker beni itiyor. "Gerçekten sevdiğin tek asistan mı?"

Su şişemi yere atıyorum ve sahaya doğru yürüyorum. Onların saçmalıklarını dinlemekten bıktım. Artık kafamın içine giriyorlar. Asistanımdan hoşlanıyorum. Cinsel anlamda değil. Sadece paramın peşinde olmaması ya da görünüşümden etkilenmemesi hoş. Ben onun gözünde sadece sıradan bir patronum.

Oyunun geri kalanında bok gibi oynadım. Adamlarım dikkatimi tamamen dağıttı. Yine de kazanmayı başardık ama benim sayemde değil.

Eve dönerken bile aklım asistanımla ilgili düşüncelerde dolaşıyor.

Gözlerimi kapattığımda, onu haftalardır aklımdan çıkmayan o lanet siyah tulumun içinde görüyorum. Göğüsleri mükemmel. Ellerimi dolduracak kadar büyükler. Meme uçlarının neye benzediğini merak ediyorum. Ne renktiler? Koyu kahverengi mi yoksa soluk pembe mi?

Aletim pantolonumun içinde kıpırdıyor.

Bu benim hatam değil. Bu, adamların kafama girmesi ve asistanımın fazla meydan okuması.

Bu kadar. Yarından itibaren, diğer asistanlarım gibi onun da hizada durmasını isteyeceğim. Cesareti beni rahatsız ediyor ve buna izin veremem.

KYLIE

Aslında tüm hafta sonu izinliyim. Bugün Pazar ve Bay Monroe bana ne mesaj attı ne de beni ofise çağırdı.

Benny ile vakit geçirmek çok güzeldi. Manhattan'ın merkezindeki Eataly'ye gittik. Hayatımda ilk defa, marketlerinden alışveriş yapmak için para harcayabildim.

Annem ve babam İtalyan'dı. Gemiden değil, ailelerinden. Her iki büyükanne ve büyükbaba da sağlık sorunları nedeniyle oldukça genç yaşta ölmüşler. Annem mutfakta harikaydı. En sevdiği çocukluk yemeklerinin çoğunu yaparken onu izlediğimi hatırlıyorum.

Ama o etler ve peynirler ucuz değil. Benny'ye benim yaşadığım deneyimleri yaşatamadım.

Kendimi yeniden keşfetme duygusuyla annemin tarif kartlarını çıkardım ve bazı tarifleri deneyeceğim.

Mutfakta pek iyi değilimdir. Son beş yıldır yaptığınız tek şey kavanozdan soslu spagetti ve kutu peynirli makarna olunca böyle oluyor.

Mutfakta durmuş müzik dinliyorum, elimde bir kadeh kırmızı şarap, bir yandan da ev yapımı lazanyanın tarif kartına bakıyorum.

"Bunu yapabileceğinden emin misin?" Benny, küvet büyüklüğündeki mutfağımızda yanımda dururken soruyor.

Sesinin ne kadar endişeli çıktığına kıkırdıyorum. "O kadar zor olacağını sanmıyorum. Annem bunu her zaman yapardı. Hiç zorlanmazdı."

Arkamdan iç çektiğini duyuyorum. "Annem nasıl yemek yapılacağını bilirdi."

"Doğru. Ama öğrenmek için şimdiki zaman gibisi yok. Bu arada terapistinin ne dediğini unutma. Konuşurken yavaşla. Derin nefes al."

"Biliyorum. Bazen... bu... zor oluyor," diye yanıtlıyor. "Çok... uzun... sürmesini... ve... seni... rahatsız... etmek... istemiyorum."

Arkamı döndüm ve ona sert bir bakış attım. "Beni asla kızdıramayacaksın, dostum. Gretchen'in geçici olarak yerine gelen kişi hakkında ne düşünüyorsun? Onlardan memnun musun?"

Bana terapistin küçükken nasıl kekeme olduğunu anlatırken yüzü aydınlanıyor. Kardeşimi yüzünde bir gülümsemeyle görmek beni çok mutlu ediyor. Hiçbir şey için gülümsediğini sanmadığım yıllar oldu.

"Greenwich Village'da oldukça iyi bir yer buldum. İşe daha yakın, daha büyük ve daha güvenli. Ama okulunu değiştirmek zorunda kalacaksın. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Gözleri heyecanla parlıyor. "Ben... bunu... isterim. Eğer terapi ... işe yararsa ... arkadaş edinebilirim."

Gözlerim hüznle parlıyor. Sözlerinin beni ne kadar üzdüğünü görmemesi için tepsiye dönüyorum.

"Bu harika olur. Sen harika bir çocuksun. Sana arkadaş diyecek herkes çok şanslı olur. Bu hafta daireye bir göz atacağım."

Katlamadan önce hafifçe pişirdiğim lazanya eriştelerine sövdüğüm sırada Benny kitap okumak için odasına kaçtı. Tepsiyi fırına koydum ve oflaya puflaya kapattım. Annemin yemek yaptıktan sonra bu kadar keyifsiz ve bitkin görüldüğünü hatırlamıyorum. Bu beni benden aldı.

Mutfağa göz gezdiriyorum. Sanki mutfağım bana karşı bir isyan başlatmış gibi. Un patlamaları, patlamış makarna sosu, her yerde peynir. Ama şu anda temizleyemeyecek kadar yorgunum. Yemekten sonra Benny'den yardım isteyeceğim.

Geçen gün The Ripped Bodice'den aldığım kitabı elime aldım. Bir milyarder aşk kitabı. Yıllardır bir milyarder romanı okumamıştım. Bir süredir küçük kasaba romantizmi kitaplarına takılıp kalmıştım. Son zamanlarda

biraz sıkıcı. Kahraman çok tatlı ve sürekli aynı romantik şeyleri söylüyor. Farklı bir şeye ihtiyacım var.

Gözlerim ağırlaşmaya başlamadan önce sadece bir bölümü bitirmeyi başarıyorum. Bir zil sesi beni kanepedeki uykumdan uyandırana kadar. Kendimi toparlamak için etrafıma bakındım.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum mutfağa koşarken - oraya varmak için gereken beş adımda - ve fırını açarken. "Oh," diye iç geçiriyorum, "Tanrı'ya şükür."

Aslında kötü görünmüyor. Üstündeki peynir mükemmel bir şekilde altın rengi lekeler oluşturmuş, erimiş ama yanmamış bir görüntü veriyor. Fırın eldivenlerimi kaptım ve çıkardım.

Benny'yle masaya oturduğumuzda midem gurulduyordu. Öğle yemeğini atladım, bu lanet akşam yemeğini yapmaya çalışıyorum.

Lazanyanın çok güzel görüldüğünü söylediğinde çok duygulandım. Yavaşça ve kekeleymeden söylüyor. Bir vasi olarak onu hayal kırıklığına uğrattığımı düşündüğüm zamanların sayısını unuttum. İkimiz için de işlerin tersine dönmeye başladığını görmek her şey demek.

Düşünsenize, tüm bunların sebebi, sıfır vasfım ve koca bir ağızım olduğunu öğrenmesine rağmen bir şekilde işimde kalmama izin veren o huysuz CEO.

Benny ve ben mutfağı beklediğimden çok daha hızlı temizlemeyi başardık. Sanırım olduğundan daha kötü görünüyordu.

Duştan sonra -bizim bina berbat olduğu için kısa ve soğuk- pijamalarımı giyiyorum ve ısınmak için yatağımdaki polar battaniyemin altına giriyorum.

Kitabımı çıkarıyorum, gözüm kapaktaki adama takılıyor. İş yeleği giyiyor ve ön kolları kapağın merkezinde yer alıyor. Kolları boyunca uzanan damarlar bana Bay Monroe'nunkileri hatırlatıyor. Aslında Bay Monroe'ya çok benziyor. Koyu renk saçlarından yüzündeki kirli sakala kadar. Çok uzun değil, ama uzatacak kadar erkek olduğunu gösterecek kadar uzun.

Bu düşünceyi kafamdan silkeliyorum. Tam kirli kitabıma dalmak üzereyken Bay Monroe'nun düşüncelerime gizlice girmesi hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum.

Onu zihnimin gerisine itmek ve ikinci bölüme başlamak için elimden geleni yapıyorum. Ancak ikisi arasındaki benzerlikler, ondan başkasını hayal etmemi imkânsız hale getirmeye başlıyor.

Esrarengiz ve düşünceli bir CEO olan bu takım elbiseli keskin adam hakkında okurken, Lincoln düşüncelerimde ön planda ve merkezde.

Bu o.

Milyarder patronum.

Tanımlamalar içime işledi ve güneye doğru yol aldı. Güçlü çene. Bir odaya hükmetme şekli. Bir bakışta insana kendi adını unutturabilecek buz gibi gözleri. Birini ateşli tepkilerinden dolayı azarlamak için yaramaz şeyler yapabileceğini vaat eden seksi bir gülümseme.

Kitapta ilerledikçe yanaklarım yanıyor. Yazar, ellerinin kahramanın köprücük kemiği boyunca nasıl sahiplenici bir şekilde hareket ettiğini anlatmaya başlıyor. Sonra göğüslerinin üstünü sıyırana kadar aşağıya inmeye başlıyorlar ve yapabilecekleriyle onu kızdırıyorlar. Okudukça külotumda ıslaklık birikiyor, her satır bir öncekinden daha skandal.

Sanki biri beni yapmamam gereken bir şey yaparken yakalayacakmış gibi odaya bakıyorum ama yalnız olduğumu biliyorum. Sonunda bu dürtülerime teslim olmak nasıl bir his olurdu? Yıllardır Benny'nin kötü bir rüya gördüğü ya da uykuya dalamadığı için içeri girmesinden endişe ettim. Sonuç olarak, kendimi insan olmanın basit zevklerinden mahrum bıraktım.

Orgazmın nasıl bir şey olduğunu bir kez bile deneyimlemedim, ancak kitaplarımda acı verici ayrıntılarla okudum. Kadının çarşafları tutuşunu ve sırtını dikleştirişini. Orgazmın karnında başladığını, sonra bir gelgit dalgası gibi tüm vücudunda patladığını söylemesi.

Onun vücudunda gezinirken kahraman hakkında okumaya devam ediyorum. Onunla edepsizce konuşmasını, ona yapacağı şeyleri anlatmasını.

Sadece *onu* düşünebiliyorum.

Elleri. Sesi. Gözleri üzerimde. Ağzı en mahrem bölgeye inmeden önce şeytani sırıtışı. Adam muhtemelen çok kötü şeyler söyleyecekti.

Birinin benimle böyle konuşma ihtimalinin beni ne kadar tahrik edebileceğini şimdiye kadar hiç bilmiyordum. Ya da belki de kelimelerden çok onların arkasındaki adamdır.

Dili amında gezinirken ela gözlerinin onu izlediğini anlattıkları anda kitabı kapattım. Kelimelerin üzerimdeki etkisini kontrol etmeye çalışırken nefeslerim okyanus dalgaları gibi hızla geliyor.

Elim gömleğimin altından geçip göbeğime dayanıyor. Belki de denemeliyim ve nasıl bir his olduğunu görmeliyim. Elimi külotumun içine girene kadar karnımdan aşağı sürüklüyorum.

Gözlerim kapalıyken, onun olduğunu hayal ediyorum. Eli külotumun içine uzanıyor ve yavaşça klitorisimi sıyrıyor. Kalçalarım yataktan fırlıyor, ilk dokunuş zaten heyecan verici hissettiriyor. İşaret parmağımı ve orta parmağımı amımın girişine gelene kadar daldırıyorum.

Neyin normal olduğunu nasıl ölçeceğimi bilmiyorum ama gerçekten ıslağım. Parmaklarımı tekrar klitorisime doğru sürüklediğimde, şimdi nemle çok daha kolay kayıyorum. Zihnimin istediği yere gitmesine izin verirken farklı ritimleri ve hızları keşfediyorum.

Kendimi onun masasında, bacaklarımın arasında hayal ediyorum. Kollarını tekrar sıvamış, parmakları klitorisimi çalıştırırken kollarındaki damarları tam olarak görebiliyorum.

Nefes alışım hızlanırken kalbim göğsüme çarpıyor.

Yaşadığım hislerle başa çıkabileceğimden emin olmayana kadar zevk artmaya devam ediyor. Sonra beni vuruyor - daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir patlama. En yoğun kısmı amımın etrafında, ama her yerde hissediyorum.

Kitaplarda anlatıldığı gibi değil. Hatta daha iyi. Tüm vücudum tamamen tatmin olmuş hissediyor. Tek bir kas bile gergin ya da stresli hissetmiyor. Neden stresli hissettiğinizde mastürbasyon yapmanızı önermiyorlar? Kesinlikle soruna iyi bir çözüm gibi geliyor. En azından şu anda öyle.

Bu gece iyi uyuyacağımı biliyorum. Lincoln'ü düşündüğüm için pişman bile olamıyorum çünkü umursamayacak kadar doygun ve rahatım.

Ertesi sabah, gözlerinin içine zar zor bakabiliyorum. Her baktığımda, o bacaklarımın arasındayken bana baktıklarını hayal ediyorum. Deli gibi kızarıyorum ve korkmuş küçük bir koala ayısı gibi kaçıyorum.

Günün sonunda beni ofisine çağırana kadar ondan etkili bir şekilde kaçtığımı düşünüyorum.

Gözlerimde yeni bir anlam ifade eden bir şekilde bana yukarıdan aşağıya bakıyor. "Bu hafta sonu bir konferans için Los Angeles'a gitmem gerekiyor. Panel konuşmaları, konferanslar, röportajlar ve akşam da bir gala olacak. Ben açılış konuşmacısıyım. Sana orada ihtiyacım var."

İlk düşüncem, sektördeki böylesine büyük bir etkinlikte açılış konuşmacısı olarak seçilmiş olmasının ne kadar etkileyici olduğudur. Bu, adamın bu şirketin dışında bile sahip olduğu gücü ve etkiyi gösteriyor.

Sonra ne istediğini anladım. Hafta sonu için onunla Kaliforniya'ya gitmemi istiyor. Ne demem gerekiyor? Bu açıkça işimin bir parçası. Ama Benny'yi hiç bu kadar uzun süre yalnız bırakmamıştım.

Ben sessizce dururken sabırsızca "Bir sorun mu var?" diye soruyor.

Korkumu bastırıyorum. Sanırım eninde sonunda ona söylemek zorundayım. "Sadece... kardeşim."

Kaşlarını çatıyor. "Peki ya kardeşin?"

"O, şey... Ben onun vasisiyim. Daha on iki yaşında. O zamandan beri onu bir gece bile yalnız bırakmadım..." Duruyorum, onunla ne kadarını paylaşmak istediğimden emin değilim.

"Ne zamandan beri?" Sandalyesinde öne doğru eğiliyor, merakı belli oluyor. "Annemle babam beş yıl önce kaybolduğundan beri," diye devam ediyorum.

Yüzü donar. Her zamanki kayıtsızlık maskesi kısa bir süreliğine kayboldu. Bir an. Her zaman odaya hükmeden, sözlerini asla kekelemeyen bir adam için suskun görünüyor. Geçmişimi sadece komşum Angela'ya anlattığımı fark ediyorum. Acılarımı dökebileceğim hiç arkadaşım yok.

"Onu tek başına mı büyütüyorsun?" diye soruyor sonunda, sesi daha alçak ve kendinden daha az emin.

Başımı salladım. "On altı yaşımdan beri. Bu yüzden sadece GED'im var. Mahkemeyi, gündüzleri çalışmam ve okulu bitirmek için internetten ders almam şartıyla velayeti bana vermeye ikna ettim."

"Peki ya sigorta parası?" diye soruyor.

Neredeyse kıkırdayacaktım. Akli asla paradan uzakta değil.

"Hiç alamadım. Cesetlerini hiç bulamadılar, bu yüzden mahkeme bana yedi yıl beklemem gerektiğini söyledi. Mücadele etmeme yardımcı olacak bir avukat tutacak param yoktu."

Yüzünde bir miktar öfke belirliyor. Hayranlıkla birlikte mi? Anlayamıyorum.

Sandalyesinde arkasına yaslanıp nefesini üflerken, zırhında olası bir çatlak görüyorum. Küçük ama orada.

"Pekâlâ. Sanırım bu hafta sonu yalnız gidebilirim."

Yaşadığımızı düşündüğüm dürüstlük anı her neyse, gitmiş gibi görünüyor. Kapalı CEO geri döndü. Ama bunu yapmam gerektiğini biliyorum. İş için hafta sonları nasıl uzaklaşacağımı bulmam gerekiyor. Bu, işimi kaybetmemek için gerekli olmaya devam edecek bir şey. Angela'yla yardım etmesi için konuşacağım.

"Hayır," diyorum inatla. "Bunu başarabilirim. Sadece komşumla konuşmam gerekiyor."

"İşte." Arka cebine uzandı ve cüzdanını çıkardı. Sonra bana bu dünyada çok az insanda olduğunu bildiğim siyah bir kart uzattı. "Bunu kullan. İş kartın gibi bir limiti yok. Hafta sonu için kıyafetlere istediğin kadar harcayabilirsin."

"Ne?" Elimde kırılacakmış gibi tutarken nefes nefese kaldım. "Senin paranı kullanmam mümkün değil. Kendi kıyafetlerimi alabilirim."

Bakışlarındaki keskinlik tüylerimi diken diken ediyor. Bana dün geceki düşüncelerimi düşündürüyor ve külotumda nem biriktiğini hissediyorum. Kahretsin.

"Bu bir iş etkinliği. Ve etkinlik son derece resmi. Buna uygun giyinmenizi istiyorum. Size stilistimin iletişim numarasını vereceğim. O sana yardımcı olacak. Bu bir öneri değil, Kylie."

İşte böyle. Güzel bir jest, ardından bir sık lafı. Görünüşe göre kıyafetlerim benimle görünmesi için yeterince güzel değil ve bunun bir emir olduğunu belli ediyor.

Başımı salladım ve ofisinden çıktım. Talepkâr tavırları yüzünden adamı tokatlamak istemekle... o k o n u y a girmeyeceğim.

LINCOLN

Havaalanına küçük bir valiz ve omzunda bir gece çantasıyla geliyor. İş seyahatlerine gittiğimizde kesinlikle asistanlarımın çoğu gibi valiz hazırlamıyor. Sanki haftalarca yokmuşuz gibi iki büyük bavulla gelirlerdi.

Dar kot pantolonu ve beyaz atletiyile özel terminale doğru yürüyüşünü izliyorum. Güneş gözlükleri ve altın takıları ona rahat ama sofistike bir görünüm veriyor. Onu iş kıyafetleri dışında bir kıyafetle hiç görmemiştim. Yirmi bir olan gerçek yaşını yansıtıyor. Şu anda pantolonumun içinde seğiren sikim yüzünden kendimi daha da bok gibi hissediyorum.

Bu bana geçen gece kendime verdiğim sözü hatırlattı. İş ilişkimizi daha profesyonel bir hale getirdiğimden emin olmaya başlamalıyım. Benden tekrar korkmasını istiyorum.

Binaya girdiğinde, güneş gözlüklerini başının tepesine doğru itiyor ve uzun kahverengi saçlarının bir kısmını onunla birlikte yukarı çekiyor. Yüzü sıcaktan ya da belki başka bir şeyden dolayı kızarmış. Kabul etmeye hazır olmadığım bir şey.

Saatime bakıyorum. "Geç kaldın," diye bağıriyorum.

Yüzü düşüyor. Altın saatine bakıyor. "Öğleyi otuz saniye falan geçiyor."

"Sana öğlen demiştim. Öğleden otuz saniye sonra değil," diyorum.

Nefes nefese kalıyor ama valizini görevlilere teslim ediyor. Kıyafetine bakıyorum. Güzel bir kıyafet. Uçmak için kesinlikle rahat, ama kıyafetlerin ve mücevherlerin pahalı olduğunu söyleyebilirim. Çok şık görünüyor.

"Hafta sonu için programın var mı?" Zihnimi tekrar işe odaklamak için soruyorum.

"Evet, Bay Monroe. Saat altı buçukta otelimize varmış oluruz, böylece sekizdeki kokteyl partisinden önce hazırlanmak için bir saatimiz olur."

"Ve odalarımızı ayırttınız mı?" Asfalta doğru ilerlerken onaylıyorum.

Gözlerini deviriyor. "Tabii ki."

Kapının önünde durdum ve döndüm. "Bayan Ricci, sanırım kiminle konuştuğunuzu unuttunuz."

Gözlerini açıyor, muhtemelen soyadını tekrar kullandığım için şaşırmış.

"Benim için çalışıyorsun," diye kesin bir dille ifade ediyorum onun alanına yaklaşırken. "Her ne kadar son zamanlardaki tavrını görmezden gelmiş olsam da, bu tür davranışlara izin vermediğimi hatırlatmalıyım. Hiç kimseye."

Nefesleri düzensizleşti. "Sen... beni korkutmaya çalışıyorsun."

Sanki doğru söylemiyormuş gibi başımı sallıyorum. "Hayır. Sana nerede durduğunu hatırlatıyorum ki ona göre hareket edebilesin."

Neredeyse meydan okuyan bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor ama sonra tekrar kapatıyor. Ne söyleyeceğini bilmek istemiyorsam kahretsin. Kalçalarını ileri geri ovuşturduğunu görüyorum ama sonra bunu hayal ettiğimi düşünüyorum. Tabii ki hayal ediyorum. İmkânı yok.

"Anlaşıldı Bay Monroe," diyor ve dışarı çıkıyor.

Kendi kişisel cehennemimde kalakaldım. Ne kadar berbat durumda olduğumu fark ettiğimde başım geriye düşüyor. Ne söylersem söyleyeyim ya da ne yaparsam yapayım, düşüncelerimin değişeceğini sanmıyorum. Bu uzun bir hafta sonu olacak. Neye sahip olup olamayacağımı bana hatırlatması için otel odama geri getirecek birini bulmalıyım. Ve asistanım sahip olamayacağım tek şey.

Los Angeles'a uçuş sessizdi. Uçağın iki ayrı ucunda oturuyoruz. Şu anda tam olarak ne kadar kızgın olduğunu söyleyemem ama

öğren.

Beynimi meşgul etmek için dizüstü bilgisayarımı çıkarıp çalışıyorum. Onun da aynı şeyi yaptığını fark etmeden. Hakkını vermeliyim ki harika bir asistan. Çok çalışıyor ve asla aynı hatayı iki kez yapmıyor. En önemlisi, benim peşimde değil.

Ki bu iyi bir şey. Beynim şu anda bana ne söylerse söylesin, bu çok iyi bir şey.

Bana on altı yaşından beri kardeşine baktığını söylediğinde neredeyse sandalyemden düşüyordum. Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Ona iyi bir çocukluk yaşatmak için tüm mutluluğunu bir kenara bıraktı. Hayat şartları göz önüne alındığında başardığı şey beni kesinlikle şaşırttı.

Şu anda New York'un en zengin yöneticilerinden birinin asistanı ve sadece yirmi bir yaşında. Ve çok da başarılı.

Uçak indiğinde valizlerimiz bizi Los Angeles'taki otelimize götürecek olan arabaya aktarılıyor.

Yol boyunca bir köpek gibi kafasını pencereden dışarı çıkarıyor. Otelimize birkaç dakika kala gülümseyerek kafasını tekrar içeri sokuyor.

"Burası harika bir yer."

"Daha önce hiç Los Angeles'a gitmedin mi?" diye sordum.

"Daha önce hiç şehir dışına çıkmadım," diyor gözleri benimkilere takılırken. Şaşkına döndüm. New York'un dışına hiç çıkmamış.

"Hiç mi?" Ben soruyorum.

"Neredeyse hiç param olmadan ergen bir çocuk yetiştirirken bunu ne zaman sığdıracaktım?"

Lanet olsun, ayrıcalıklı bir hayat yaşadım. Bazen kendi acılarınızla o kadar uzun süre yaşayabiliyorsunuz ki, diğer insanların çok daha kötü şeyler yaşadığını unutuyorsunuz.

Sürücü kapıyı açtığında, ona cevap vermekten kurtuluyorum çünkü iyi bir cevabım yok. Ve bu benim başıma gelmiyor, en azından artık gelmiyor.

Giriş yaptıktan sonra en üst kattaki odalarımıza çıktık.

"Aşağı inme vakti geldiğinde odana geleceğim. Sekize çeyrek var mı?"

Başını sallar ve odasında kaybolur.

Sekize çeyrek kala kapısını çaldım. Kapıyı açtığımda nefesim boğazımda düğümleniyor. O bir şey fark etmeden kendime gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Gün geçtikçe daha da mı güzelleşiyor, yoksa onunla tanıştığımda kör müydüm?

Siyah elbisesi vücuduna bir eldiven gibi oturuyor. Altında nude renkli bir kumaş varmış gibi görünen transparan bir örgü malzeme. Belki de onun teniymiş gibi bir yanılsama yaratıyor. Aletim elbise olmadan nasıl görüldüğünü görmek için sabırsızlanıyor.

Arkasındaki pencereden şehrin ışıkları parlıyor ama benim tek gördüğüm önümdeki kadın. Nabzım tehlikeli bir şekilde atıyor.

"Güzel temizlenmişsiniz Bay Monroe," diyor yüzünde bir gülümsemeyle.

Takım elbisemi incelerken gözlerindeki takdir dolu parıltıyı kaçırmıyorum.

"Bence güzel temizlik yapan sensin. Bu elbise-" diye başlıyorum ama çok fazla konuşmadan kendimi tutuyorum. "Bu dikkat dağıtıcı. Unutma, buraya dikkat dağıtmak için gelmedik; iş için buradayız."

Kendini toparlamadan önce yüzü hafifçe düşüyor. "Ben sadece işimi yapmak için buradayım, her zamanki gibi Bay Monroe."

Sektördeki tüm insanlarla bir saat boyunca çene çaldıktan sonra Kylie'nin bitkin düştüğünü söyleyebilirim. Bu tür etkinliklere gelmek ve geceyi devam ettirmek için gerekli olan havadan sudan konuşmaları yapmak kolay değil. Sonra Galvin'i görüyorum

bardayken ona yaklaşıyor. Onu kızın yanında görünce bile vücudum geriliyor.

Amacı ne? Onun benim asistanım olduğunu biliyor mu?

Yıllardır tanıdığım bir adam olan Bay Hendrix karşımda duruyor ama Galvin'in söylediği bir şeye gülerken elini sırtının alt kısmına dayamasını izlerken sözleri kulaklarımdaki nabız atışıyla bastırılıyor.

Bu kadarına dayanabilirim. Bay Hendrix'in yanından ayrılp odanın içinde uzun adımlarla ilerliyorum. Yolun yarısına geldiğimde Kylie'nin gözleri beni yakalıyor. Öfkemi hissetmiş olmalı çünkü gözleri kocaman açılıyor ve aramızdaki mesafeyi kapattığım süre boyunca onları benden ayırmıyor.

"Ne yapıyorsun sen?" Tanımadığım bir sesle suçluyorum. "Biriyle konuşuyorum ve bir içki daha alıyorum."

"Seni görmek güzel Lincoln. Uzun zaman oldu," diyor Galvin elini uzatırken.

İsteksizce sallıyorum. "Galvin."

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Kylie aramıza bakıyor. Galvin gülümsüyor. "Aynı şeyi ben de sormalıyım."

"Saçmalamayış kes, Galvin. Bunun benim asistanım olduğunu biliyorsun. Ne yapıyorsun? Bilgi almaya mı çalışıyorsun? Beni toplantı odasında yenemiyorsun, o yüzden asistanımdan bilgi almaya mı çalışıyorsun?"

"Oh, lütfen. Paranoyaklaşma," diye ısıtır. "Sadece bu güzelliğın yapayalnız bırakıldığını fark ettim. Odanın sahibi olan birinin bu kadar yalnız görünmesini izlemek yanlış geldi."

Beni bok gibi hissettirmeye çalışıyor. Derimin altına girmeye çalışıyor. Ona izin vermeyeceğim.

"Affedersiniz. Lütfen burada değışmişim gibi benim hakkımda konuşmayın," diye araya giriyor Kylie.

Ona baktım. "Bu Galvin. Rakip bir havayolu şirketinin CEO'su." Kylie "Oh," diye cevap veriyor, sonra da Galvin'e onu ölçüp biçiyormuş gibi bakıyor.

"Yarınki sabah konferansından sonra çatı katındaki muhteşem havuzu kullanmaktan bahsediyorduk. Patronunun muhtemelen bunu onaylamayacağıyla ilgili bir şeyler söyledi. Şimdi sen olduğunu bildiğim için ne demek istediğini anlıyorum."

"Havuzu kullanmak istiyorsa kullanabilir," diye cevap veriyorum ona bakarken. O da zoraki bir gülümsemeyle "Teşekkürler Bay Monroe" diyor.

Galvin'in kahkahası kibir dolu, beni sinirlendirmek için tasarlanmış. "Onun sana Bay Monroe demesini mi sağlıyorsun? Ne kadar da tipiksiniz."

Kylie beni izlerken alt dudağını ısırtıyor.

"Geç oluyor," diyorum. "Sanırım Kylie ve ben birlikte içkilerimizi bitirip biraz uyuyacağız. Eminim seninle görüşeceğiz."

Beni takip ediyor ve balo salonundaki büyük bir sütunun yanında bir yer bulana kadar benimle birlikte yürüyor. Ona yaslanıyorum, Galvin'in hâlâ bize baktığını fark ettiğimde kaslarım geriliyor.

"Bütün bunlar da neydi?" diye sorar, sonra şarabından bir yudum alır.

"Hiçbir şey. O sadece bizim en büyük rakibimiz ve biraz da hıyarın teki."

Zahmetsizce gülüyor. Çok fazla sevdiğimi fark ettiğim bir ses. "Sen gelmeden önce gayet arkadaş canlısıydı. Bence bundan fazlası var."

"Güzel. Şehirde liseye beraber gittik. Pek iyi bir insan değildi."

Beni incelerken başını yana çeviriyor. "Yani, yüce ve güçlü Lincoln Monroe'nun bir zorbası mı vardı?"

Şaka yaptığını biliyorum ve tüm bu konuşmayı bitirmek için gülümsemeye çalışıyorum, ama onun bunu anladığını görüyorum. Hikayenin devamı var ama bundan bahsetmiyorum ve o da bu konuşmayı bitirdiğimizi anlamış gibi görünüyor.

Garip bir sessizlik çöküyor üzerimize. Kıpırdanışını izliyorum ama sinirlerini yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyorum. Sadece bütün gece beni öldüren o lanet elbisenin içinde ona bakıyorum.

"Bil diye söylüyorum, bana Lincoln diyebilirsin."

Bu nereden çıktı bilmiyorum. Aramızdaki bu mesafeyi korumam gerekiyordu. Şimdi buradayım ve formaliteyi bitirmesi için ona yeşil ışık yakıyorum. Aptalca bir hareket ama onun söz konusu olduğu yerde kontrolüm varsa ne olayım.

"Emin misin?" diye fısıldıyor.

Ona hayır demeliyim. Ona bunun tehlikeli olduğunu ve çalışan ile patron arasındaki çizginin zihnimde bulanıklaşmaya başlayabileceğini söylemeliyim.

"Lütfen. Yapmanı istiyorum," diye cevap veriyorum. "Odalarımıza dönmeye ne dersin?" Saatime bakıyorum. "Bizim zamanımıza göre saat sabahın biri. Hafta sonunu atlatmak istiyorsak iyi bir uyku çekmeliyiz."

İkimiz de içkilerimizi bir masaya bırakıp asansöre yöneliyoruz.

Asansörde yalnızken ona bakıyorum ve bunun Los Angeles'a ilk gelişi olduğunu hatırlıyorum. New York'un dışına ilk kez çıkıyor.

"Eminim yarın çatıdaki havuzu kullanmanız için bolca vaktiniz olacaktır."

Sanki onu gafil avlamışım gibi kaşları zarıfçe kalkıyor. "Sorun değil. Buraya çalışmak için geldiğimizi söylediğini biliyorum."

"Israr ediyorum. Hafta sonundayız. Biraz kaçıp eğlenmemeniz için hiçbir neden yok."

Dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirir. "Teşekkür ederim. Peki ya sen?" diye soruyor asansörden inip bizim kata çıkarken.

"Peki ya ben?" Ben soruyorum.

"Bu yolculuklarda hiç kaçıp eğlendiğiniz oluyor mu?"

Az önce ne sorduğunun farkında değil. Tek yaptığı onu şu anda odama götürdüğümü ve onunla istediğim tüm eğlenceyi yaşadığımı hayal etmemi sağlamak.

Kapılarımıza vardığımızda bakışlarımı özür dilemeden, kasıtlı olarak onun üzerinde gezdiriyorum.

"Kendi eğlencemi nasıl yaşayacağımı biliyorum. Ama bu havuzda güneşlenmekten biraz daha mahrem, biraz daha kirli bir şey." Sözlerim karşısında boğazının düğümlenmesini izliyorum ve sırtıyorum. "İyi geceler, Kylie."

"Siz de, Bay Monroe." Sesi titriyor.

"Lincoln," diye düzeltiyorum. "Bu hatayı bir daha yapma. Bana itaatsizlik etmenden ne kadar hoşlanmadığımı biliyorsun."

Aptalca bir şey yapmadan önce odama girip kapıyı kapattım. Şimdiye kadar yaşadığım en rahatsız edici ereksiyonla kapıya yaslanıyorum. Başım tahtaya çarptıkça çenem geriliyor. Gözlerim kapalı, şu anda ne yapmak istediğimle ve ne yapmam gerektiğiyle boğuşuyorum.

Bana sadece yatağa girip uyumamı söyleyen sesi duymazdan gelerek tokama uzanıyorum ve asistanımın bu gece giydiği o lanet elbisenin içindeki görüntüleri beynime hücum ederken tokamı çözüyorum. Aletimi pantolonumdan çıkardım. Kalınlığım boyunca güzel ve yavaşça hareket ettirirken yumruğum şaftımın etrafında sıkılıyor. Bu hissin tadını çıkarmak istiyorum.

Diğer odada hemen yanımda olduğunu bilmek yaptığım şeyin ne kadar kaba ve bayağı olduğunu daha da arttırıyor. Onu düşünürken kendi elimle seviştiğimi bilse ne hissederdі acaba?

Elbisesini yavaşça çıkarırken onu önümde dururken hayal ediyorum. Dantelli siyah bir iç çamaşırı giymiş. Bu, yumruğumun daha hızlı hareket etmesine neden oluyor ve vücudum kafamdaki görüntülere tepki verirken onu daha sıkı kavriyorum.

Sütyeninin askılarını omuzlarından kaydırıp çözerken ben de hızımı kesmiyorum. Zaten patlamanın eşiğindeydim ve sonra yere düşüyor. Diri göğüsleri ve pembe meme uçları gözlerimin bayram e t m e s i için orada duruyor.

Bir sonraki saniye, bir iniltiyle elime patlıyorum.

Coşku geçtikten sonra pişmanlık ve en çok da kafa karışıklığıyla baş başa kalıyorum.

KYLIE

"Ee, iyi misin?" Konferans salonunun hemen dışındaki koridorun köşesinde dururken Benny'ye soruyorum.

Birkaç saat ara vermek üzereyiz.

Telefonda iç geçiriyor. Gitmeden önce ona aldığım telefona. Onu bırakırken kendimi rahat hissetmemin tek yolu buydu. Bu ve Angela'nın onu izlediği gerçeği.

"Yani, bana mesaj atmaya ve sormaya devam edebilirsiniz... ama cevabım değişmeyecek. Ben iyiyim" diyor. Elbette bunu yavaşça ve birkaç duraklamayla söylüyor ama bir kez bile kekelemiyor.

"Üzgünüm dostum. Bu benim için büyük bir adım, senden uzakta bir gece geçirmek."

Diğer uçta bir an sessizlik oluyor.

"Bu... asla... ben... ben... ben... sana ihtiyacım yok anlamına gelmez."

Aman Tanrım. Sözlerindeki dürüstlük karşısında gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülmek üzere.

"Biliyorum. Sana her zaman ihtiyacım olacak," diyorum boğulmaya başlarken. "Hayatta her zaman sen ve ben olacağız."

Telefonu kapattıktan sonra çantama geri koydum. "O iyi mi?"

Çok iyi tanıdığım derin bir ses beni ürkütüyor.

Arkamı dönüyorum ve Lincoln'ün arkamdaki başka bir kapıya yaslandığını görüyorum.

"Ah, evet," diyorum utancımdan sıyrılmaya çalışırken. "Ayrılık kaygısı olan benim. Çok aptalca, değil mi? O on iki yaşında, beş değil."

Gözlerinde, göreceğimi sandığım gibi yargılama yerine, anlayış görüyorum. Muhtemelen merhamet bile. Bu beni şaşırtıyor. Karşımda duruyor, takım elbisesi içinde yakışıklı ve bana sadece sinir bozucu bir asistan değilmişim gibi bakıyor. Bana sanki... beni görüyormuş gibi bakıyor.

"Hiç de değil. Birlikte yaşadığınız onca şeyden sonra mantıklı geliyor. Ama sana söz veriyorum, o iyi olacak."

Kapıyı itiyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Rahat edemeyecek kadar yaklaştığında ona bakıyorum.

"Bunun sözünü nasıl verebilirsin?"

"Çünkü biz yokken ona göz kulak olması için bir koruma tuttum. Ona bir şey olmadığından emin olacak."

Az önce duyduğum sözlere inanamıyorum. "Bir koruma mı tuttun? Yemek için evimizden iki blok öteye gitmesine izin verilmiyor."

Gülümsüyor. "O zaman bu iki blok içinde güvende olacağını biliyorsun. Ve bazı on iki yaşındaki çocuklar gibi şansını denemeye kalkarsa, onun iyi olduğunu biliriz."

"Onun yaşındaki çoğu çocuk gibi değil ama... teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. "Bunu yapmana gerek yoktu."

"Ben her zaman senin gösterdiğin gibi bir pislik değilim."

Gülümsüyorum. Bu tartışılabilir ama bunu kendime saklıyorum. "Teşekkür ederim. Gerçekten çok nazıksın. Ben gidip biraz güneşleneceğim. Bana katılmak ister misin?"

Bu nereden çıktı bilmiyorum. Bu çok garip. Tabii ki benimle yüzmeye gitmek istemiyor. Yüzündeki telaşı görüyorum, sanki o da bu soruyu beklemiyordu.

"Oh, ben-ben-ben demek istemedim, benim biraz iş yapmam lazım." Sanki teklifimi mümkün olan en nazik şekilde nasıl reddedeceğini bulmaya çalışıyormuş gibi kelimeler üzerinde tökezliyor.

"Hayır. Özür dilerim. Haddimi aştım. Daha iyi bilmeliydim," diyorum uzaklaşmaya başlarken. "Bu akşamki etkinlikte görüşürüz."

"Tamam," diye başlıyor ama sözünü bitirmesini beklemiyorum.

Bu aşağılanmadan uzaklaşmam gerekiyor.

Hangi parçam bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü? Merak ediyorum.

Asansörle odama çıktım. Muhtemelen dün gece üzerinde tişört olmadan nasıl görüldüğünü hayal eden parçamla aynıydı.

Dün gece ayrıldıktan sadece birkaç dakika sonra odasından garip bir ses geldiğine yemin edebilirim. Kendi eğlence anlayışının yatak odasında olduğunu ima ettiğinde tüm vücudumun utançla ve belki biraz da merakla kızarmasına neden olmasından dakikalar sonra.

Yatak odasında ne tür bir eğlencesi var? Yeni bitirdiğim kitaptaki gibi hükmedici mi, yoksa tatlı ve şefkatli mi? Çok fazla duygu yüklediğini hayal edemiyorum. Hangi versiyona sahip olduğumu umursayacağımı sanmıyorum.

Kendi otel odam ve dün geceki yakıcı arzumla bir orgazm daha yaşamayı başardım. Bu hissin bağımlısı olacağım. Orgazm olduktan sonra gerçekten iyi uyuyorum.

Siyah bikinimi giydikten sonra -ilişkimiz hakkında yanlış bir izlenime sahip olduğunu düşündüğüm Lincoln'un alışverişçisi tarafından zorla satın alındım-eşyalarımı topluyorum ve asansöre binerek çatıya çıkıyorum.

Havuz kocaman ve çok ferahlatıcı görünüyor. Aşağıdaki sokaklarda palmiye ağaçlarını ve hatta uzaktaki dağları görebiliyorum.

Köşedeki ahşap şezlongu seçiyorum ve girişte aldığım havluyu üzerine seriyorum. Sonra siyah mayomun kılıfını çıkarıyorum ve her yere güneş kremi sürmek için elimden geleni yapıyorum.

Beynimi tanıyorum, sessizlikte rahatlama yeteneğim sıfır, bu yüzden gerçek bir suç bölümüne gelene kadar podcast'leri karıştırıyorum. Mükemmel. Bu beynimin ilginç bir şeye odaklanmasını sağlayacak.

Kulaklık getirmediğimi fark ettiğimde kendi kendime "Kahretsin," diye mırıldanıyorum.

Havuzun etrafına bakıyorum. Kimsenin umurunda değil. Herkes bir başkasıyla konuşmakla ya da sandalyelerinde gözleri kapalı uzanmakla meşgul. İki yanımda oturan kimse bile yok.

Oynat tuşuna basıp sesin çok yüksek olmadığından emin olduktan sonra başımın yanına yerleştiriyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve podcast'in beni içine çekmesine izin veriyorum. Ancak o zaman

Güneş bulutların arkasına geçmiş gibi gözlerimi açtım.

Ama güneş saklanmak yerine, bir erkek figürü tepemde duruyor. Doğru gördüğümden emin olmak için gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum. Belki de kendimi çimdiklemeliyim; rüya görüyor olabilirim.

"Lincoln?" Gözlerim alıştığında neredeyse nefesim kesiliyor ve gözlüklerinin arkasındaki yüzünü fark ediyorum.

Gözlerim istemsizce vücudunda aşağı doğru hareket ediyor ve karnına odaklanıyor. Vay anasını. Bu adamın karın kaslarını tarif edecek kelime yok. Şekillendirilmiş, ama agresif ve korkutucu olacak kadar değil. Geniş göğsü ve siyah mayosunun kalın kalçalarına oturduğu yere kadar inen seksi tüyleri.

Aşık bir ergen gibi ona bakmamı izlerken sertçe yutkunuyorum. Neden güneş gözlüklerimi çıkarmak zorundaydım ki?

Kaşları kalkıyor. "Gördüğün bir şey hoşuna gitti mi Kylie?"

"Sadece bir çift mayon olmasına şaşırdım," diye cevap veriyorum, onu böyle görmekten ne kadar etkilendiğimi fark etmemesini umarak.

Havlusunu yanımdaki şezlonga seriyor ve oturuyor. "Genel kanının aksine, nasıl eğlenileceğini biliyorum. Sadece bunun... özel olmasını tercih ederim."

Dudaklarım aralanırken gözlerimi aralıyorum, önümdeki sahneyi kavramaya çalışıyorum. Lincoln'ü güneş kremi sürerken izlemek bedava porno gibi. Parmaklarımı mayomun içine sokacak olsam sıırıslık olacağımdan eminim.

"Karakterini bozup hepimiz gibi eğlendiğin için tebrikler," diye takılıyorum.

Kıkırdıyor. Kalbimin küt küt atmasına neden olan nadir bir ses. "Fotoğraf yok. Korumam gereken bir itibarım var."

Yaptığım tüm şakalara rağmen, benim de aynı şeyle mücadele ettiğimi bilmediğini fark ettim. Uzun zamandır çok çalıştım. Tüm bunlar benim için yeni. En son ne zaman havuz kenarında dinlendiğimi hatırlamıyorum.

"Nereye gittin?" diye sorar, gözleri endişeyle kazanmıştır.

"Ne?" Düşüncelerimden sıyrılmaya çalışıyorum.

"Az önce ne düşünüyordun? Seni etkilediğini söyleyebilirim," diyor ve beni rahatsız edici bir şekilde koltuğumda kaymama neden olacak şekilde inceliyor.

"Önemli bir şey değildi," diye cevap veriyorum ama sonra yüzü sertleşiyor. Lanet olsun. Bu işin peşini bırakmayacak. "İyi. Ben sadece nasıl eğleneceğimi bilmediğimi düşünüyordum. Bu benim için de yeni bir şey."

"Senin gibi yirmi bir yaşında biri nasıl eğleneceğini bilmiyor mu? Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Size durumumu anlattım. Seyahat etmek için imkanım ya da zamanım olmadığı gibi eğlenmek için de zamanım yoktu. Geçimimi sağlamak için çalışmakla ya da kardeşimle vakit geçirmekle çok meşguldüm."

Sandalyesine uzanıyor ve gözlerini kapatıyor. "Sanırım ikimizin de biraz gevşemeyi öğrenmesi gerekiyor, ha?"

O yanımdayken gevşemeyi öğrenmenin nasıl bir şey olacağını düşünmeye başlıyorum. Saniyeler geçtikçe beynimdeki görüntüler daha da sertleşiyor, ta ki bir ses onları bölene kadar.

"Şuna bakın. Patron asistanıyla kaynaşiyor. Belki de ikiniz hakkında yanlışmışımdır. Düşündüğümde daha iyi tanışmışsınız." Galvin elinde bir içki ve üzerinde siyah mayosuyla karşımda duruyor.

Vücudu fena olmasa da Lincoln'ünkiyle kıyaslanamaz bile.

Galvin kesinlikle bir pislik gibi davranıyor. Belki de sadece Lincoln'ün kafasındadır ve dostça şakalaşıyorlardır diye düşünmüştüm. Ama belki de lisede Lincoln'e gerçekten sataşmıştır. Onunla ne hakkında dalga geçmiş olabilir ki? Lincoln'ün zeki ve popüler olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Git buradan, Galvin. Hiç havamda değilim." Lincoln'ün sesinden tiksinti sızıyor.

"Burası özgür bir ülke. Sanırım şuradaki sandalyeye oturacağım. Biraz güneş almak için harika bir yer gibi görünüyor."

Lincoln hemen sandalyesinden kalkıyor, çıkışa doğru fırlarken kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor. Gözden kayboluşunu izlerken içimi bir hayal kırıklığı kaplıyor. Nasıl eğleneceğini öğrenmesi buraya kadarmış. Belki de bu yüzden eğlencenin bu kadar... özel olmasını seviyordur.

Bu kelimelerin onun ağzından çıkma şekli... kirli ve vaatlerle dolu.

"Tanrım. Biraz alıngan davranıyor. Sadece şaka yapıyordum." Calvin kendini benim alanıma soktu. "O adam için nasıl çalışıyorsun?"

Lincoln'e fiziksel olarak saldırmak istediğim onca zamana rağmen kendimi "O aslında harika bir patron," derken buluyorum.

"Buna inanmıyorum. Yalan söylemen için sana iyi para ödemiş olmalı."

Ugh, bu adam. Sanırım benim de eğlencem mahvoluyor. Eşyalarımı topladım ve havlumu sandalyemden söktüm. "Odama dönmeliyim. Bu akşamdan önce biraz rahatlamak istedim."

Odama döndüğümde kapıyı çarpıp mayomu çıkardım.

"Ne sikim ama!" Kendi kendime haykırıyorum. "Bir şekilde gevşemeye çalışabildiğim tek zamanı mahvetmeyi başardı."

Banyoya girdim ve ısınması için duşu açtım. Bu da gösteriyor ki bazı insanlar bu tür bir hayatı yaşamak için yaratılmamış. Rahatlamak ve eğlenmek için zamanın olduğu bir hayat. Programıma böyle bir şey sığdırabileceğimi ve evrenin bunu yüzüme vurmayacağını düşünürken aklımdan ne geçiyordu bilmiyorum.

Duştan sonra havluma sarınıyorum ve yatağa uzanıyorum. En azından bu gece için hazırlanmadan önce biraz dinlenebilirim. Ne yazık ki bu gece gala var, bu yüzden dün gece kaçmayı başardığımdan daha süslü görünmek zorundayım.

Lincoln'ün alışveriş danışmanı bazı makyaj ve saç ürünleri almama yardımcı oldu. Aksi takdirde saçımla ya da makyajımla ne yapacağımı bilemezdim. Hatta bana her şeyi kolay adımlara ayıran bazı eğitim videoları bile gönderdi. Hacim kazandırmak için saçınıza nasıl fön çekeceğiniz gibi.

Saçlarının ne kadar hacimli olduğu konusunda endişelenen kadınlar olduğunu kim bilebilirdi? Ben de banka hesabımda ne kadar para olduğunu, kirayı ve yemeği karşılayıp karşılayamayacağımı düşünüyordum.

Çok ihtiyacım olan uykudan uyandıktan sonra, havluyla sarılmış saçlarımla hala ıslak olduğundan emin olmak için banyoya koşuyorum. Neyse ki uzun, kalın

Saçlarım hala ıslak olduğu için doğru şekilde fön çekmeye çalışıyorum. Sanırım. Umarım.

Nihai sonuç için aynaya baktığımda, bana bakan kadın karşısında ben bile şaşırıyorum. Birkaç ay önce ayakkabılarının tabanı delik ve makyajdan eser yokken kafede duran kadına hiç benzemiyor.

Bu kadın üzerinde siyah dantelli uzun kırmızı bir balo elbisesi ile duruyor. Göğüsleri sergileniyor ve saçları tıpkı videoda vaat edildiği gibi hacimli. Koyu göz makyajı ve kırmızı rujuyla bir odaya girip dikkatleri üzerine çekebilecek biri gibi görünüyor.

Ama gerçek şu ki, kendimi o kadın gibi hissetmiyorum. Nasıl hissedebilirim ki? Öyle bir kadın bakire olmaz. Yatak odasında ne yapacağını bilirdi. Bir erkeği nasıl baştan çıkaracağını bilirdi.

Yine de, makyaj işini yaptı. Ait biri gibi görünüyorum ve önemli olan da bu.

Geç kaldığım için Bay Monroe'ya -ya da Lincoln'e- mesaj atarak bensiz devam etmesini ve onunla orada buluşacağımı söyledim.

Büyük balo salonuna girdiğimde, sinirlerim midemin çukuruna yerleşiyor ve bana buraya ait olmadığını hatırlatıyor. Bu insanların hepsi varlıklı -çoğunun paradan geldiğini varsayıyorum.

Benim dünyam onlarınkinden kilometrelerce uzakta. Onlar oturup ailelerini nasıl doyuracaklarını düşünmüyorlar. Hayır, onlar bu yaz İtalya'nın hangi bölgesinde tatil yapacakları konusunda endişeleniyorlar. Eminim daha iki ay önce geçinmek için akşam yemeğinde otuz sentlik ramen yaptığımı bilselerdi, bana kafalarını çevirirlerdi.

Lincoln'ü bulmaya çalışmadan önce, bir kadeh beyaz şarap almak için bara gidiyorum. Sinirlerimi yatıştıracak bir şeye ihtiyacım var ama bu insanların önünde dişlerimin morarması riskini de göze alamam. Kadehimi aldıktan sonra, İtalya'dan alınıp buraya taşınmış gibi görünen mermer bir sütuna yaslanıyorum. Şarabımdan birkaç yudum alıyorum ve balo salonundaki insanlara bakıyorum.

Buradaki zengin erkeklerin kollarındaki kadınların çoğunun incecik olduğunu fark ediyorum. Dik durmaya ve karnımı içeri çekmeye özen gösteriyorum. Ben

Bu işe girdiğimden beri birkaç kilo aldım. Elimde değil. Sonunda güzel yemekler yiyebiliyorum.

Sonra vücudumu garip bir his kaplıyor, sanki izleniyormuşum gibi. Tüylerim diken diken oluyor. Gözlerim tanıdık olanlara gelene kadar diğerlerinin denizini araştırıyor. Benimkileri öylesine yoğun bir şekilde tutuyorlar ki, bir an için gözlerimi kaçırmak ve onlarla tekrar karşılaşmak için cesaretimi toplamak zorunda kalıyorum.

Ben aramızdaki mesafeyi kapatırken, o beni izliyor. Vücudumun kimin gözlerinin üzerimde olduğunu tam olarak bildiğini fark ettim. Her şeyi tükettiğini hissettiğim bu arzuya tepki veriyordu. Kiminle konuşuyorsa gitmiş, beni ve onu yalnız bırakmıştı.

Eğildiğinde elinin sıcaklığı kalçamı buluyor. Bana sarılıp sarılmayacağından emin değilim ama kolonyasının kokusunu içime çekerken kaslarımı bile oynatmadan donup kalıyorum. Üzerimdeki etkisinden dolayı başım dönüyor. Sonra yanağımda yumuşak dudakların hafif bir fırçasını hissediyorum.

Ona doğru eğilirken gözlerim kendiliğinden kapanıyor. Hayatımda hiç kalbim göğsümde bu kadar düzensiz atmamıştı. Kan yüzüme hücum ediyor ve profesyonel olma çabama ihanet etmekle tehdit ediyor.

Uzaklaşıyor ve bana bakıyor. "Büyüleyici görünüyorsun."

Sadece bir dokunuştı, kısacık bir andı ama daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissetmeme neden oldu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldamayı başarıyorum.

Eli sırtımın alt kısmına doğru ilerliyor. Elbisenin dekoltesi nedeniyle tamamen açıkta kalan sırtıma. Elinin tenimde olduğunu fark ettiği anda hissediyorum çünkü kendini toparlamadan önce adımlarını karıştırıyor.

Bu gece tehlikeli hissettiriyor. İş ilişkimizin karmaşıklaşacağına dair bir söz gibi.

"Nereye gidiyoruz?" İnsan kalabalığının içinde ilerlerken soruyorum, eli hâlâ sırtımda.

"Sadece biraz temiz hava almaya çıkıyorum. Ayrıca, manzarayı görmek isteyebileceğini düşündüm," diye kulağıma fısıldıyor, eğiliyor, dudakları tenime değiyor.

Onun dokunuşunda tamamen kaybolmadan önce, şehrin ışıklarının nefesimi kestiği balkona açılan kapıları açıyor. Eğer bu öğleden sonra çatıdan Los Angeles'ı görmenin harika olduğunu düşündüysem, bu bambaşka bir şey.

Beni etkileyen palmiye ağaçları. Onların şehir binalarını çevrelemesi bana çok yabancı bir kavram. Ufka kadar uzanan ışıltılı bir goblen gibi.

"Vay canına," diye fısıldıyorum ikimiz de kollarımızı mermer korkuluklara yaslarken. "Bu inanılmaz."

Manzaraya bakarken gülümsüyorum, şu anda bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum.

Beni dikkatle izleyen Lincoln'e bir bakış atıyorum. "Ne?"

"Manzaranın senin üzerinde hiçbir etkisi yok," diyor parmağı yanağıma gelip fırçalarken.

Nefesim kesiliyor. "Bunu tüm asistanlarına söylüyor musun?"

Ona kim olduğumu hatırlatmanın onu trans halinden çıkaracağını düşündüm, ama bana doğru adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattı - çok fazla mesafe yoktu.

"Diğer asistanlarım hakkında tek bir şey bile hatırlamıyorum."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Ama sen beni hatırlarsın?" O cevap veremedi kapılar açıldı.

"Bay Monroe. Konuşmanıza on beş dakika var." diyor, sesi biraz paniklemiş gibi.

Acaba Lincoln'ü mü arıyordu? İş için buradayken, onunla birlikte dışarıda olmamalıyım.

Konuşmasını dinlemek için etrafta kalmak yerine, bir panik dalgası başlarken odama koşuyorum. Bu hiç iyi değil. Bu adamın iyi bir adam olmadığını hatırlamam gerekiyor. Ofisine adım attığım günden beri bana tam anlamıyla bok gibi davranıyor.

Şimdi, sırf pahalı kıyafetler giydim diye, beni bu arzuya boyun eğdirebileceğini sanıyor. Asla.

LINCOLN

Dün geceki olayları hatırlarken bavulumu kapattım. Geceye kendimi nasıl kaptırdığımı ve vücudumun Kylie'ye verdiği tepkiyi. Onu neredeyse öptüğüme inanamıyorum. Eğer sözüm kesilmeseydi, kendimi durduramama ihtimalim vardı.

Onu karşımda gördüğüm an, hayatımda gördüğüm en güzel kadın gibi görünüyordu, boku yediğimi biliyordum. Beklemediğim şey ise benden kaçması ve beni gecenin geri kalanında mahsur bırakmasıydı.

Şimdi sadece ikimizle beş saatlik bir uçak yolculuğuna çıkmak üzereyiz ve gerginliği kıracak hiçbir şey yok.

Dün gece neden gitti? Benden o kadar mı nefret ediyor ki, benim gibi birinin onu öpmesi fikri bile iğrenç geliyor?

Benim hakkımda bilmediği çok şey var. Ben onun anlattığı gibi bir canavar değilim.

İşini gücünü bırakıp beni bir etkinlikte mesaj bile atmadan bırakıp giden başka bir asistan olsa kovulurdu.

Onu kovmalıyım. Onu kovmam için pek çok sebep var. Ama, kahretsin, kovmayacağımı biliyorum. Görünüşe göre, arzu ve hayal kırıklığının eşit olduğu bu çılgınca duygularla kendime işkence etmeyi tercih ediyorum.

Dün gecedan beri Kylie'den aldığım tek mesaj, sabah sekizde bizi havaalanına götürmek için bir araba hazırlayacağını bildiren bir sabah mesajıydı.

Aşağı indiğimde çoktan toparlanmış ve arabanın arka koltuğuna oturmuştu. Bavulumu bagaja atıp yanına oturuyorum. Sanki beni selamlamak çok zormuş gibi başını pencereye doğru çeviriyor.

Alay ettim. "Günaydın Kylie." "Günaydın Bay Monroe," diyor sertçe.

"Yani Bay Monroe'ya geri mi döndüm?" Ses tonumda belirgin bir kızgınlıkla nefes veriyorum.

Sonunda başını bana doğru çevirmeye ve gözlerimin içine bakmaya karar verdi. "Muhtemelen en iyisi bu. Sence de öyle değil mi? Ne de olsa benden sana Lincoln dememi istemenin tek nedeni Galvin'in aklına girmiş olmasıydı."

İnanılır gibi değil. Dün gece aramızda olanları saptırıp her şeyi o adama bağlaması ne yüzsüzlük. Eğer ağzımı açarsam, üretken ya da nazik bir şey çıkmasına imkan yok. Ben de onun oyun kitabından bir hamle yaptım ve havaalanına giderken pencereden dışarı baktım.

Bulutlar karanlık ve uğursuz, tıpkı araçtaki hava gibi.

Tam valizlerimizi alıp VIP terminaline girerken dışarıda yağmur çiselemeye başlıyor. Valizlerimizi masanın arkasına getiren hostese teslim ediyoruz.

Hemen özel jetimize yönlendirildik, ki bu tam da benim istediğim gibi. Beklemekten nefret ederim... herhangi bir şey için. Bana atanan ekip, bu terminallerde beklemekten ne kadar nefret ettiğimi her zaman bilir.

Koltuklarımıza yerleştikten sonra dışarı bakıyorum ve gürültülü bir şimşek sesi duyuyorum. Kahretsin, bu uçuşumuzu geciktirmese iyi olur.

Sesinde biraz tedirginlikle, "Dışarısı gerçekten çöküyor," diyor.

"Eminim bir şey olmaz. Sayamayacağım kadar çok kez yağmurda havalandım."

Tam o sırada pilot kokpitten içeri girdi. Onunla daha önce birkaç kez uçmuştum. Kötü haber vermediği sürece buraya gelmez.

"Bay Monroe," diyor bir sonraki adımın ne olacağını bildiğim bir şekilde. Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum, bekliyorum.

"Üzgünüm efendim ama uçuşu ertelemek zorundayız. Fırtınanın gözü tam burada, Los Angeles'ta. Kalkış için güvenli değil."

İşte burada. Korktuğum kelimeler. Elbette bana zar zor bakabilen Kylie ile bu uçakta sıkışıp kalacağım.

"Kalkış için güvenli hale gelmesi sizce ne kadar sürer?" Yönetebildiğim en sakin sesle soruyorum.

İç çekiyor. "Tam olarak bilmiyorum. Radarın bize söylediğine göre, bir saat daha sürebilir. Belki daha da uzun."

Kemerimi çözüp ayağa kalkarken "Beni bilgilendirmeye devam et," diyorum.

Başını salladı ve ortadan kayboldu, muhtemelen beni soktuğunu bildiği kötü ruh halinin etrafında olmak istemiyordu.

Bara doğru yürüyorum ve kristal bir bardak alıyorum. Viski için özel olarak yapılmış buz kalıbından bir küp çıkarıp bardağıma atıyorum. Sonra ellerindeki en pahalı viskiyi alıp kendime iki parmak dolduruyorum.

Ön tarafa oturmak yerine arka tarafa yöneliyorum ve beyaz kanepelerden birine oturuyorum. Yağmur artık şiddetle yağıyor, uçağa çarpıyor ve etrafımızda gürleyen bir ses yaratıyor.

Viskimden birkaç yudum aldıktan sonra başımı koltuğa yaslayıp rahatlamaya çalışıyorum. Uçağın iki ayrı ucunda olmamıza rağmen onun varlığını hissedebiliyor olmamın bir faydası olmuyor. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ve bahse girerim gözlerini açsam, şu anda ne yapması gerektiğini analiz ederken gergin bir şekilde alt dudağını çiğniyor olacak.

Onu bu kadar incelemiş olmam, onu bu kadar iyi tanımam içimdeki öfkeyi körüklüyor.

"Bütün uçuş boyunca beni görmezden gelmeyi mi planlıyorsun?" Derin sesim sessizliği yarıyor.

"Çalışıyorum," diyor dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazarken.

Kanepeye yayılmış, gömleğimin üstteki birkaç düğmesini açmış bir şekilde dururken, kabinin diğer ucundan onu izliyorum.

"Çalışıyor musun?" Ben soruyorum. "Gerçekten mi? Çünkü telefonum çekmiyor ve burası benim jetim olduğu için şu anda Wi-Fi'nin açık olmadığını biliyorum. Ama elbette,

Çalışmaya devam edin, Bayan Ricci."

Gerçeği kabul etmek yerine klavyesinde yazmaya devam ediyor. "Sen hiç Word belgesi diye bir şey duydun mu? Bunun için Wi-Fi'ye ihtiyacım yok."

"Saçmalamayı kes, Kylie."

Yazmayı bıraktı ve bana baktı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Gerçekten mi? Yani dün gecedan beri benden kaçmıyor muydun?" Öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayadığımda çenem sıkıştı.

"Hiç de değil. Sadece kendimi biraz kötü hissediyordum. Şimdi iyiyim. Etkinliğin geri kalanını kaçırdığım için üzgünüm."

Yalan söylediğini biliyorum çünkü benimle bir saniyeden daha uzun süre göz teması kuramıyor. Ayrıca, her gün en üst düzey güvenilmez piçlerle çalışıyorum. Biri yalan söylediğinde anlarım. Ve bana yalan söylenmesinden daha çok nefret ettiğim bir şey yoktur.

Ayağa kalkıyorum ve içimi önümdeki tezgâha çarpıyorum. "Bana yalan söylemeyi kes!"

Ona birkaç santim kalana kadar koridorda hızlı adımlarla ilerliyorum, sonra kollarımı kavuşturuyorum. Başını kaldırıp beni karşılıyor ama sanki benimle savaşıma hazırmış gibi omurgasını dikleştirdiğini görüyorum. Bu tepki beni hem kızdırıyor hem de tahrik ediyor.

Eğildim ve ellerimi koltuğunun arkasına koyarak onu hapsettim. Nefesi kesiliyor.

"Bana yalan söylemeye devam mı edeceksin, yoksa böyle davranmanın gerçek nedenini söyleyecek misin?"

Gözleri hızla önce sağa sonra sola bakıyor. Sonra dizüstü bilgisayarını yanındaki koltuğa atıyor ve ayağa kalkıyor. Benden uzaklaşmaya çalışırken gergin bir şekilde gülüyor. "Delirmiş gibi davranıyorsun."

Kolundan tutup onu döndürüyorum, artık içimde kabaran duyguları kontrol edemiyorum. "Hayır. Yaptığım şey dürüst olmak. *Rol yapan sensin.*"

"Değilim," diyor öfkeyle ayağını yere vururken. "Şunu söylemeyi kes!"

"Hayır!" Bağırıyorum. "Bana neler olduğunu anlatana kadar olmaz. Dün gece neden gittin? Bugün neden beni görmezden geliyorsun?"

Birbirimizden sadece birkaç santim uzakta yüzleşirken hızlanan nefes alış veriş benimkiyle eşleşiyor. Ben yenilginin bir anlık görüntüsünü görmeden önce seçeneklerini tartıyor gibi görünüyor.

"İyi! Gerçeği mi istiyorsun? Dün gece beni öpmeni ne kadar çok istediğimi duymak ister misin? Son zamanlarda beni ne kadar delirttiğini? Seni düşünürken kendimi iki kez nasıl tatmin ettiğimi mi? Duymak istediğin bu mu? Seni istediğimi mi?!"

Keskin nefes alışım etrafımızda yankılanıyor. Sözleri bana fiziksel bir darbe gibi çarptı. Dudaklarından dökülenler kulağa çok hoş geliyordu.

"Bir daha söyle," diyorum.

Çenesi gerilirken gözleri bana meydan okuyor. "Ne? Seni istediğimi mi?!"

Kontrolümü tamamen kaybetmem için gereken tek şey bu. Ellerim belini buluyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Sonra ağzım onunkine çarpıyor.

Öpüşme vahşi, vahşice, sanki arzularımızı inkâr ettiğimiz her an, söndürülemeyecek bir aleve dönüşmüş gibi. Ağzımın ondan her şeyi almasına engel olamıyorum, bir saniye bile vazgeçmiyorum. Dilim ağzına dalıyor ve bir iniltiyle bana daha da yaslanıyor.

Ellerimi saçlarına götürüyorum ve daha iyi erişebilmek için başını eğerken sıkıca kavıyorum. Elleri göğsüme doğru kayıyor ve parmakları göğüs kaslarımın etrafında sıkılıyor. Ağzının içine doğru inliyorum, bana bu şekilde dokunmasının verdiği hissi seviyorum.

Tam ellerimi sırtından aşağı indirip kıcını avuçlamaya başlamıştım ki, işimiz bozuldu.

"Böldüğüm için özür dilerim efendim," diyor kaptan beceriksizce. "Görünüşe göre fırtına beklenenden daha çabuk geçti. Birkaç dakika içinde havalanacağız. Lütfen yerlerinize oturun ve kemerlerinizi bağlayın."

O kokpite geri dönüp gözden kaybolduktan sonra Kylie'ye bakıyorum. Nefesleri hâlâ sık ve dudakları öpüşmemizin yoğunluğu yüzünden kızarmış ve şişmiş.

"Buna başka bir zaman devam ederiz," diyorum kısık bir sesle.

Hızlıca başını salladı ve kollarımdan çıktı. Sonra hiçbir şey olmamış gibi koltuğuna geri döndü.

Onu herhangi bir şeye itmek yerine, uçağın diğer tarafındaki orijinal koltuğuma geçtim ve kemerimi bağladım.

Tüm uçuş boyunca onu izlemekten ve onda bu kadar farklı olan şeyin ne olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Bana sahip olduğum kadar parası ve gücü olan bir erkek gibi davranmamakla kalmıyor, aynı zamanda onda birlikte olduğum hiç kimseye benzemeyen başka bir şey daha var.

KYLIE

Daireme döner dönmez kapıyı arkamdan kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Hayatım kontrolden çıkmış gibi hissediyorum. Sürekli dönüp durmak bana kırbaç etkisi yapıyor.

Bir öpücüğün böyle hissettirebileceğini bilmiyordum. Dudaklarıma dokunuyorum, sadece altı saat önce ağzının benimkini sahiplenışinden dolayı hâlâ şiş. Onun gibi birinin benim gibi biriyle ilgileneceğini asla düşünmezdim. Olasılıklar aleminde bile değildi. Elbette, belki bana objektif olarak bakıp güzel bir vücudum olduğunu düşünebilirdi, ama beni orada öpmek zorunda kalacak kadar arzuya kapılması ...

Düşündükçe dizlerimin bağının çözüldüğünü hissediyorum.

"Sen ... geri döndün ..." Benny odaya girerken gülümser. "Sen... sen ... tamam mı?"

Ona gülümsedim, sonra çantamı bıraktım ve dairemize doğru yürüdüm. "Ben iyiyim. Sadece yolculuktan dolayı yorgunum. Senin hafta sonun nasıldı? Uslu durup kurallarına uydun mu?"

Angela ve özel koruma bana çoktan mesaj atıp haber vermiş olmalarına rağmen hafta sonunu anlatmasını dinledim. Ondan istediklerimi dinledi ve bölgede kaldı. Ayrıca, ciddi olduğumu anlaması için ona yeterince mesaj attım.

Harika bir ilişkimiz var, bu yüzden bana yalan söylemesi konusunda çok endişelenmedim. Diğer ebeveynlerin bunu nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Bir çocuğu hafta sonu yalnız bırakmak için 12 çok mu erken? Muhtemelen. Yine de tamamen gözetimsiz değildi. Yine de bazı insanların gözlerini devirip bu fikirle alay edeceğinden eminim.

Ancak bu insanlar, etraflarında kendilerine yardım edecek aile ve arkadaşlarının olmasının ne kadar güzel bir şey olduğunun farkında değiller. Ya da en azından bebek bakıcıları için ayıracak paraları olması.

Çok yorgun olmama rağmen Benny beni oyun gecesi yapmaya ikna etti. Uzun süredir kablolu yayına para ayıramadığım için -ki daha bir hafta önce bu konuda savurganlık yapmıştım- masa oyunları stokladım.

Bu mekanda oyun sıkıntısı yok. Saatlerce birlikte oyun oynayarak kendimizi eğlendirdik. Kendini o kadar kaptırıyor ki bazen kekemeliğini bile bırakıyor. Sanki o kadar kaygısız, rahat bir duruma giriyor ki kekemeliği kayboluyor. İçinde bulunduğumuz koşulları hatırlatmayan normal bir aile gibi hissettiğimiz o anların tadını çıkarıyorum.

"Bu arada, geçen gün Greenwich'te bir yer için kontrat imzaladım. Buradaki kontratımız bu ay bittiği için iki hafta içinde taşınıyoruz," diyorum Monopoly oynamak için otururken.

Gözleri heyecanla parlıyor. Onun mutlu olmasına seviniyorum çünkü iki hafta içinde taşınma fikri beni strese sokuyor. Neyse ki çok fazla eşyamız yok, o yüzden uzun sürmeyecek.

Ertesi sabah, sinirlerim yüzünden hazırlanırken üç tur deodorant sürmüş olmalıyım. Bugün Lincoln'ün karşısına nasıl çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

Cevaplanmamış bir sürü soru var. Tek seferlik bir öpücük müydü? Tekrar yapmak istiyor mu? Daha fazlasını yapmak istiyor mu? Çıkmak istiyor mu? Beni kovacak mı? Bu son soru bana üçüncü kez deodorant sıktırdı.

Sonra gün bir şekilde, bunu düşünecek boş bir saniyem bile olmadan geçip gidiyor. Hazırlanması gereken aylık bütçeler, yazılması gereken toplantı notları, yeniden ayarlanması gereken programlar ve doğru şirket şablonuna girildiğinden emin olmadan önce üzerinden geçilmesi gereken teklifler var.

Çıldırarak ve aşırı analiz yapmak istesem bile buna zamanım olmazdı. Ama bu, tüm bunların ortasında, onun içeri girdiğini fark etmediğim anlamına gelmiyor.

ve mükemmel takım elbisesiyle ofisinden çıkarken. Bu, beynimi o öpücüğün düşüncesinden defalarca uzaklaştırmak zorunda kalmadığım anlamına gelmiyor.

Bir ara ona öğle yemeğini getirdiğimde telefonla konuşuyordu ama aramızda, gözleri yavaşça beni okşayıp vücudumda gezinmeye başladığında daha da yoğunlaşan belirgin bir elektriklenme vardı. Ne acele etti ne de sakladı. Odanın sıcaklığı tavan yaptı ve hemen oradan çıkmaya karar verdim.

Onun takdir eden bir bakışına bile bu tepkiyi vermekten nefret ediyorum. Sanki beynim onun iyi biri olmadığını biliyor ama bedenim bunu anlamıyor.

Sonra günün sonu geldi ve insanlar dağılmaya başladı. Bütün gün gergindim ve gerçekten eve gidip rahatlamak istiyorum ama bu gece zamanında çıkacağından şüpheliyim.

Çoğu insan gidene kadar beni ofisine çağırıyor. Bugün ilk kez ikimiz de yapacak milyonlarca işle uğraşmadan ofisinde baş başa kalacağız. Sinirlerim tepeme çıkıyor. Öpücük konusunu açıp açmayacağını merak ediyorum.

Titrek bacaklarımla ofisine girdim. Gözlerimiz odanın karşısında buluştu. Sandalyesinde arkasına yaslanmış, kravatını atmış ve kollarını sıvamış. Kollarını kavuşturmuş, dikkatle bana bakıyor.

"Kapıyı kapat, Kylie," diyor.

Emrini yerine getirdim, sonra ofise doğru yürüdüm. "Evet, efendim?"

Ayağa kalkıyor ve benimle masasıyla kapı arasında buluşuyor. Attığı her adımda bedenim daha çok titremeye başlıyor. Bunun sinirden mi yoksa heyecandan mı olduğundan emin değilim.

Beni öpmese iyi olur. Hayır, siktir et. Beni öpse iyi olur. Hayır, böyle yapma. Sen onun görünüşüne ve parasına kapılan diğer kadınlar gibi değilsin.

Benden birkaç santim ötede durduğunda başparmağı uzanıyor ve çenemde geziniyor. Vücudum titremeye başladı.

"Sana dokunmanın neden aptalca olduğuna kendimi ikna etmek için ne kadar uğraştığımı biliyor musun? Öyle olduğunu biliyorum, ama yine de"

"Tek düşünebildiğim seni tekrar öpmek. O tatlı amcığın tadına bakmak."

Başparmağı dudağımın üzerindeyken çenem açılıyor. Sözleri kaba, hatta aşağılayıcı, ama bedenim külotumu rahatsız edici bir şekilde ıslatarak karşılık veriyor.

"Haklısın. Bu kötü bir fikir," diye fısıldıyorum, kirpiklerimin arasından ona bakarak. "Senden hoşlanmıyorum bile."

Yavaş, bilmiş bir gülümseme dudaklarının kenarından çekiştiriyor. "Farkındayım."

Ama bu onu korkutmuyor. Başını yavaşça aşağı eğiyor, gözleri niyetli ve kararlı. Dudakları zar zor dudaklarıma değerken bana nefes alacak ya da düşünecek alan bırakmıyor. Geçmişlerimizin ne kadar farklı olduğunu hatırladığımda paniğe kapılıyorum.

"Ben bakireyim," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Vücudu donuyor, dudakları hâlâ benimkilere değiyor, sonra bir santim kadar uzaklaşıyor. "Sen... bakire misin?"

Başımı sallıyorum. Sanki sözlerim onu fiziksel olarak benden uzaklaştırmış gibi, artık birbirimize dokunmayana kadar geri çekiliyor.

"Nasıl?" Gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Kendine bak."

Gözlerimi deviriyorum. "Beni nesneleştirdiğin için minnettar olsam da, bunun görünüşümle hiçbir ilgisi yok."

"Dindar mısın?" diye soruyor.

Ofisinin arka tarafına doğru yürüyorum ve onun gibi biriyle, bu kadar tecrübeli biriyle bu konuşmayı yapmanın ezici duygusundan biraz uzaklaşmak için manzaraya bakıyorum.

"Noooo," I drawl out as I spin around and cross my arms. "Neden?"

"Yani evlenmeyi beklemiyorsun?" diyor, bana doğru birkaç adım atarak.

"Hayır Lincoln, evlenmeyi beklemiyorum. On altı yaşımdan beri kardeşimle birlikte bir stüdyo dairede yaşıyorum ve ona bakıyorum. Biriyle çıkmak için ne yerim ne de zamanım oldu."

Pencereye gelene kadar yaklaşıyor ve ben ona bakarken dışarı bakıyor. "Peki ya şimdi?" diye soruyor.

"Peki ya şimdi?"

Bana baktı. "Artık çıkıyor musun?"

Acı acı gülüyorum. "Hayır Lincoln, şu an biriyle çıkmıyorum."

Sanki benimle eğleniyormuş gibi kaşlarını kaldırıyor. "Bu kadar komik olan ne?"

"Hiçbir şey." Yere bakarken alt dudakımı ısırıyorum. "Geçen yıl iki yatak odalı bir daireye taşındım. Birkaç hafta öncesine kadar..." Neyi açıklamak üzere olduğumu fark ettiğimde duruyorum.

"Devam et," diyor. "Seni hiçbir şey için yargılamayacağım Kylie."

Ne olduğunu bilmiyorum ama onun gözlerine baktığımda sırlarımı açıklayacak kadar rahat hissediyorum. Zaten bir kısmını biliyor.

"Kendime bile dokunmamıştım."

Ellerini ceplerine sokarken gözleri kapanıyor. "Dün bana beni düşünerek kendine dokunduğunu söylemiştin..." diyor gergin bir sesle.

Cevap vermediğimde gözleri açılıyor ve bakışlarında tüm savunmalarımı yakabilecek bir şey var.

"Bunu sana söylemiştim," diye yanıtlıyorum.

Ellerini ceplerinde yumruk yaptığını görebiliyorum, sanki kendini tutmaya çalışıyor.

"Bana ilk kez beni düşünerek mi orgazm olduğunu söylüyorsun?"

Ağzından kirli bir ses çıkıyor. Midemin çukurunda yakıcı bir arzu bırakıyor. Çenemi hafifçe eğiyorum, cevabım ince ama açık.

Acıyla nefes alırken başı geriye düşüyor ve adem elması ortaya çıkıyor. "Ellerimi senden uzak tutmamı gerçekten zorlaştırıyorsun Kylie."

Birdenbire bunu ne kadar çok istediğimi fark ettim. Bu ofisten onun dokunuşu olmadan çıkma düşüncesi bile bedenimi soğuk ve

Gergin.

"Lincoln..." Bana bakana kadar bekleyerek fısıldıyorum. "Dokun bana."

İsteğim aramızda havada asılı kalıyor. Kendimi reddedilmeye hazırlarken göğsümde panik yükseliyor.

Çenesi sıkıştı. "Bekaretini almayacağım."

Bir adım daha yaklaştım. "Senden bekâretimi almanı istemiyorum. Bana dokunmanı istiyorum. Beni iyi hissettir. Yıllarca kardeşime odaklanabilmek için kendimi istediğim her şeyden mahrum bıraktım. Şimdi kendim için bir şey istiyorum."

Elinde kalan kontrol ışığının da kaybolmaya başladığını görebiliyorum.

Aramızdaki boşluğu kapatmak için son adımı atıyor. "Tekrar söyle."

"Dokun bana-"

Gerisini söyleyemeden dudakları dudaklarıma yapışıyor.

Sınır tanımayan bir arzudan başka hiçbir şeye yer bırakmayan yakıcı bir öpücük daha. Ellerim boynuna uzanırken vücutlarımız çarpışıyor ve onunki doğrudan kıcıma gidiyor. Beni kendine doğru sıkıca çekiyor ve ben onun uyarılmışlığının kanıtını hissediyorum.

Daha önce bir alete bu kadar yaklaşmamıştım ve ağzının içinde nefes nefese kaldım. Nefesim sadece ateşi körüklüyor. Beni cama doğru bastırıyor ve öpücük yoğunlaşıyor. Elleri vücudumu keşfederken ağızlarımız birbirine yapışıyor.

Her dokunuş içimde yeni bir ateşi körüklüyor. Daha önce hiç bu kadar kontrolden çıkmış hissetmemiştim ama bedenim işe yaramıyor. Şu an tek yapabildiği hissetmek.

Dili benimkiyle oynarken, elleri göğüslerime doğru hareket ediyor. Onları avuçlarının arasına alıyor ve sıkıyor. Sonra geri çekiliyor ve ikimiz de nefes nefese kalıyoruz. İkimiz de merak içinde izlerken yavaşça bluzumun düğmelerini açmaya başlıyor. Yolun yarısına geldiğinde duruyor ve üst kısmı açarak beyaz dantel sütyenimin içindeki göğüslerimi ortaya çıkarıyor.

Nefesinin kesildiğini duyuyorum.

"Kahretsin, çok güzelsin. Sana dokunmamı ister misin Kylie?" diye sorar.

Ona bakıyorum ve hevesle başımı sallıyorum. "Evet."

"Öncelikle, beni düşündüğünde kendine nasıl dokunduğunu göstermeni istiyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, şoka girdim. "Sen ne?"

"Seni masamda istiyorum, kendini ilk kez boşaltmak için tam olarak ne yaptığını bana göstermeni istiyorum." Yaklaşıyor ve bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "İlk orgazmının bir şekilde bana ait olması fikri beni çok sertleştiriyor."

Pantolonunun önüne bakıyorum, kanıt tam orada. Bunun bitmesini istemiyorum. Vücudumun rahatlamaya ihtiyacı var ve bu adamdan gelen rahatlamanın nasıl bir his olduğunu gerçekten bilmek istiyor. Elimden geldiğince kendime güvenerek masasına doğru yürüyorum.

O sandalyesine otururken ben de masasına yaslanıyorum. Elleri eteğimin arkasına uzanıyor ve fermuarımı açıyor. Benimle göz temasını kesmekten hiç hoşlanmıyor. Gözlerimiz hep birbirine kilitlenmiş, sanki tepkimi ölçüyor. Sonra parmaklarını eteğimin belinden içeri sokuyor ve aşağı çekiyor.

Başım dönüp pencereden ofise bakarken nefesim kesiliyor.

"Buzlu camı taktım. Dışarıyı görebiliyoruz ama kimse içeriyi göremiyor," diyor hızlıca.

"Tamam," diye rahatlayarak nefes veriyorum.

"İyi misin?" diye soruyor usulca.

Sesindeki endişe devam etmem için yeterince rahat hissetmemi sağlıyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, sonra da masasına doğru kayıyorum.

Sandalyesini yaklaştırıyor, sonra bacaklarımı tutuyor ve ayaklarımı kolçaklara yerleştiriyor. Bacaklarım ona doğru açılmıştı. Onunla amımı görmesi arasındaki tek şey beyaz külotum.

Bakışlarım ellerinin bacaklarımda nasıl gezindiğine takılırken ellerime yaslanıyorum -güçlü ve hesaplı ama yine de dokunuşlarında nazik. Ellerini uyluklarımın iç kısmında gezdiriyor ve kalçalarımda duruyor. Vücudumdaki her sinir canlı, bir sonraki adımda ne yapacağını bekliyor.

Başparmağı, yavaşça külotumun içinde kaybolmadan önce uyluğumun külotumla buluşan iç kısmını ovmaya başlıyor. Klitorisime sürtünürken nefesim kesiliyor, kıçım iznim olmadan masadan kalkıyor.

Tepkime sırtıyor. "Duyarlı kadınları severim. Başparmağımın klitorisinde olması hoşuna gidiyor mu?"

"Evet," diye cevap veriyorum.

Klitorisime daha fazla baskı uyguluyor ve bu da amımın zonklamasına neden oluyor. Bu kadar basit bir hareketin bu kadar iyi hissettirebileceğini bilmiyordum.

"Devam etmeden önce" -elini külotumdan çekip sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve ben onun dokunuşunu kaybettiğim için sızlanıyorum- "Kendine dokunduğunu görmek istiyorum."

Şimdi o baş döndürücü hissi tekrar hissetmek için o kadar çaresizim ki, onun izlemesinden duyduğum utanç pencereden dışarı çıktı. Özellikle de aşağıya bakıp pantolonunun içinden sert uzunluğunun süzüldüğünü gördüğümde. Böylesine güçlü bir adamın -istediği her kadına sahip olabilen bir adamın- bu şekilde tepki vermesinin nedeninin ben olduğuma inanamıyorum.

Bir elim arkamda masanın üzerindeyken diğerini külotumun içine sokuyorum ve parmaklarımın ucuyla onun bıraktığı yerden devam ediyorum. Onun başparmağı üzerimdeyken ne kadar iyi hissettiğimi anlatamam. Yine de onu düşündüğümde kendime nasıl dokunduğumu ona gösteriyorum.

Yavaşça üzerimde hareket ederken gözleri elime kilitleniyor.

Bunu yaptığımı inanamıyorum. Bana hiç benzemiyor ama daha önce hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim.

"Külotunu yana çek. Amını görmem lazım," diyor elleri kalçalarını kavrarken.

Acaba bana ya da kendisine dokunmamaya mı çalışıyor? Yüzünde işkence görmüş bir ifade var.

Mecburen yapıyorum ve o da karşılık olarak bir inilti çıkarıyor.

"Kahretsin, şu amcığa bak. Parlıyor. Beni düşündüğünde hiç kendini parmakladın mı?"

Başımı salladım. Bunu yapmak hiç aklıma gelmemişti. Sadece klitorisime masaj yapmanın ne kadar iyi hissettirdiğine kendimi kaptırmıştım.

"Bana o bakir amına hiç bir şey sokmadığını mı söylüyorsun? Bir parmak bile mi?"

Parmaklarım hala kendi üzerimde daireler çizerken şüphelerini doğruluyorum, hisler onun sözlerinin ne kadar kirli olduğuyla daha da yoğunlaşıyor.

"Kahretsin," diye cevap veriyor acı çekiyormuş gibi. Sandalyesinden kalkıyor ve ellerini masasının üzerine koyarak beni içine hapsediyor. Dudakları benimkinden bir nefes uzaktayken fısıldıyor: "Aminin ilk hissettiği şey parmağım olacak bebeğim. Bunun beni ne kadar sertleştirdiğini biliyor musun?"

Bunun daha çok retorik bir soru olduğunu düşünerek cevap vermiyorum. Sonra dudakları dudaklarıma değiyor ve ben bu adama kendimi tamamen kaptırıyorum. Beni öptüğünde beynim arızalanıyor. Tek yapabildiğim hissetmek.

Ellerini sırtıma götürüyor ve neredeyse yatıştırıcı bir şekilde aşağı yukarı hareket ettiriyor. Bana, benimle ilgileneceğini anlatmaya çalışıyormuş gibi geliyor. Sonra öpüşmemizi kesiyor ve uzaklaşıyor. Başparmağını tekrar klitorisime yerleştirirken gözleri üzerimde kalıyor.

"Sadece arkana yaslan ve rahatla," diyor. "Seni iyi hissettirmeme izin ver."

Normalde yapacağım gibi patronluk taslamasına karşı çıkmak yerine tekrar arkama yaslanıyorum. İkimiz de başparmağının amıma doğru inişini ve ardından klitorisime geri dönüşünü huşu içinde izliyoruz. Başparmağı klitorisim boyunca daha kolay kayıyor, şimdi her yerim uyarılmış durumda.

Sonra dizlerinin üzerine çöküyor ve beni itiyor, böylece daha geriye yaslanıyorum ve bana daha iyi erişebiliyor. Her başparmağıyla beni birbirinden ayırıyor. Dudaklarını yalayışını izliyorum, sanki beni karşısında görünce ağzı sulanıyor.

İşaret parmağını alıp amımda aşağı yukarı gezdirmeden önce nefesinin altında "Mükemmel amına koyayım," diyor.

Onu klitorisimin etrafında birkaç kez hareket ettirdikten sonra tekrar açıklığıma getiriyor ve ucunu içeri itiyor. Sonuna kadar itmeden önce bana bakıyor. İstila şok edici ve içimden geçen yabancı hisler karşısında nefesim kesiliyor.

Parmağını yerinde tutarken dudakları aralanıyor ve bana alışmam için zaman tanıyor. Yüzündeki saf açlık mıknatıs gibi. Yavaşça dışarı çekiyor, sonra tekrar içeri itiyor, bu sefer biraz daha sert.

"Ahhh," diye ağlıyorum.

"Acıdı mı?" diye o kadar endişeyle soruyor ki, iyi bir adam olduğunu düşünmemek için hafızamdan silmem gerekiyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır," diye nefes alıyorum.

"Harika hissettirdi." Gülümsüyor. "Daha başlamadım bile."

Parmağını birkaç kez içime sokup çıkarmaya devam ettikten sonra ikinci bir parmak ekleyeceğini söyledi. Buna tekrar alışmam gerekiyor, ama onları tekrar hareket ettirmesi uzun sürmüyor ve ben bir karmaşa içindeyim.

Tam hiçbir şeyin daha iyi hissettiremeyeceğini düşündüğüm anda, hiç uyardırmadan eğiliyor ve dilini klitorisimde hafifçe gezdiriyor.

"Ohhh," diye inliyorum kısa bir dokunuşla.

"Daha fazlasını ister misin Kylie?" diye soruyor kendini beğenmiş bir şekilde.

Başımı hızlıca sallıyorum. Eğer bir dilin üzerimde olması böyle hissettiriyorsa, daha fazlasını istiyorum ve bunu hemen istiyorum. Hevesli cevabıma kıkırdıyor. Sonra tekrar yapıyor ama biraz daha baskıyla. Bu his tarif edilemez. Şu anda oradaki sinirler o kadar hassas ki bana dokunmasına bile gerek kalmıyor ve bu çok büyük bir zevk yaratıyor.

Dudaklarını tamamen üzerime yerleştiriyor ve dilini alışılmadık bir hızla ileri geri oynatmaya başlıyor.

"KUTSAL. KAHRETSİN!" Çığlık atıyorum. "Aman Tanrım. Sakın durma. Lütfen durma."

Hiçbir ritmi kaçırmıyor, parmakları içime girerken yalamaya ve fiske vurmaya devam ediyor, en güçlü orgazm olarak adını haykırana kadar beni daha da yükseğe çıkarıyor - karşılaştıracak pek bir şeyim yok gerçi

-Devralır.

Şok dalgaları devam ederken başka bir dünyada, başka bir boyuttayım. Ve ben tamamen tükenip vücudum gevşeyene kadar durmuyor. Ayağa kalkıp elinin tersiyle ağzını silmesini izlerken göğsüm hızla inip kalkıyor. O an geçtikten sonra fark ediyorum ki

Patronumun masasında bacaklarımı açmış oturuyordum. Onları hemen kapatıyorum ve masasından kalkıp tekrar düzgün bir hale gelmek için hızlıca çalışıyorum.

Tüm zaman boyunca beni dikkatle izliyor. Aklında bir şey olduğunu söyleyebilirim.

Eteğimin fermuarını çekerken sessizliği bozuyorum. "Bir şey söylemek istiyorsun."

Boynunun arkasını çekiştiriyor. "Ben sadece..." Sözcükler arasında bocalıyor ve yere bakıyor. "Ben sadece... Ben emin olmak istiyorum ki..."

Tükürmesini beklerken kaşlarımı kaldırıyorum. "Evet?"

"Bunun ne olduğunu biliyorsun. Ben ilişki kurmam. Asla senin çıkmak isteyeceğin türden bir adam olamam."

Onunla çıkma fikrine bile gülüyorum. "Biliyorum. Randevularını ayarlıyorum ve ertesi gün onlara çiçek gönderiyorum. İnan bana, anlıyorum."

Sanırım kendini toparlayıp omurgasını düzeltmeden önce yüzünde bir anlık acı görüyorum.

"Tamam. Güzeldi. İnanılmaz olmadığından değil. Sen çok güzelsin. Sadece bunu olmadığı bir şeyle karıştırmanı istemiyorum."

"Peki *bu* tam olarak nedir?" diye sordum.

Omuzlarını silkiyor. "Sadece birbirlerinden etkilenen ve dürtülerine boyun eğen iki insan. İkimiz de yetişkiniz. Bunun bir anlamı olmak zorunda değil. Ama bekaretini almayacağım. Bunu özel biri için saklamalısın."

O haklı. Bekaretimi vermek isteyeceğim son kişi o. Öyleyse neden göğsümde ağır bir batma hissi var?

LINCOLN

Hayatımda hiç dün gece duşta olduğum kadar sert boşalmamıştım. O akşam Kylie'yle yaşadığım olayları hatırladıkça orgazmım sonsuza dek sürdü.

Onun tadını.

Parmaklarımın etrafındaki dar amcığını hissetmek.

Benden başka kimsenin ona dokunmadığını biliyordum.

Düşündükçe bile sertleşiyorum. O dar kalem eteğiyle ofisime girip çıkarken bütün gün bu sorunu yaşadım. Altında neye benzediğini bilmek.

Onu tekrar masamda yiyebilmek için kalmasını istemek aklıma geldi, ancak zor durumda olan başka bir havayolu şirketini satın alma fırsatımız var. Pazarda çok büyük bir paya sahip değiller ama yine de rakibimize karşı bana daha fazla avantaj sağlayacaktır. Ne yazık ki, asistanımı dilimin üzerine boşaltmanın yeni yollarını bulmak yerine çalışmak zorunda kalıyorum.

Öğle yemeğinden bir süre sonra aceleyle ofisime girdi ve kapıyı kapattı. Yanakları koyu pembe, sanki aşırı ısınmış gibi. Ateşi varmış gibi görünüyor.

"Her şey yolunda mı?" Çok endişeli görünmemeye çalışarak soruyorum.

Alt dudağını ısıırıyor ve başını sallarken yere bakıyor. Neler olduğundan emin değilim ama bir şeyler ters gidiyor gibi.

"Emin misin Kylie? Pek iyi görünmüyorsun," diye cevap veriyorum ayağa kalkıp ona doğru yürürken. Elimini alnına koyuyorum. "Gerçekten sıcaksın."

"Ben... Cesaretimi kaybetmeden önce buraya gelmek istedim." Kocaman gözlerle bana bakıyor.

"Anlamıyorum."

"Öğle yemeğimi yeni yemiştım," diye açıklıyor. "Mola odasıındaydım ve kitap okumaya karar verdim. Kitaplarım, ailem öldüğünden beri benim kaçış noktam oldu."

Hala neden buraya koştüğünü, ağır nefes aldığını ve kızarmış göründüğünü anlamış değilim.

"Bunlar yetişkin kitapları" diye devam ediyor.

Bununla ne demek istediğini anladım. Sadece onu ürkütmek ve herhangi bir varsayımda bulunmak istemiyorum. Aramızda sadece yaş farkı değil, deneyim farkı da olduğunun farkındayım. İstediğim son şey, kafasına fikirler sokuyormuşum gibi hissetmesi.

"Devam et," diyorum dişlerimi sıkarak.

Sözlerimi tutmaya istekli olabilirim ama onun bana yaptıklarını saklamak çok zor. Onun böyle bir kitap okuduğunu düşündüğümde vücudum yanıyor. Ve şimdi o kızarmış yanaklarla ofisimde olduğu için kendimi zar zor tutabiliyorum.

"Bir şeyi merak ediyordum," diyor.

Onu bu konuda zorlamayacağım, bu yüzden sessiz kalıyorum.

Onu acele ettirmeyeceğimi anladığında derin bir nefes alıyor ve devam ediyor: "Nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum."

Bu benim için her şeyi açıklığa kavuşturmuyor. Bu milyonlarca anlama gelebilir. Görüntüler zihnimde bir film makarası gibi yanıp sönüyor, her biri bir öncekinden daha kirli.

"Nasıl bir his olduğunu bilmek ister misin?"

Eli yukarı kalkıyor ve gömleğimin düğmelerinden biriyle oynuyor. Elini takip etmek yerine, gözlerim onun yüzünde kalıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve gözlerindeki kararlılığı görebiliyorum.

"Bir erkeğe dokunmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum." Gözleri pantolonuma iniyor, zaten yarı sertleşmiş durumdayım ve sonra tekrar bana bakıyor.

"Sana dokunmak istiyorum."

Birdenbire bu ofiste yeterince hava kalmadı. Vücutum ısınıyor, sanki Temmuz ayında Vegas'ta dışarı çıkmışım gibi. Onun bu basit isteğinin vücutum üzerindeki etkisi beni endişelendirmeli ama şu anda bunu analiz etmekle ilgilenmiyorum.

"Bana dokunmak mı istiyorsun?" Nasıl cevap vereceğimi bilemediğimden ofiste etrafıma bakıyorum. "Burada mı? Şimdi mi?"

Başını sallarken gözlerinde bir heyecan pırıltısı parlıyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Geçen gece kimse yokken ve karanlıkken ofisimde yaptığımız şey bir yana, ama yoğun bir iş gününün ortasında, herkesin kapıyı çalabileceği bir yerde? Bunu asla bir olasılık olarak düşünmezdim, ama ona dönüp baktığımda, onu geri çevirmemin mümkün olmadığını biliyorum.

Sadece aletim el işi gibi aptalca bir şey için yalvardığı için değil, hayır dersem yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini kaldırabileceğimi sanmadığım için.

Masama doğru yürürken kendimi eğilmiş ve onun yumuşak dudaklarını yavaşça öperken buluyorum. Pencerelerin buzlu olduğunu biliyorum ama dışarıda her yerde yürüyen insanlar var.

Karşımdaki bu masum bakire nasıl oluyor da bana hayatımın en cüretkâr cinsel eylemini yaptırmak üzere?

Sandalyeme oturuyorum, vücutum sinirden gerginleşiyor - alışık olmadığım bir şey. Hızlanan nefeslerinin ince sesini duyabiliyorum. Dizlerinin üzerine çöküyor ve ellerini kalçalarımın koyuyor. Bu temas tüm bedenimi lav gibi hissettiriyor.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldıyor endişeyle. "Ya hoşuna gitmezse?"

"Kylie," diye hırlıyorum, "ellerin dizlerimin üzerindeyken boşalmak üzereyim. Yanlış yapabileceğin hiçbir şey yok. Sadece sikimi çıkarmakla başla."

Boğazı düğümleniyor ama emrimi yerine getiriyor. Narin ellerinin kemerimi karıştırmasını izliyorum. Ellerin çalışmasıyla yavaşça aşağı inen fermuarımın sesi, aletimin daha da canlanmasına yetiyor. Onun

Yüzeyin hemen altında ne kadar sert olduğumu fark ettiğinde gözleri daha da açılıyor. Gözlerinde korku yerine heyecan görüyorum, sanki sonunda bana dokunabildiği için heyecanlanmış gibi.

Bu anda bir şey var. Daha önce hiç başka bir erkeğe dokunmadığını bilmek mi? Aletimin heyecandan sızdığını hissedebiliyorum. Bana yaptığı şey biraz endişe verici, sanki bir tür bakire sapkınlığım varmış gibi.

Boxerımın fermuarına uzanıyor. Eli sikime temas ettiği anda, içimi kaplayan hissin ne kadar güçlü olduğunu görünce irkiliyorum. Anında durdu ve endişeyle bana baktı.

Daha önce hiç dokunulmamış ergen bir çocuk gibi hissederek başımı hızla sallıyorum. "Çok iyi hissettiriyor. Devam et."

Bunu daha önce hiç yapmamış olması iyi bir şey; bir erkeğin basit bir dokunuştan bu kadar etkilenmesinin etkileyici olmadığını bilmiyor olabilir. Belki çok çabuk boşalırsam bana gülmez.

Beni çekip çıkarıyor ve büyük bir merakla sikime bakıyor. Gözleri aletimin ucundan dibine kadar gidip geliyor ve her şeyi içine çekiyor. Alması gereken çok şey var. Çoğundan daha büyüğüm.

"Çok kalınsın," diyor. "Elimi hepinizin etrafına saramıyorum."

Hay sikeyim. Bu yorum bana yardımcı olmayacak.

"Ben büyüğüm, bebeğim. Ama sorun değil. Sadece elini hareket ettir. Harika hissettiriyor."

Bu ona elini aletimin ucuna götürmek için ihtiyaç duyduğu güveni veriyor. Onu aşağı indirmek yerine, ucuma dokunmak ve onunla oynamak için kullanıyor. Diğer elini kullanarak parmaklarını shaftımın etrafında kaydırıyor. İçimden ön sperm sızıyor, bu da onu şaşırtıyor gibi görünüyor.

"Vay canına," diye fısıldıyor kendi kendine.

Sonra bir parmağını içinden geçiriyor ve ucumun etrafına sürmeye

başlıyor. "Siktir, bebeğim," diye homurdanıyorum izlerken. "Beni deli ediyorsun."

Şeytani bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Böyle kontrolünü kaybettiğini görmek hoşuma gidiyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Bana dokunmak istemenin tek nedeni bu mu?"

Cevap vermek yerine beni kavrayışını sıkılaştırıyor ve elini tabanıma kadar geri götürüyor, sonra tekrar uca getiriyor. Ön spermim elinin içimde biraz daha kolay kaymasına yardımcı oluyor.

Gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor.

Tamam, bir çekişten daha fazla dayanmalısın, seni aptal. Başka bir şey düşün.

"İzlemek istemiyor musun?" diye soruyor yumuşak sesi.

Gözlerimi açıyorum ve onun masum gözlerine bakıyorum. Elini oynatmaya devam ederken "Korkarım yaparsam," diye homurdanıyorum, "çok çabuk boşalırım."

Sanki sözlerimi düşünüyormuş gibi dudağını ısıyor. "İzlemeni tercih ederim. Hızlı gelsen bile."

Başımı salladım. "Nasıl istersen."

Tam bir korkağım. Görünüşe göre, benden her şeyi isteyebilir ve ben de ona veririm.

Eli daha hızlı hareket etmeye başlıyor ve taşaklarımda başlayan o his beni ele geçirmeye başlıyor. Onu tutmaya çalışıyorum ama patlamaya hazır olduğunu hissediyorum. Ofisimin dışında duran CFO ve COO'ya bakıyorum, birbirleriyle konuşuyorlar, hepsi asistanımın elinde benim horozum var.

Bu beni uçuran son şey. "Siktir!" İnliyorum.

"Geliyorum, Kylie."

Durmak yerine elini pompalamaya devam ediyor ve Beyaz döl ipleri içimden fışkırıp her yere inerken eğleniyordum. Onun eline, sikime, pantolonuma. Sonuncusu dışarı çıktığında tüm vücudum gevşiyor, ikimizi de nefes nefese bırakıyor ve az önce yaptığımız şeyin kanıtına bakıyoruz.

"Aman Tanrım, çok üzgünüm," diye nefes alıyor. "Pantolonunun her yerine bulaşmış."

Öne doğru eğilip saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırarak dağınıklıktan uzak tutuyorum. "Merak etme. Banyonun yanındaki dolabımda yedek takım elbiselerim var."

Omuzları rahatlayarak düşer. "Tanrı'ya şükür."

İkimiz de ayağa kalkıyoruz ve onu temizlenmesi için özel banyoma götürüyorum. O ellerini yıkarken, ben de pantolonumu çıkardım ve dolabı açıp

Yeni bir çift.

Önündeki aynadan beni dikkatle izliyor, çenesi gergin. "Her şey yolunda mı?"

Nazikçe soruyorum.

Şu anda kızgın mı yoksa yaptıklarımızdan pişmanlık mı duyuyor emin değilim, ama üzgün görüldüğünü söyleyebilirim.

"Bunu sık sık yapar mısın?" diye soruyor ellerini öfkeyle ovarken. Yeni pantolonumu giyiyorum. "Neyi sık sık yapıyor muyum?"

"Ofiste çalışanlarınızla mı takılıyorsunuz? Bu yüzden mi burada bu kadar çok takım elbise var?"

Pantolonumu açık bırakıp ona doğru yürüdüm, suyu kapattım ve bir havlu aldım. Ne söyleyeceğimi düşünürken ellerini kurulamaya başladım.

"Daha önce hiç bir kadına dokunmadım ya da ofisimde bir kadının bana dokunmasına izin vermedim. Bu benim için bir ilk."

Dudaklarında tereddütlü bir gülümseme beliriyor. Kalp atışlarımı hızlandırmasını özlemiyorum.

"Güzel. Sadece birçoğundan biri olmak istemedim ..."

"Daha önce birlikte olduğum hiç kimseye benzemiyorsun. Ama bu yüzden bunun ne olduğu konusunda dikkatli olmalıyız." Havluyu yere bırakıp uzaklaşıyorum ve pantolonumun fermuarını çekip tokasını takmak için hızlıca çalışıyorum.

Anlayışla başını sallıyor ama yine de ikimiz de yüzeyin altında yanan bir şeyi görmezden geliyormuşuz gibi geliyor. Eğer dikkatli olmazsak, tüm dünyalarımızı ateşe verecek bir şey.

KYLIE

Birbirimize dokunmayalı bir hafta oldu. İkimiz de aramızda başlayan şeyi devam ettirmek için ilk hamleyi yapmadık.

Tek düşünebildiğim o. Sanki beynim onun düşünceleri tarafından ele geçirilmiş gibi. Bir kitap okurken, gözümde canlandırıdığım kahraman o oluyor. Çalışırken, benden sadece birkaç metre uzakta olduğu bilgisi her zaman beynimin ön saflarında yer alıyor. Evdeyken, onu bir daha ne zaman göreceğimi düşünüyorum.

Sınıfımdan bir çocuğa aptalca aşık olan on altı yaşındaki halime geri dönmüş gibi hissediyorum. Eminim bunun tek nedeni ellerinin ve ağzının neler yapabileceğini bilmemdir. Eğer öyle olmasaydı, eminim talepleri için onun adına küfrediyor olurdum.

Gerçi son zamanlarda onunla çalışmak daha kolay oldu. Daha kibar, hatta *lütfe*n ya da *teşekkür ederim* diyor.

Buna bir son vermeliyim. Kafamın içinde bir ileri bir geri gidip gelmeler beni deli ediyor.

Tamam, sadece bu haftaki takvimine odaklanmam gerekiyor. Düşündüğü satın alma ile ilgili tüm nihai projeksiyonların üzerinden geçmek için Roy ile sürekli toplantıları var. Ayrıca bu satın almanın iyi bir fikir olduğuna ikna etmek için yönetim kuruluyla iyi geçmesini istediği bir akşam yemeği var.

Haftalar önce kendim için aldığım notu fark ettim. Yönetim kurulu üyeleri eşlerini ya da sevgililerini getiriyorlar, bu yüzden ona bir sevgili ayarlamam gerekiyor.

Göğsümdeki ağırlık boğucu geliyor. Ne yapmam gerektiğini anladığımda ellerim masanın kenarını kavlıyor. Midemi bulandırıyor, ama ben

İkimizin arasında olanların işimi yapmama engel olmasına izin vermeyeceğim.

Bu lanet yemeklerden birine bir eş getirmesi gerektiği gibi aptalca bir kuralı olduğu için canı cehenneme. Sanki *Pretty Woman* filmindeyiz, tüm zengin pislikler egolarını yükseltmek için kollarında güzel bir kadın olması gerekiyor. Banka hesaplarındaki sıfırların yeterli bir destek olduğunu sanırsın.

Meşgul olduğunu umarak kapısını hafifçe çalıyorum ama ne yazık ki beni içeri buyur ediyor.

"Kylie," diyor gözleri vücudumda bir saniye kadar uzun süre oyalanırken. "Senin için ne yapabilirim?"

"Çarşamba günü yönetim kuruluyla yiyeceğiniz akşam yemeğine kimi davet etmemi istediğinizi bilmem gerekiyor."

Dik ve gururlu duruyorum, bu yüzden bundan hiç rahatsız olmadığını biliyor.

Hayır! Hayır! Hiç de bile. Ben, Kylie Ricci, onun biriyle çıkması umurumda değil. O fahişeyi eve götürüp onunla pis pis sevişmesi umurumda değil. Umurumda değil-

"Neden benimle gelmiyorsun?" diyor yüzünde tuhaf bir ifadeyle sandalyesinde arkasına yaslanırken.

"Pardon? Az önce benden randevun olmamı mı istedin?" Cevap veriyorum.

Sanki sorumun retorik olup olmadığını tartışıyormuş gibi başını hafifçe yana eğiyor. "Ben yaptım." Ayağa kalkıp bana doğru rahatça yürürken kalbim hızla çarpmaya başlıyor. "Bununla ilgili bir sorunun mu var? Yoksa yanımda birini getirmemi mi tercih edersin?"

Alanıma son adımını atarken onu izliyorum. Gözlerinin içine bakmaya çalışıyorum ama temasın yoğunluğu beni yere bakmaya zorluyor.

Parmağı çenemin altında duruyor ve başımı yukarı çekiyor. "Eee?"

Sertçe yutkunuyorum, boğazım aniden kurudu. "Yönetim kuruluna ne diyeceğiz? Asistanımı eş olarak getirme konusunda endişeli misin?"

O çıldırtıcı, bilmiş gülümsemesiyle gülümsüyor. "Seni gerçek bir randevu olarak ilan etmeyeceğim. Seni asistanım olarak tanıtacağım. Ama bu müzakerelerin nasıl yürüdüğünü görmek için iyi bir fırsat olur."

Eteğimi çekerken "Bunu yapabilirim," diye cevap veriyorum. Beni inceliyor. "Bana eşlik etmek istemiyor musun?"

"Hayır, öyle demek istemedim. Sanırım... Sadece gerginim. Ya onlar benden hoşlanmıyorlar mı? Ya kız arkadaşları seni kullandığımı düşünürse?"

Yüzü okunmuyor. Şu anda ne düşündüğünü bilmiyorum. "Bu sadece bir fikirdi. Eğer yanımda birini getirmemi istersen, getirebilirim-"

"Hayır!" Kendimi toparlamaya çalışarak sırtımı dikleştirdim. Şu anda bana sırtıyor. "Yani, hayır, yapabilirim. Bu sadece bir sürprizdi, hepsi bu."

"Pekâlâ. Elbise almak için şirket kartınızı kullanmaktan çekinmeyin. Harcamayı onaylayacağım."

Bununla birlikte, topuğunun üzerinde döndü ve az önce kafamı karıştırmamış gibi masasına geri döndü.

Bu normal miydi? CEO'lar asistanlarıyla şakalaşır ve profesyonellik kisvesi altında onlardan akşam yemeklerinde kendilerine eşlik etmelerini isterler mi?

Ve şimdi gidip başka bir elbise bulmam gerekiyor. Ama yönetim kuruluyla akşam yemeğinde ne giyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Stilisti Hailey'i tekrar görmeliyim. Gerçekten çok tatlıydı ve moda bilgimin eksikliğine karşı çok anlayışlıydı. Sanırım numarası hâlâ bende var.

Masama döndüğümde telefonumu çıkardım ve ona mesaj attım. Bugün pazartesi ve yemek çarşamba günü. İhtiyacım olanı bulmak için çok fazla zamanım yok. Ayrıca işten çıkıp alışverişe gidemem. Mesai saatleri dışında olmalı ve bu gece ya da yarın ne zaman izinli olacağımı kim bilebilir?

Neyse ki Hailey bu Manhattan CEO'ları için çalışmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyor ve bana ne zaman istersem gelebileceğimi söylüyor. Gerekirse bu gece geç saate kadar kalır.

Bir mucize eseri, işten saat altıya on kala çıkabiliyorum, bu da bana çok geç olmadan dükkana gidebilmem için yeterli zamanı veriyor.

"Bayan Ricci," diye bağıyor Hailey kapıdan içeri girdiğimi fark ettiğinde. "Sizi tekrar görmek çok güzel. Beni takip edin. Sizin için birkaç eşya seçtim bile."

Onu, duvarda bir dizi elbisenin asılı olduğu soyunma odasına kadar takip ediyorum. "Vay canına, şaka yapmıyormuşsun. Bunların hepsi çok güzel görünüyor. Yine de yönetim kurulu üyeleriyle resmi bir akşam yemeğinde ne giymem gerektiğinden emin değilim. Bunlardan bazıları çok mu açık?"

Elini havada sallıyor. "Hiç de değil. Seksi olmak istiyorsun ama şık bir şekilde. Biraz göğüs dekoltesi gösterebilirsiniz ama çok fazla değil. Yapılacak en iyi şey daha vücuda oturan bir elbise seçmek."

Elbiseleri karıştırıyor ve beline altın metal bir kemer sarılmış siyah bir elbise çıkarıyor. Uzun kollu ve önü hafif V şeklinde. Dizlerimi geçecek gibi görünüyor. "Önce böyle bir şey dene derim. İnce ve seksi ama yine de çok profesyonel."

Elbiseyi aldım ve denedim. Sofistike diye bağıyor. Hailey beni elbisenin içinde görmek için ısrar ediyor, ben de elinde bir çift siyah topuklu ayakkabıyla durduğu soyunma odasından çıkıyorum.

"Vay canına," diye nefes verdi beni görünce. "O şeyin içinde çok seksi görünüyorsun. Kıvrımların gerçekten inanılmaz. Kışkandım."

Bir ayağımdan diğerine rahatsız bir şekilde geçerken "Teşekkürler," diye cevap veriyorum.

"Bence doğru miktarda seksi ama yine de genel olarak profesyonel kalıyor. Ve bu kemer mükemmel bir eğlence dokunuşu katıyor. Ayrıca belinizin ne kadar küçük olduğunu da gösteriyor. Sen ne düşünüyorsun?"

Etrafımı saran düzinelerce aynadan birine bakıyorum. Yansımada kendimin bu halini görmek hala garip. Bazı açılardan, hala hayattaki yönünü bulmaya çalışan yirmi bir yaşında kayıp biriyim.

Bu akşamın altından kalkabilir miyim emin değilim. Ya herkes Lincoln ve benim ne yaptığımızı öğrenirse? Bana sürtük derler mi? Sadece benimle ilgilenecek paralı bir adam bulmaya çalışan bir servet avcısı olarak etiketlenebilirim. Diğer asistanları da tam olarak bunun içindi. Neden benim hakkımda farklı düşünsünler ki?

Aslında, hayatıma ve yaşam koşullarıma bir kez baksalar, bu onların kafalarındaki inançları neredeyse sağlamlaştırırdı.

"Biliyor musun, Bay Monroe daha önce benden başka bir kadın için alışveriş yapmamı hiç istememişti," diyor başka bir ayakkabı kutusuna bakmaya başlarken.

"Yapmadı mı?" Dönüyorum ve elbiseye arkadan bakıyorum.

"Hiç de değil. Onun için bir şey ifade ettiğinden şüpheleniyorum." Elinde, arka topuğunu kaplayan farklı şekil ve boyutlarda altın rengi yapay elmaslarla süslü bir çift altın topuklu ayakkabıyla bana yaklaşıyor. "Al bakalım. Gösterişli ayakkabılar. Herkese kim olduğunu ve ne istediğini çok iyi bilen belalı bir kaltak olduğunu gösterecek."

Ayakkabılara bakıyorum ama ellerim onlara uzanmıyor. Başımı kaldırıp Hailey'e bakıyorum. "Ya bunların hiçbiri değilsem?"

Bana sadece gülümsüyor. "Ayakkabılar sana öyle hissettirecek, söz veriyorum. Kendini toparla ve bu kötü çocukları giy, gece senin olsun."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Uzattığı kollarından alıyorum. Bana göz kırpmıyor. "Öyle olduğunu biliyorum. Benim için işe yarıyor."

Çarşamba günü saat beş ve akşam yemeğimiz altıda. Lincoln bütün gün mesafeliydi ve bu beni deli ediyordu. Şimdi bir grup zengin, kibirli insanla bir iş yemeğine gitmek zorundayım ve muhtemelen benim içimi görecekler.

Sinirlerimi yatıştırmaya çalışırken ellerim masamın altında titriyor. Derin nefesler işe yaramıyor ama hazırlanmayı daha fazla erteleyemem.

Kadınlar tuvaletine götürmek üzere eşyalarımı toplamaya başlamıştım ki arkamda ayak sesleri duydum.

Lincoln ofisinin kapı çerçevesine yaslanırken, "İstersen banyomda hazırlanabilirsin," diye teklif ediyor.

"Hazırlanmak için ona ihtiyacın yok mu?" diye sordum.

Omuzlarını silkiyor. "Beş dakikadan fazlasına ihtiyacım yok. Ayrıca papyonumu tekrar bağlamana ihtiyacım olabilir. Hadi gel." Onu takip etmem için başıyla işaret ediyor.

Ofiste etrafa göz gezdiriyorum ama hâlâ burada olan hiç kimse bana dikkat etmiyor. Küçük bir kabin yerine onun banyosunda tüm o alan ve mahremiyet içinde üstümü değiştirmek güzel olurdu.

Ofisine girdiğimde masasında oturmuş, bilgisayarında bir şeylere bakıyordu. Kafasını kaldırmadan banyoya doğru başını sallıyor. "İstediğin kadar kalabilirsin."

İçeri girdikten sonra kapıyı kapatıp kilitliyorum. Habersizce içeri gireceğinden şüpheliyim ve dürüst olmak gerekirse, buna o kadar da karşı olacağımı sanmıyorum. Vücudum onun tarafından tekrar dokunulmak için yanıp tutuşuyor. Gerçekten, geceleri tek hayal ettiğim onun ağzının klitorisime sarılmış olması.

Kahretsin, düşündükçe bile ıslanıyorum.

Elbisemi asıyorum ve güzelce katladığımdan emin olarak iş kıyafetlerimi çabucak çıkarıyorum. Bunlar en pahalı eşyalar değil, ancak yine de eşyalarım azami özen göstermeyecek kadar para kazanmıyorum.

Avuç içlerim terliyor, bu yüzden ellerimi yıkayıp onları serinletmeye çalışıyorum. Sonra biraz daha koyu göz makyajı ve koyu kahverengi bir ruj sürüyorum. Saç diplerime biraz saç spreyi sıkıyorum ve Hailey'nin bahsetmekten çok hoşlandığı o vücudu yaratmak için parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum.

Elbisenin fermuarını açıyorum ve deodorant lekesi kalmamasına dikkat ederek çerçevemden yukarı kaydırıyorum. Sonuçta bu siyah bir elbise. Elbisenin omuzları örtmesini ve arkadan çok fazla kesmemesini seviyorum, böylece güzel, destekleyici bir sütyen takabiliyorum.

Sonra topukluları çıkarıyorum. Hailey'nin bana aitmişim gibi başımı dik tutmam için gereken özgüveni vereceğini iddia ettiği ısıltılı altın topuklu ayakkabılar. Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum ama içimi, güvensizliğimi görebiliyor.

Ayaklarımı ayakkabıların içine sokuyorum ve sonra bir adım geri çekiliyorum. Sağ taraftaki duvarda bir boy aynası var. Kendime şöyle bir baktığımda gördüklerim karşısında şok oluyorum.

New York'ta her zaman çok sofistike ve kendinden emin görünen, içimde bir kıskançlık duygusu uyandıran kadınlara benziyorum. Uzun boylu, gururlu ve kendinden emin bir kadın. Bu kıyafet güç ve cesaret saçıyor. Bayıldım.

İçeri girdiğimden daha özgüvenli bir şekilde çantamı alıp banyodan çıkıyorum.

"Bu çantayı masama koyacağım ve hazır olacağım," diyorum Lincoln'e.

Masasının önünden geçerken bana iki kez baktığını görüyorum ve kendi kendime gülümsüyorum.

Sadece ikimizin olduğu limuzinde, etkinliğe giden yol boyunca sessizliğini koruyor. Ayakkabılarımın bana güç vermesine izin vermekle ve sınırlarımı yatıştırmakla meşgulüm, ki bu artık işe yaramıyor gibi görünüyor. Gerginliğime rağmen hala garip davrandığını söyleyebilirim.

Restorana vardığımızda şoförü George bize kapıyı açtı. Lincoln bana nereye gittiğimizi hiç söylememişti ama şimdi onu görünce sinirlerim tepeme çıktı.

Le Bernardin, şehirdeki en yüksek puanlı ve en pahalı restoranlardan biridir.

Burada yemek yeme şansım olacağını hiç düşünmezdim.

Lincoln elini sırtıma koyarak beni içeri götürüyor, ama dokunuşu bile tuhaf geliyor, sanki yanımda olmak istemiyor. Köşedeki bir masaya yönlendiriliyoruz, burada kadın ve erkeklerden oluşan büyük bir masa birbirine karışıyor. Hepsi şık giyinmiş, bu da beni Hailey'nin yardımına gitmeye karar verdiğim için çok minnettar kılıyor.

Bu hanımlar kadar gösterişli olmayabilirim ama en azından elbisemin içinde kendimi koruyabilirim.

Masaya geldiğimizde herkes ayağa kalkıyor ve Lincoln'ün elini sıkıyor, bir kez bile bana bakmıyorlar. Lincoln benim için bir koltuk açıyor ve ben de Roy'un yanında oturan güzel sarışının yanına oturuyorum. Ona gülümsüyorum ve o da bana göz kırpmıyor.

Lincoln'ün tanıştirma yapmasını bekliyorum ama hiç gelmiyor. Masanın etrafındakilerle sohbete dalmaya başladı. Bir garson geliyor ve bana hiç istemediğim bir kadeh şarap dolduruyor.

Anlayabildiğim kadarıyla, diğer yönetim kurulu üyelerinin çoğu masanın bir tarafında, eşleri ya da sevgilileri de diğer tarafında oturuyor. Hepsi iş konuşmaya başlıyor - yönetim kurulunu oluşturan üç erkek ve iki kadın, sonra da Lincoln ve Roy.

Tam bir şoktayım. Sanki *Pretty Woman*'da gibiyiz. En azından yönetim kurulu üyelerinin bazıları kadın ve eşleri masanın diğer tarafında, üzerlerine düşeni yapıyor ve ayak altında dolaşmıyorlar.

"Buraya daha önce hiç gelmedim. Yemekleri deneyeceğim için çok heyecanlıyım," diye fısıldıyor yanımdaki sarışın.

Ona bir gülümseme sunuyorum. "Eminim harika olacaktır." "Ben Iris," diyor. "Roy'un flörtüyüm."

"Ben Kylie, Lincoln'ün asistanıyım."

Kaşları havaya kalktı. "Asistan mı? Bu tür şeylere asistan getiren birini gördüğümü sanmıyorum. Not falan mı alman gerekiyor?"

O sırada konuşmakta olan Lincoln'e bakıp iç geçiriyorum, sonra tekrar Iris'e bakıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, şu anda ne yapmam gerektiğine dair hiçbir fikrim yok."

Kıkırdıyor. "Harika bir arkadaşla bedava bir yemeğin tadını çıkar. Hepsinin kulağa ne kadar sıkıcı geldiğiyle ve hepsinin nasıl şişirilmiş bir kendini beğenmişlik duygusuna sahip olduğuyla dalga geçebiliriz."

Bu kızı sevdim. Bundan sonra limuzinde Lincoln'ü, kadınlar görmezden gelirken beni buraya iş konuşmaya getirdiği için öldürecek olsam da, en azından yanımda eğlenceli bir insanla harika bir restoran deneyeceğim.

Ve akşam tam olarak böyle geçiyor. Lincoln varlığını görmezden gelmeye devam ederken ben yemek yiyor ve Iris'le konuşuyorum. Yemek hâlâ bu dünyanın dışında bir deneyim. Her biri görsel olarak bir sanat eseri olan ve eşsiz lezzetlerle dolu sekiz yemek var.

Gece bittiğinde, Lincoln'e benimle kapıya kadar yürümesi için fırsat vermedim. O limuzine onunla binmemin imkanı yoktu. Öfkemi kapıdan çıkarıyorum ve tüm gücümle iterek açıyorum. Dışarı çıkar çıkmaz, yönümü bulmaya çalışmak için etrafıma bakındım.

Metroyu bulmak için caddede ilerlemeye başlamıştım ki bir el koluma dolandı ve beni geri çekti. Arkamı döndüm ve adamın göğsüne yumruğumu indirdim.

"Ah." Lincoln yüzünü buruştururken göğsünü ovuşturur. "Bu da neydi böyle?"

"Sen New York'un ortasında bir kadının kolunu kabaca kavrayan aptalsın. Bu temel hayatta kalma içgüdüsüdür."

Bir nefes üflüyor. "Doğru. Özür dilerim." Yavaşça kolumu bırakıyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Ev," diye kısaca cevap veriyorum.

Başını eğiyor ve kaşlarını çatıyor. "Bir sorun mu var? Üzgün müsün?"

Yüzündeki boş ifade ciddi olduğunu kanıtlayana kadar ağzım bir karışık açık ona bakıyorum. "Kızgın mıyım? Şu anda sana çok kızgınım. Orada bana nasıl böyle davranabildin?"

Cevap vermek için ağzını açmaya başladı ama bahanesinin ne olduğunu bilmek bile istemiyorum. Mazeret falan yok.

"Ne var biliyor musunuz? Boş ver. Bilmek istemiyorum."

Uzaklaşmak için döndüm ama beni tekrar durdurdu.

"Bekle. Lütfen. Sadece ..." Bir an için gözlerini kapatır. "Bırak beni açıkla. Hadi ama. Düşündüğünüz gibi değil."

Kaşlarımı kaldırıyorum, merakım daha da artıyor. Düşündüğüm şey değilse ne olabilir? Bu kadar meraklı olmaktan nefret ediyorum. Başıma çok fazla bela açıyor.

"Tamam!" Sertçe cevap veriyorum.

"Teşekkür ederim. Limuzine binelim."

Çekincelerime rağmen onu limuzinin arkasına kadar takip ettim.

Lincoln, George'a "Biraz etrafta dolaş," diye talimat verdikten sonra ayırıcıyı kaldırır.

Ona hâlâ kızgın olduğumu göstermek için kollarımı kavuşturuyorum ama kendimi huysuz bir çocuk gibi hissediyorum. Sonra az önce bana orada ne kadar küçük hissettirdiğini hatırlıyorum ve bir huff çıkıyor.

"Nasıl yapabildin?" Ona açıklama şansı vermeden başlıyorum. Ona vermeyi bitirmedim. "Neden bana böyle davrandın?" Talep ediyorum. "Kimseye asistanın olduğumu söylemedin ve sadece bu da değil, herkes beni ve diğer tüm kadınları görmezden geldi. Bu yemeklerde böyle mi oluyor - egolar iş konuşurken eşler iyi küçük ganimet eşleri gibi köşede mi oturuyor? Ben senin asistanınım, flörtün değil."

Göğsü inip kalkıyor. "Bu ne-"

"Hayır! Bana bunu yapma! Düşündüğüm bu değil mi? Saçmalık. Beni neden davet ettin ki? Gerçekten bir randevu olmamı mı istedin? Şimdi benim mi ortaya çıkmam gerekiyor? Rolüm bu mu?"

"Kahretsin, Kylie! Kes şunu!" diye bağılıyor, sesi keskin. "Randevummuşsun gibi davranmak zorundaydım!"

"Neden? Neden bunu yapmak zorundaydın ki?"

"Çünkü asistanım olduğumu bilen birinin sana karşı olan hislerimi anlamama ihtimali yoktu. Yani... şu haline bak."

Şok içinde ağzım açık kaldı. "Bana karşı bir şeyler mi hissediyorsun?"

İç çeker ve başını sallar. "Duygular gibi değil, *duygular*. Sadece seni ne kadar çok istediğimi. Bütün gece ellerimi o elbisenin altına sokmaktan başka bir şey düşünemedim. Bunu başardığıma inanamıyorum."

"Sen ... ama sen sadece ..." Yutkunuyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. "Yani..."

Bana yaklaşıyor, dizi uyluğumun kenarına değene kadar mesafeyi kapatıyor. Temas yüzünden tenim yanıyor. Parmağını dudaklarımda gezdiriyor, doğru düşünmemi zorlaştırıyor.

"Dur," diye zayıfça itiraz ediyorum. "Sana hâlâ çok kızgınım."

Ama artık karşı koyamıyorum. Hissettiğim öfke, dudaklarını tekrar dudaklarıma değdirmek için duyduğum arzuyla kıyaslanamaz bile. Bütün hafta boyunca düşündüğüm tek şey buydu. İlk hamleyi yapmaya fırsat bulamadan dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor.

"Sen imkânsızsın," diye fısıldıyorum ağzına.

Dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırmadan önce ağzımın içinden "Ve sen de çileden çıkarıcısın," diyor.

Elleri kalçalarımı kavırıyor ve beni vücuduna doğru çekiyor. Ona her şeyi vermek için ağzımı açıyorum ve hırıltısı limuzinin arkasındaki alevleri körüklüyor.

Tek düşünebildiğim, elim sikine dolanmışken bu alfa erkeğinin ofisinde çözülmesini izlemekten ne kadar keyif aldığım. Bundan daha fazlasını istiyorum. Aklını kaçırmasını ve bunun benim yüzümden olduğunu bilmesini istiyorum.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve kemerini çözmeye başlıyorum. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor ben sikini çıkarırken.

Bir an korkuya kapılıyorum ama onu bastırıyorum. "Senin çenenin kapatıyorum."

Öne doğru eğilip dudaklarımı ucuna doluyorum, kitaplarda okuduğum gibi dilimi etrafında döndürüyorum.

Koyu renk gözleri beni izlerken, "Kahretsin, kızgın saksolar çok ateşli," diye soluyor.

O haklı. Ona karşı bu kadar öfke duyarken onu bu şekilde tatmin etmek biraz tabu ve yanlış gibi geliyor. Ama yanlış hissettiren bir şey var ki bu da ona tuhaf, seksi bir unsur katıyor. Bu kadar sapık olabileceğimi kim bilebilirdi?

Bundan sonra ne yapacağıma odaklanıyorum, dilimi alt tarafı boyunca emerken ve sürüklerken ağzımı şaftından aşağı kaydırıyorum. Çıkardığı inilti beni daha sert emmeye ve daha hızlı hareket etmeye teşvik ediyor. Yüzünü hiç böyle görmemiştim. Gözlerini başının arkasına doğru yuvarlıyor, kendini tamamen hislerin içinde kaybediyor. Yine de boyutu çok büyük. Ağzım onun kalınlığına ancak sığıyor. Eğer biraz daha büyük olsaydı, sığması mümkün değildi.

Böylesine mahrem bir parçasının ağzıma girip çıkması gerçekten hoşuma gidiyor. Seni yumuşak ve sıcak. Çok geçmeden o kadar tahrik oldum ki

külot rahatsız edici bir şekilde ıslanıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve onun etrafında inliyorum, klitorisim her saniye daha da hassaslaşıyor.

"Siktir, Kylie. Buna bayılıyorsun, değil mi? Koca sikimde boğulmak hoşuna gidiyor mu?"

Gözlerimi açtığımda yüzünde saf, karanlık bir uyarılma görüyorum. Sözleri çok müstehcen ve her biri bana uyuşturucu gibi geliyor. Daha fazlasını istiyorum. Başımı sallıyorum ve tekrar inliyorum.

Hırlıyor ve ellerini saçlarımda gezdiriyor, "Çok yaklaştım, seni pis kız."

Elimi şaftının ağzımın ulaşamadığı kısmına koyuyorum ve geri kalanı boyunca ilerlerken onu ovmaya başlıyorum. Nefesinin altında küfür etmeye başladığında vücudu sertleşiyor ve boşalmak üzere olduğunu bana bildiriyor.

"İstemiyorsan dölleri almalık zorunda değilsin," diyerek teklifiyle beni şaşırtıyor.

Kızı dölünü almaya zorlamak için uyarıda bulunmayacak türden bir adam olduğunu düşünürdüm. Ama ben hepsini istiyorum. Onun zevkini bilmek istiyorum. Bu yüzden ona baktım ve devam ettim.

"Siktir, sürprizlerle dolusun," diye nefes veriyor kendini ağzıma boşaltmadan hemen önce ve birkaç küfür savuruyor.

Pompa pompa döl ağzımı doldururken hepsini içime alıyorum. Duyduğum gibi ılık ve tuzlu, ama bunun beni istediğinin kanıtı olduğunu bilmek onu ateşli kılıyor. Gözleri benimkileri yakarken, boğazımın sallanışını izlerken hepsini boğazımdan aşağı yutuyorum.

Eli boynumun arkasını buluyor ve dudakları dudaklarıma bastırırken beni yukarı çekip üzerine oturtuyor. Her zamanki agresif öpüşmelerimiz yerine bu seferki yumuşak ve yavaş. Hâlâ o kadar tahrik olmuş durumdayım ki kendimi ona sürtüyorum. Elleri kalçalarımı buluyor ve her tarafına sürtünmeme yardım ediyor. Klitorisimi ona sürtmenin ne kadar iyi hissettirdiğine şaşıyorum. Dili yavaşça ağzımın girintilerini keşfederken ona karşı daha hızlı hareket etmeye başlıyorum.

Tam her şey içimde birikmeye başlamışken öpüşmeyi kesiyor ve ikimiz de nefessiz kalıyoruz.

"Arkana yaslan, Kylie. Şu anda o amcığın dilimde olmasına ihtiyacım var." Alt dudağını yalıyor.

Yeterince hızlı oturamıyorum. Bu adamın bir orgazmına daha ihtiyacım var. Elbisemi kalçalarım kadar çekiyor ve iç çamaşırımı üzerimden yırtıyor. Elleri kıcımı kavırıyor ve koltuktan kaldırıp doğruca yüzüne götürüyor.

Ellerim kapıyı ve koltuğu kavrarken "Ahh," diye bağıyorum.

Dudakları yeterince yaklaşamıyormuş gibi amımın etrafında dolanırken başını sağa sola sallıyor. Bu adamın kirli yüzünün amıma gömülmesini izlemek bambaşka bir şey. Elimde olmadan elimi kalın saçlarında gezdiriyorum. Bu onun bana bakmasına neden oluyor ve o an duygularla ağırlaşıyor.

Dudakları beni serbest bırakıyor ve klitorisimi okşayan dilinin hızlı hareketlerini görebiliyorum.

"Bekle..." Çok hızlı boşalmadan önce nefesim kesiliyor. Duruyor ve merakla bana bakıyor.

"Bunun çok çabuk bitmesini istemiyorum. Dilini üzerimde izleyebilmem için yavaşlayabilir misin?"

Davranışlarında bir değişiklik gördüğümde, tuhaf bir şey istediğimden endişelenmeye başlıyorum.

"Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok," diyor, sonra beni dizlerimin altından tutup koltuğun daha da aşağısına itiyor ve bacaklarımı yukarı kaldırıyor, böylece tamamen açık ve ona maruz kalıyorum.

Dilinin ucu klitorisime dokunuyor ama o bana ateşle bakarken hareket etmeden bir süre orada duruyor. Tekrar yalamaya başladığında, dili benimle zar zor temas ediyor. Sadece yeterli, ama yeterli değil. İzlerken çenem gevşiyor.

Sanırım porno izlemeye başlamam gerekebilir. Sonra dilini girişime doğru hareket ettiriyor ve yavaşça klitorisime doğru ilerliyor. Nefes almakta o kadar zorlanana kadar klitorisimin etrafında küçük daireler çiziyor ki sonunda saçlarını tutup yüzünü amıma sokuyorum.

Sanki onu nesneleştirmemişim gibi kıkırdıyor ama serbest kalmak için o kadar çaresizim ki umurumda bile değil. Bana merhamet ediyor ve klitorisimi olabildiğince sert emiyor.

ki bu beni hemen patlattı.

"Siktir!" İki elimle saçlarını kavrarken ağlıyorum.

Dalgaları dilinin üzerinde gezdirdikten sonra onu bırakıyorum ve yüzünde kocaman bir sırıtışla doğruluyor.

Onun sevimli sırıtışı ve dağınık saçları karşısında kalbim göğsümde çarpıyor. Kahretsin, bu iş karmaşıklaşıyor.

LINCOLN

Kaşınması mümkün olmayan bir kaşıntı gibi. Ondan daha fazlasını istiyorum. On dakika önce bir şey için ofisime geldi ve söylediği tek bir kelimeyi bile hatırlamıyorum çünkü dudaklarına bakmakla meşguldüm. Benimkine karşı yumuşak hissettiren, sikimin etrafına sarıldığında inanılmaz görünen o dudaklar.

Lanet olsun. Bu delilik.

Artık umurumda bile değil. Daha fazlasına ihtiyacım var. Telefonumu çıkardım ve ona mesaj attım.

Sana bir teklifim var.

Mesajı okurken camın arkasından izliyorum, sonra bana bakıyor. Suratımı asmıyorum, hiçbir şey belli etmiyorum. Dizim masamın altında deli gibi zıplıyor, sanki bir sonraki ilacına ihtiyacı olan bir uyuşturucu bağımlısıymışım gibi.

Kylie: Sizin için her şeyi yaparım efendim. Hayvan kakalı kahvenizi getirmemi ister misiniz?

Mesajını okuduğumda telefonuma bakıp gülümsüyorum, sonra başımı kaldırıp onun gülümsemesini görüyorum. Başımı sallıyorum ve parmaklarımın telefonumun klavyesinde hızla hareket etmesine izin veriyorum.

Ben: Benim isteğim bundan biraz daha az profesyonelce. Yine de bana efendim demek doğru yönde ilerliyor.

Kylie: Oh, daha az profesyonel. Şimdi ilgimi çekti. Bu gece bana gelmeye ne dersin?

Kocaman açılmış güzel gözleriyle bana bakıyor.

Kylie: Peki senin evinde tam olarak ne yapacağız? Hazırlanabilmem için.

Ben: Eğer ağzımın senin o tatlı amını yalaması için hazırlanman gerekiyorsa, elbette.

Hiç profesyonelce değil efendim. Biraz uğrayabilirim ama Benny ile akşam yemeği için erken ayrılmam gerekecek.

Sanırım bugün saat 5'te işten çıkıyoruz.

"Vay canına," diye nefes veriyor Kylie çatı katımda yürürken. "Burası benim bütün apartmanımdan daha büyük."

Onun ve kardeşinin Harlem'de güvenli olmayan bir apartman dairesinde yaşadıklarını düşündüğümde, bu yorum kısa bir an için midemin düğümlenmesine neden oluyor. En azından yakında taşınacak. Evimin birçok odasını geziyoruz, her biri bir öncekinden daha abartılı geliyor. Evimdeki dekorasyonun ne kadar züppe ve küçümseyici olduğunu neden şimdi fark ediyorum? Tasarımcımla bu konuyu konuşmalıyım.

"Sana içecek bir şey getireyim mi?" Aile odama yerleşirken sordum. "Tabii.

Varsa bir kadeh kırmızı şarap iyi olur."

"Elbette. Oturun. Rahatınıza bakın," diyorum odadaki ıslak bara doğru ilerlerken. "Birçok kırmızı şarabım var. Size hitap eden belli bir ülke var mı?"

Sessizlik olduğunda, başımı kaldırıp far ışığında kalmış bir geyiğe benzeyen bir yüze bakıyorum.

"Genelde en ucuz neyse onu seçerim."

Ne kadar sevimli görüldüğüne kıkırdıyorum, şu anda utanmış görünüyor. "Sorun değil. Ricci gibi bir soyadıyla, bir İtalyan'ı tercih edeceğim. Aslında bende mükemmel bir tane var." Şarap dolabına uzanıp şişeyi çıkarıyorum ve mantarını kapatmadan önce ona gösteriyorum. "De'Ricci - Montepulciano'da güzel bir şaraphane."

Dudağının altını ısıyor. "Üzerinde soyadımın yazılı olduğu bir şişe şarabın var."

"Kulağa ürkütücü falan gelmesin. Ama bu aile tarihteki en eski şarap mahzenine sahip, MÖ dördüncü yüzyıla kadar uzanıyor. İnanılmaz bir şey."

Mantarı açıp ikimize de birer bardak doldurduktan sonra kanepede onun yanına oturuyorum.

"Oraya gittin mi?" diye soruyor, sonra şaraptan küçük bir yudum alıyor ve gözlerini kapatıyor. "Mmm... bu gerçekten çok iyi."

Onu yakından izliyorum, yaptığı her hareketin beni bu kadar büyülemesinin nedenini merak ediyorum. Hatta ondan gelen ince bir inilti karşısında aletim biraz sertleşiyor.

"Ben orada bulundum. Montepulciano İtalya'da bir ortaçağ kasabası. Ziyaret etmek için gerçekten inanılmaz bir yer. Bu özel şarap Nobile di Montepulciano."

"Sen çok... kültürlüsün. Benim çok sıkıcı olduğumu düşünüyor olmalısın. Şehirden sadece bir kez ayrıldım, o da seninle çalışmak içindi."

Gözlerini bardağına dikeyor ve aniden utangaç görünüyor.

Başımı yana eğiyorum ve yüzünü inceliyorum. Durmadan düşündüğüm yüzünü. "Sıkıcı, seni tanımlamak için kullanacağım bir kelime değil."

"Oh, hadi ama. Sen zengin bir bekarsın ve dünyanın herhangi bir ülkesine uçup lüks şaraplar içebiliyorsun. Ben eve gidiyorum ve pijamalarımı giyip tek başıma kitabımı okurken ya da kardeşimle masa oyunları oynarken beş dolarlık bir şişe şarap içmek için heyecanlanıyorum. Biz dünyalar kadar farklıyız."

Artık tanıdık gelen çiçek kokusuyla sarhoş olurken bedenim iznim olmadan ona doğru eğiliyor. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

Bana bakıyor, yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta ve fısıldıyor, "Ne düşünüyorsunuz Bay Monroe?"

Soyadımı bu şekilde kullanmasından dolayı inledim. "Bence siz, Bayan Ricci, gerçeksınız. Olduğunuz kişiden başkasıymış gibi davranmıyorsunuz. Benim dünyamda buna rastlamak zor ve bunu takdir ediyorum. Bunun için size büyük saygı duyuyorum."

Aramızdaki hava söylenmemiş kelimelerle çatırdıyor. Öne eğilip aradaki mesafeyi kapatıyorum ve dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. Biz öpüşürken garip bir şey oluyor.

Öpücük. Beynim dönüyormuş gibi hissetmeye başladım. Sanki düşünmemi ya da hareket etmemi zorlaştıran bir tür yolculukta kaybolmuşum gibi.

İçgüdülerim devreye giriyor ve iki kadehimizi de masaya koyup elimi ona uzatıyorum. Masum gözlerle bana bakıyor.

"Bir kez olsun, bunu seninle yatakta yapmak istiyorum, zaman ayırabileceğim ve her santimini takdir edebileceğim bir yerde."

Elimi tutuyor ve bizi sadece Manhattan'ın ışıklarıyla aydınlanan ve Empire State Binası manzaralı tavandan tabana pencerelerden oluşan yatak odama götürüyorum. Tavan yüksek ve ortasında büyük bir avize var. Büyük boy yatakta krem rengi döşemeli bir yatak başı, beyaz bir yorgan ve krem rengi yastıklar bulunmaktadır. Zemin tamamen koyu renk parkedir ve duvarlarda odanın her tarafına ekstra doku veren taç pervazları ve paneller vardır.

Onu yatağa getirdim ve kenarda durdum. Bir kez olsun, onunla vakit geçirip ağzımı her yerine değdirebiliyorum. Sikim amına girmenin nasıl bir şey olduğunu hissetmek için yalvarıyor ama ben bunu ondan hak edecek türden bir adam değilim.

Onunla bu anları yaşayabildiğim için çok şanslıyım.

Bir elimi sırtının alt kısmına koyuyorum ve başka bir öpücük için vücudunu kendime doğru çekiyorum. Dudaklarını ayırıyor ve öpücüğümü karşılamak için ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor. Dudaklarım kulak memesini sıyrıyor ve sonra dişlerimi biraz zorlayarak kulak memesi boyunca kaydırıyorum. Tüm vücudu kollarımda titriyor. İkimiz arasındaki her deneyimin onun için yeni olduğunu bilmek -daha önce hiç hissetmediği bir şey- bana bir şeyler yapıyor. Tüm bunları bu kadar iyi hissettiren şey bu olmalı.

Başka bir açıklaması yok.

Parmaklarım başının üzerinden çekmeden önce üstünün alt kısmını sıyrıyor. Hızlıca sütyenini, ardından da pantolonunu çıkarıyorum, ta ki önümde çıplak kalana kadar. Önümde bu şekilde dururken ne kadar mükemmel görüldüğünü fark ettiğimde boğazımdaki kuru yumruyu yutuyorum.

Ellerim yanaklarını kavırıyor ve dudaklarım kışkırtıcı bir öpücük için daha onunkilere bastırıyor.

"Benim için yatağa gir bebeğim," diyorum dudaklarımı hava almak için çektiğimde.

Ben üzerimdekileri çıkarırken o yatağın üzerinde geriye doğru kayıyor, sanki ona striptiz yapıyormuşum gibi gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. Yüzündeki hayranlığa gülümsemekten kendimi alamıyorum. Çok şirin. Bana küçümseyerek değil de böyle bakması hoşuma gidiyor.

Yavaşça yatağa süründüm, eğildim ve vücuduna öpücükler kondurdum. Önce kalçasına, göbek deliğinin yanına, sağ göğsünün hemen altına, sonra dudaklarına.

"Sonunda senin bu vücuduna tapabileceğim. Amını yalamam için bana yalvaracağından emin olacağım."

Sonraki yirmi dakikayı tatlı küçük amcığı hariç vücudunun her yerini öperek ve yalayarak geçirdim. Yorganıma tutunurken ve ona verdiğim her dokunuş ve tatla iç çekerken solgun bir karmaşa. Kendi sikim ilgilenilmek için zonkluyor ama onun ne istediği umurumda değil. Bu onunla ilgili.

"Lütfen," diyor nefes nefese kalarak. "Artık dayanamıyorum."

Parlayan gözlerine bakarken göbek deliğinin üzerinden gülümsüyorum. "Ne istiyorsun?"

"Daha fazla," diye fısıldıyor nazikçe.

Bunu yapmasına izin vermeyeceğim. Bana o iğrenç sözleri söyleyecek kadar özgür hissetmesini istiyorum. "Bana tam olarak ne istediğini söyle, bebeğim."

"Tam olarak ne istediğimi mi?"

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Ağızından çıkan iğrenç kelimeleri duyana kadar anlamıyorsun."

"Ben..." diye başlar ama tereddüt eder. "Senden..."

"Söylemekten korkma. Seninle edepsiz konuştuğumda hoşuna gittiğini söyleyebilirim. Bana o müstehcen kelimeleri söylediğini düşündükçe sikim taş gibi oluyor."

Dudağını ısırtıyor ama bir anlık gülümsemesini görüyorum. "Senden... amımı yalamanı istiyorum."

Boğazımın arkasında derin, kontrol edilemez bir inilti yankılanıyor. "İyi kız. Dileğin benim için emirdir."

Vücudunu aşağı doğru kaydırıyorum, sonra bacaklarından birini tutup yana doğru itiyorum. Parlayan amına baktığımda ağzım sulanıyor. Dilim temas ettiği anda onun o tatlı tadını alıyorum. Kendi zevkimle inliyorum. Ona parmaklarımı veriyorum, dilim onu birkaç dakika içinde serbest bırakırken G noktasına hafifçe vuruyorum.

Yanına uzandım ve tekrar gitmeden önce vücudunun iyileşmesine izin verdim. Onun vücuduna tapmak istediğimi söylerken şaka yapmıyordum. Onu bu gece bildiğinden çok daha fazla boşaltmak istiyorum. Belki bir dahaki sefere yüzüme binmesini sağlarım.

Yüzünde utangaç bir gülümsemeyle üzerime tırmanıp oturarak beni şaşırtıyor.

Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. "Şu anda ne oluyor?"

"Sıra sende." Öne doğru eğildi ve bana bir öpücük verdi. "Bu sadece benimle ilgili olamaz. Her ne kadar dilini eve götürmek istesem de."

Kıkırdıyorum. "Ben de senin amın için aynı şeyi düşünüyordum."

Karnıma yaslanıyor, sert sikim amının hemen altında. Islaklığı onu ileri doğru iterken temasta tıslıyorum. Ellerim içgüdüsel olarak kalçalarına doğru hareket ediyor.

"Bu iyi hissettirdi mi?" diye merakla soruyor.

"Islak amın sikimin üzerinden kaydı bebeğim. Çok iyi geldi."

Başını ilgiyle yana çekiyor. "Eee"-kalçalarını geriye, taşaklarıma doğru hareket ettiriyor, sonra tekrar yukarı-"bunun nasıl hissettirdiğini seviyor musun?"

Gözlerim onun ıslak amının yüzeyinin altında boğulan sikime odaklanırken çenem sıkılıyor. İçimdeki her içgüdü onu tekrar hareket ettirmek istiyor, daha sert ve daha hızlı.

"Böyle gelebilir misin?" diye soruyor.

"Kukunun bana dokunuşunu izlerken bile boşalabilirim," diye homurdanıyorum. Sözlerim karşısında nefesi kesiliyor. Bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yok.

Sonra hareket etmeye başlıyor. İlk başta yavaş, sanki suları test ediyormuş gibi. Onun Kalçaları aşağı yukarı hareket ederken elleri denge için göğsümü buluyor. Gözleri zevkten ağırlaşmaya başladı.

Klitorisi kabaca sikime doğru hareket ederken hızını artırmaya başlıyor. Nefes alış verişimiz hızlanıyor.

"Kahretsin, şunun ne kadar seksi olduğuna bak, Kylie."

Manzaraya bakıp dudağını ısıırıyor ve sonra inliyor. "Sikimin her yerine boşalacak mısın?"

"Evet," diye pantolonunu indirdi.

O Şimdi acımasızca taşlama üzerinde Ben, tamamen terk etmek çekingenliği. Bu tanık olunacak en seksi şey. Taşaklarım karıncalanmaya başladı.

"Ahh. Boşalacağım," diye uyarıyorum onu. "Ben de," diye cevap veriyor nefes nefese.

Sonra ikimiz de saniyeler sonra inleme ve homurtuların karışımıyla boşalıyoruz. Benim dölüm Karnımın her yerinden fişkırıyor, ama doydum. Uzun zamandır olmadığım kadar.

Karnıma bakıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Kusura bakma. Çok dağınıksın. Sanırım bir duşa ihtiyacın var."

Parmağımı kıvrarak onu öne doğru çağırıyorum. Dudakları tam dudaklarıma değmek üzereyken kollarımı ona doluyorum ve vücudunu benimkine yapıştırıyorum.

"Aman Tanrım. Lincoln!" diye bağıyor.

Derin, sınırsız bir kahkaha patlatıyorum. "Sanırım duşta bana katılman gerekiyor."

Gözlerini deviriyor ama elleri çenemi buluyor ve bana kocaman bir öpücük konduruyor. "Bu *kötü* bir fikir."

KYLIE

Yeni dairemize bir hafta önce taşındık. Benny önümüzdeki hafta okula başlıyor ve bu değişiklikler beni strese sokuyor.

Benny'nin terapi randevularını değiştirmek zorunda kaldım çünkü yeni terapist haftada belirli bir gün için ısrar etti. Lincoln'e neden haftada bir gün işten zamanında çıkmam gerektiğini tam olarak söylemedim, ancak ofisten makul bir saatte çıkma eğiliminde olduğu aynı güne denk geldiği için aldırıyor gibi görünüyor.

Randevusu için bekleme alanında oturduğum süre boyunca tek yaptığım Lincoln'ün evinde geçen geceyi düşünmek oldu.

Adam vücudumdaki zevkin her santimini nasıl çıkaracağını biliyor. Hâlâ unutamadığım şey ise ne kadar eğlenceli olduğuydu. Onunla gerçekten güldüm. Sanki farklı bir insanla birlikte olmak gibiydi.

İşyeri dışında her zaman böyle midir yoksa rastgele bir olay mıdır bilmiyorum. Her iki durumda da, bu durumdan fazlasıyla keyif aldım ve kalbimin bundan uzak durduğundan emin olmam gerekiyor. Günün sonunda, o hala playboy bekar ve ben de onun asistanıyım.

Bu arzulara yenik düşüyor ve işimi riske atıyor olmam bile beni geceleri uykusuz bırakıyor. İşin içine duygularımı da katarsam, onun için çalışarak hayatta kalamam.

"Hazır mısın?" Benny sırt çantasıyla ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyeyle dışarı çıkar.

Ayağa kalktım ve saçlarını karıştırdım. "Nasıl geçti?"

Elime vurup uzaklaştırıyor. "Saçına dikkat et."

Ona kapıyı açıyorum ve gülüyorum. "Ne zamandan beri saçının nasıl görüldüğünü ö n e m s i y o r s u n ?"

Hafifçe utanarak omuzlarını silkiyor. "Ben... bilmiyorum. Scott'ın ... Scott'ın saç ... oldukça ... havalı."

"Scott, terapistin mi?" Ben soruyorum.

Sokakta yan yana yürüyoruz. Eylül havasını ve getireceği serin esintiyi dört gözle bekliyorum.

"Evet. Saçımı... kestirebilir miyim?" diye sorar. "Ne?

Scott gibi mi görünmek istiyorsun?" Alay ediyorum.

"Hey... o kesinlikle... kadınları tavlayan biri..."

"Oh Tanrım." Başımı geriye attım. "Bunu az önce söylemedin. Bundan daha iyi olduğunu sanıyordum, Benny. Şimdi de kadınları etkilemekten bahsediyorsun. Büyümeyi bırak."

Ayaklarına bakar. "Büyümekten... bahsetmişken... sence... bana... Benny demeyi... bırakabilir misin?"

Olduğum yerde duruyorum ve sinirli New Yorklular bana çarpıp yürümeye devam etmemi söylüyorlar. Benny kolumdan tutuyor ve yürümeye devam etmem için beni çekiyor.

"Artık sana Benny dememi istemiyor musun?"

"Sadece... artık... yaşılanıyorum... Benny'nin sesi... s-s-s-s-so ...genç."

Ne demek istediğini anlıyorum ama ona artık Benny diyemeyeceğim düşüncesi kalbime bir hançer gibi saplanıyor. Anne ve babamız öldüğünden beri, o her zaman azmimin arkasındaki amaç oldu. Hayat bana her zor geldiğinde pes etmemi engelleyen şey küçük Benny'mdi.

Şimdi ona bakıyorum ve farkına varıyorum. Çenesi son hatırladığımdan daha güçlü kesilmiş. Kolları daha kalın ve yüz hatları küçük bir çocuğunkilere benzemiyor. Ne zaman büyüdü? Gözlerimin kenarları yaşlarla doluyor ama gözlerimi yaşartan sonbahar rüzgârlarıymış gibi davranarak onları kırıştırıyorum.

"Haklısın. Yaşlanıyorsun. Zamanın ne kadar hızlı geçtiğine inanamıyorum. Pekala *Ben*, akşam yemeğinde ne yemek istersin?"

Gülümsüyor. "Biraz... pizzaya... ne dersin?" "Pizza o zaman."

Kolumu onunkine bağıyorum ve üç blok ötedeki en yakın pizzacıya doğru yürüyoruz. İçeri girip oturduğumuzda etrafına bakınıyor.

"Böyle dışarıda yemek yemeye... paramızın yetmediği... zamanları... hatırlıyor musun?" diye soruyor.

Kendi kendime düşündüğüm ilk şey, *bir soruyu böyle kekelemesinin tam otuz saniye sürdüğü zamanları hatırladığım* oldu. Çok iyi gidiyor. Gururlu bir ablayım.

"Hatırlıyor muyum? Bu on hafta önceydi. Evet, hatırlıyorum. Korkunçtu." Büyük bir pizza ve içkilerimizi sipariş ettim.

Yüzündeki duygu selini izlerken bir an pencereden dışarı bakıyor. Yaşadığımız yeri ve okulundaki çocukları ne kadar sevmediğini biliyorum. Şimdi konuşmasını geliştirdiğine göre, bu onun için yeni bir başlangıç olacak. Bunun çok şey ifade ettiğini biliyorum.

Aynı yatakta yattığımız o geceleri düşünüyorum, ona her şeyin daha iyi olacağına dair söz veriyordum. Ben de gençtim, sadece bir çocuktum ve sözlerimin doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama o anda duymaya ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu biliyordum.

"Hey, ben... biliyorum... bunu sana söylemekte hiç... iyi olamadım. Teşekkür ederim," diyor sesi titrerken. "Beni... yeniden... sorumluluğun haline getirmene... gerek yoktu."

"Sen neden bahsediyorsun? Tabii ki söyledim. Sen benim kardeşimsin."

"Evet... ama ben... senin özgürlüğünü elinden aldım. Ben sadece... artık bunun ne anlama geldiğini bilecek kadar... yaşıyım. Sadece... teşekkür ederim."

Pizza önümüze konurken ona gülümsüyorum. "Başka türlü olmasını istemezdim."

İlk kez kardeşimde daha önce hiç görmediğim bir şey görüyorum. Gelecek için heyecan.

İkimiz de kocaman bir parça New York pizzası alıyoruz ve gülerek ağızımıza atıyoruz.

Benny -ya da artık Ben- ile geçirdiğim güzel bir akşamın ardından cebimde telefonumun aldığını hissediyorum.

ıkardım ve Lincoln'dan bir mesaj gördüm.

Lincoln: Yeni müşterimizle sıkı çalışıyoruz. Biraz tuhaf biri ve ama bence şirket için değerli bir varlık olacak.

Sözcüklerin altında, kuşağında golden retriever cinsi bir köpek yavrusuyla, siyah kapüşonlu bir tişört ve geriye dönük bir şapkayla bir kanepede otururken çekilmiş bir fotoğrafı var. Yavru köpek, sanki bir anlaşma için el sıkışıyorlarmış gibi patisini onun eline koymuş.

Ben: Yavru köpek mi aldın? Bir köpek için çok fazla çalıştığını biliyorsun, değil mi?

Debby'nin moralini bozmak istemem ama bir köpek yavrusu için zamanı olmasına imkan yok.

Hayır! Haklısın, bir köpek için zamanım yok. Arkadaşımın evine uğradım ve kız kardeşi yeni yavru köpeğiyle birlikte burada. Benden hoşlanmış gibi görünüyor.

Fotoğrafta ona bakarken telefonuma gülümsüyorum. Kıyafetleri ve şapkasıyla çok rahat görünüyor. İstedini elde etmek için herkesi alt edecek tehditk r bir milyarder değil. Bu benim tanıdığım adamla tam bir çelişki. Bir kez daha yüzeyin altında düşündüğümden daha fazlası olup olmadığını merak ederken kafam karışıyor.

LINCOLN

"Sözleşmede bu şartları isteyip istememesi umurumda değil. Kesinlikle olmaz! Müzakereler sona erdi. Eğer bunu zorlarsa, ona benimle dikkatli konuşmasını söyle," diye Roy'a bağırdım ve telefonu kapattım.

Başımın ağrımaya başladığını hissederek şakaklarıma masaj yapmaya başladım. İşte bu yüzden genellikle satın alma işlerini yapmaktan hoşlanmıyorum. Karşı tarafta her zaman sözleşmeden hak ettiğinden fazlasını almaya çalışan bir ego vardır.

Yaklaşan topuklu ayakkabıların tanıdık sesi midemde bir sıcaklık seline neden oluyor. Kafamı kaldırıyorum ve Kylie elinde bir bardak su ve iki hapla masamın üzerinde duruyor.

"Bu ne için?" Ben soruyorum.

Elimi açıyorum, o da hapları içine koyuyor, sonra bardağı bana uzatıyor.

"Şakaklarını ovuşturduğunu gördüm. Başın ağrıdığında böyle yaparsın."

Bu jest beklenmedikti. Beni nasıl bu kadar iyi tanıyor? Bir asistanın sorumlu olduğu, hatta uyum içinde olduğu şeylerin ötesinde bir şey gibi hissettiriyor.

Hapları suyla birlikte geri atarken "Teşekkürler," diye fısıldıyorum.

Bana gülümsüyor ve ben bunu gözlerinde görüyorum. Tuhaf bir şekilde anlaştığımızdan daha fazlasını hissettiren bir şey. Bana sanki onu çok kızdırıyormuşum gibi bakmıyor. Bana katlanamadığını bildiğimde anlamamız çok daha güvenli hissettiriyordu. Tedirginlik bedenimi dolduruyor.

"Bir sorun mu var?" Uzanıyor ve parmaklarını nazikçe saçlarımda gezdiriyor.

Bana dokunduğu an, göğsüm yanıyor ve kafama dank ediyor. O yanımdayken hissettiklerim. Yalnızken onun yanımda olmasını nasıl istediğimi. Her zaman onu düşünmem. Onunla konuşmak için sebepler bulmam, mesela geçen gece hiç sebep yokken ona mesaj atmam. Cevap verdiğinde vücudumun aydınlanma şekli.

Ona aşık oluyorum.

Başımı geriye atıyorum. "Bunu yapmaya devam edemeyiz," diyorum

aniden. Bana şaşkınlıkla bakıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu." İkimizin arasını gösteriyorum. "Bizi. Bu bir hata." Tereddüt

ediyor, şaşkınlıkla gözlerini kırptırıyor. "Ne?"

"Sen benim asistanımsın, Kylie." Gözlerindeki acıyı görünce başka tarafa bakıyorum. "Bunun daha ileri gitmesine izin veremem."

Tuhaf ve rahatsız edici düşünceler zihnimde dolaşmaya başlıyor ve konsantre olmamı zorlaştırıyor. Hâlâ bana bakıyor, şaşkın görünüyor.

"Anlıyorum. İşimin başına dönmeliyim."

Onun uzaklaşmasını izliyorum ve keskin bir kayıp duygusu hissediyorum. "Kylie, bekle."

"Hayır." Arkasını döndü. "Kesinlikle haklısın. Ben sadece asistanınızım."

Ofisimden çıkıp gidiyor ve midem endişeyle çalkalanıyor. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Panik beni ele geçirdi ve bir anda oluverdi. Nerede yanlış yaptığımı anlamaya çalışıyorum.

Duygularımı ne zaman yakaladım? Başından beri oradaydılar da ben fark edemeyecek kadar arzularıma mı kapılmıştım?

Düşüncelerimin içinde boğuluyormuşum gibi hissetmeye başladım. Buradan defolup gitmem gerekiyor. Telefonuma uzanıyorum ve çocuklara mesaj atıyorum.

Ben: Bu gece mutlu saatler mi?

Sawyer: Biri telefonuna mı el koydu? Mutlu saatler isteyen kişinin Lincoln olmasına imkan yok!

Ona gözlerimi deviriyorum. Tabii ki beni çağırdı.

Bara girdiğimde içerisi sohbetle dolup taşıyor. Her yerde insanlar var, rol yapıyorlar; erkekler iyi bir sohbet için stand-up beyefendisi gibi davranıyor, kadınlar ise erkekleri çıldırtmak için saçlarını savuruyor.

Şimdiye kadar tüm bunların ne kadar sinir bozucu ve sahte olduğunu hiç fark etmemiştim.

Garson kız boğucu bir gülümsemeyle yanıma gelirken yüksek masaya oturuyorum. O gülümsemeyi biliyorum. Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Biriyle mi buluşacaksın?" diye soruyor göğsünü gere gere ve dudaklarını büzerek. "Hayır. Arkadaşlar," diye cevap veriyorum kayıtsızca.

"Anlıyorum. Mesaim dokuzda bitiyor," diyor yaklaşırken.

Ne aradığını zaten biliyorum. Armani takım elbise giymişim, ayakkabılarım muhtemelen onun birkaç aylık kirasına mal olmuştur ve saatim arabasından daha değerlidir. O beni görmüyor; o sadece Manhattan'da istediği yaşam tarzını karşılayabilecek bir adam görüyor. Ona biraz orgazm yaşatabilecek ve kolunda güzel görünebilecek ama statü ve para arzusu için sadece bir araç olan birini.

"Bu senin için güzel. Ben sadece bir bardak Macallan alacağım," diyorum soğuk bir şekilde.

Reddedilince yüzü düştü ama endişelenmeye gerek duymuyorum. Normalde bu kadar soğuk değilimdir, özellikle de onun kadar güzel ve istekli bir kadına karşı. Bu bir yıl önce olsaydı, numarasını alırdım ve muhtemelen vardiyasından sonra onu becerirdim. Şimdi ise bu fikir hiç ilgimi çekmiyor.

Bir el sırtıma vuruyor ve Dean ile Sawyer karşımdaki yerlerine oturuyorlar.

Dean bana yakından bakıyor. "Şu garson kız çok seksi. Sakın bana onu çoktan tavladığını söyleme."

"Tamamen senindir," dedim ona. "Bu arada dokuzda işten çıkıyor." Sawyer'ın kaşları havaya kalktı. "Yani, sana asıldı mı?"

"Kim kime asıldı?" Colton yanıma otururken soruyor.

Güzel garson görünür ve Dean ona milyon dolarlık gülümsemesini takınır. "Merhaba güzelim."

Reddedilmemin etkisinden çabuk kurtulduğunu ve şimdi dikkatini arkadaşına vermeye hevesli olduğunu görüyorum. Bu beni rahatsız etmiyor. Sadece demek istediğimi kanıtlıyor. Herkesin içki siparişini aldı ve uzaklaştı.

"Az önce Dean'e garsonun tamamen onun olduğunu söyledim," diye açıklıyorum şimdi o gittiğine göre.

Herkes içkisini içtikten sonra Walker bana tuhaf tuhaf baktı. "Bu gece bizi neden buraya çağırdığını söyleyecek misin?"

Roman başını sallayarak onaylıyor. "Evet, iletişim kurmamız gerekmedikçe bizi içki içmeye çağırmıyorsun."

"Bir erkek arkadaşlarıyla sadece birkaç kadeh içki içmek isteyemez mi?"

Meydan okurcasına soruyorum. "Tabii ki isteyebilir," diyor Sawyer. "Ama *sen* bunu yapmıyorsun. O yüzden itiraf et."

Bütün gece bununla uğraşmak ya da sadece onlara söylemek arasındaki seçeneklerimi tartıyorum. Nihayetinde kavga etmeden bu işin peşini bırakmayacaklar çünkü onlar meraklı orospu çocukları.

"Asistanın, değil mi?" Colton ben daha karar veremedi söyleyor. Çenem sıkıştı. Nasıl cevap vereceğimden emin olamadan hızla ona bakıyorum. "Vay canına. Lanet olsun. Bu o," diye yanıtlıyor Dean.

"Orada bir şey olduğunu biliyordum. Seni gördüğüm andan beri söyleyebilirim Roman elinde viskisiyle, "İkiniz birlikte ofisinizde," diyor. "Bu kadar yeter!"

İçkimi çarparak yere bırakıyorum.

Grup sessizleşiyor ama gözleri benim üzerimde kalıyor. "Sen bitirdin, değil mi?" Walker suçluyor.

Bilen gözlerinden başka tarafa bakıyorum. "Zaten bitecek bir şey yoktu."

Roman, "Doğru, işte bu yüzden bizim arkadaşlığımızı istediniz ve kırk dolarlık viskinizi iki dakika içinde içtiniz," diye mırıldandı.

Boş bardağıma bakıyorum. "Peki ya bitirdiysem? Yapılacak en doğru şey buydu."

Walker ciddiyle, "Lincoln, kaçığın her neyse seni yakalayacak," diyor.

Vücudum kaskatı kesildi. Odanın karşısındaki garsonu görüyorum ve bir başkasına işaret etmek için bardağımı kaldırıyorum. Bana başını salladı. Bu adamları sırtımdan atmalıyım. Bunun olduğundan çok daha derin olduğunu düşünüyorlar.

"Hayır, o sadece ateşliydi ve ben sikimin araya girmesine izin vererek bir hata yaptım. Şimdi doğru olanı yaptım ve tamamen profesyonel bir ilişkiye geri döndüm."

Bunu yemediklerini söyleyebilirim ama her zamanki gibi, duygularımla ilgili herhangi bir konuda beni zorlamaya çalıştıktan sonra konuyu kapatıyorlar. Walker'ın başka bir şey söylemek istediğini anlayabiliyorum ama sadece başını sallıyor ve gözlerini benden kaçırıyor. Hayal kırıklığı yaratan bu jest düşündüğümünden daha fazla canımı yakıyor.

Dean ve Sawyer geceyi aradığım şeye, yani iyi bir kahkahaya geri getirdiler. Anlaşamadıklarında işle ilgili kararlar almak için binalarındaki sahada bire bir basketbol oynadıklarını anlatıyorlar. Bence bu tamamen çılgınca bir iş yapma yöntemi, ama işte size bir teknoloji şirketi.

Eve döndükten sonra yatağında uyanık bir şekilde uzandım ve tek düşünebildiğim, Kylie'nin işi bitirdiğimde yüzünün aldığı haldi. Benim iyiliğim için duyduğu endişeden şaşkınlığa, sonra da nefrete dönüştü. Benden nefret etmesine geri dönmek istemiyorum ama büyük bir hata yapmamızı engellemenin en güvenli yolu bu.

KYLIE

Lobi her zamanki sabah karmaşasıyla hareketleniyor ama bu gürültü beni pek etkilemiyor. Asansöre doğru ağır adımlarla ilerlerken kahvemi elimde tutuyorum. Patronum için gözyaşı dökmek için kendimi zor tutarak uyanık kaldıktan sonra az bir uykuyla çalışıyorum.

Kendime bunun ofiste sıradan bir gün olduğunu söylemeye çalışıyorum. Ama asansöre binerken bunun doğru olmadığını biliyorum. Ofiste sıradan bir gün değil. Çünkü artık onun dudaklarının benimkilere karşı nasıl hissettirdiğini biliyorum. Çıplak bedenlerimizin birbirine değmesinin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Birbirimizin tadını biliyoruz.

Ama bunların hiçbiri olmamış gibi davranmak zorundayım. Onu toplantı odasında, kışını olağanüstü gösteren şık bir takım elbise giymiş halde görmeli ve bu beni etkilemiyormuş gibi davranmalıyım.

Masama geldiğimde, eşyalarımı yere bırakıyorum ve kahvesini yapmak için doğruca dinlenme odasına gidiyorum. Beni gördüğünde özür dileyeceğini ve aşırı tepki verdiğini söyleyeceğini düşünüyorum. Eminim neden bir an paniklediğine dair basit bir açıklaması vardır.

Ofisine girdim ve kahvesini masasına koydum. "Kahven."

Bana bakmadan klavyesinde yazmaya devam ederken "Teşekkür ederim," diye yanıtlıyor.

Tereddüt ediyorum, geçen gün yaptıklarının bir an için kabul edilmesini bekliyorum, ama hiçbir şey yok. Kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar küçük ve önemsiz hissederek uzaklaşıyorum.

"Kylie," diye sesleniyor ben kapının yarısına geldiğimde.

"Evet mi?" Kalbim boğazımda cevap veriyorum.

"Bay Clover'ın o sözleşmeleri aldığını teyit ettiğinizden emin olun."

Hava ciğerlerimi terk ediyor. Söyleyeceği tek şey bu. Özür yok. Aramızdaki ilişkiyi bitirmeye yönelik ani kararı için bir açıklama yok.

"Elbette. Teyit edip size haber vereceğim."

Bugün işe giderken, her şeyin nerede yanlış gittiğini anlamaya çalışıyorum. Ama daha da önemlisi, neden bu kadar önemsiyorum? Bunun bir kaçamaktan başka bir şey olmasını hiç beklemiyordum. İstedimden daha erken bitirdiği için kızgın mıyım?

Kimi kandırıyorum ki? Şehirdeki en uygun bekarlardan biri. İsteddiği kadını elde edebilir. Benim tadıma baktı, ama bu uzun sürmeyecekti. Ben hala bakireyim. Buralarda takılmasını bekleyemem.

Ama neden aramızda daha büyük bir şey varmış gibi hissediyordum? Her dokunuş patlayıcı gibiydi. Herkesle böyle mi hissediyorsun? Mümkün değil.

Morgan masama doğru yürüyor. "İşte buradasın," diyor, sanki sabahtan beri burada değilmişim gibi.

"İşte buradayım." Ona gülümsedim.

Geçen ay Paris ve Joey ile birlikte birkaç kez öğle yemeği yedik. Onlardan hoşlanıyorum. Son zamanlarda biraz dikkatim dağınık olsa da.

"Senin için bazı dedikodularım var," diyor masamın üzerine eğilirken biraz fazla yüksek sesle.

Lincoln'ün göz ucuyla bizi izlediğini görebiliyorum.

"O da ne?" Dedikodu için biraz yüksek sesle konuştuğunu anlamasını umarak fısıldıyorum.

"Ofisten biri senden hoşlanıyor."

Yemin ederim bu sefer daha da yüksek sesle söylüyor. Lincoln'e bakmayı bile başaramıyorum. Çok aşağılanmışım.

"Oh, anlıyorum."

"Tüm söyleyeceğin bu mu? Kim olduğunu bilmek istemiyor musun?"

Parmağımı dudaklarımın üzerinde tutarken "Şşşt," diyorum. "İnsanlar duyabilir."

Bu onu korkutmamış gibi elini sallıyor. "Her neyse, bu akşam hepimiz bir şeyler içmeye gidiyoruz. O da orada olacak ve ona senin de gelmeni sağlayacağımı söyledim. Pazarlamadan Brendon. Çok seksi biri ve görünüşe göre seni sorup duruyormuş."

"Onun kim olduğunu bildiğimi sanmıyorum," diyorum ona.

Bu sefer, karanlık ve kızgın gözlerle beni izleyen Lincoln'e bakacak kadar cesaret topluyorum. Şu anda onun ruh hali değişimleriyle uğraşacak vaktim yok.

"Bu gece öğreneceksin. Saat altıda. Hep birlikte Midtown'daki çatı barı Daintree'ye gideceğiz."

"Zamanında çıkabilir miyim bilmiyorum," diyorum ona, bunun yeterince iyi bir bahane olacağını düşünüyorum. Şu anda biriyle çıkmaya hazır değilim.

Lincoln'ün ofisinin bariyerine gelene kadar birkaç adım atıyor. Kalbim mideme iniyor. O ne yapıyor böyle?

"Bay Monroe. Roy, Marissa ve Carson iş arkadaşlarımızla happy hour'a gidebilmemiz için bugün bizi işten çıkarıyorlar. Kylie'nin de bizimle gelmesi için bir kereliğine işten izin almanızın sakıncası olmaz, değil mi?"

Başım ellerimin arasına düşüyor. Beni kovduracak. Dışa dönük olduğunu ve umurunda *değil* tavrı *takındığını* biliyordum ama bu kadarı da fazla. Bakmaya dayanamıyorum. Bana birçok kez başkan yardımcılarıyla o kadar iyi ilişkileri olduğunu ve Lincoln'ün onu kovmasına izin vermeyeceklerini bildiğini söyledi ama ben o kadar emin değilim.

"Bana fazla seçenek bırakıyormuşsun gibi görünmüyor. Hayır dersem Marissa'nın birkaç dakika içinde ofisimde olacağını tahmin ediyorum," diyor derin sesi küçümseyerek.

Gülüyor. "Onu çok iyi tanıyorsun. Teşekkürler, Bay Monroe. Personelinizin kaynaşmasına izin vermek iyidir. Moral için iyi."

Uzaklaşırken, patronumun ofisine el bombası atmamış gibi bana göz kırpmıyor ve yıkımla beni baş başa bırakıyor.

Lincoln'ün günün geri kalanında kötü bir ruh hali içinde olduğunu söylemek yetersiz kalır. Bir tür zorba gibi bana emirler yağıdırıyor. Onu hiç böyle görmemiştım.

İlk başladığımda bile bu şekilde davranırdım. Onu tokatlamak da istemeseydim onun için endişelenirdim.

Morgan yola çıkmadan on beş dakika önce bana bir e-posta göndererek makyajımı tazelememi ve bluzumun üst düğmelerinden bazılarını açmamı söyledi. Bunu yapmak için hiçbir isteğim olmamasına rağmen, başka birinin benimle ilgilenmesi hoş bir duygu.

Patronum beni eski bir tasarım çanta gibi bırakacaksa, başka bir adama şans vermeliyim.

Çantamı kapıp tuvalete koşuyorum ve benim de ne kadar çok işemem gerektiğini fark ediyorum. Öğle yemeğinden beri tutuyordum ama Lincoln'le o kadar meşguldüm ki fark edemedim. Tüm kilitler kırmızı, kullanıldıklarını işaret ediyor. Mesanem beni utandırmakla tehdit ederken bir topuktan diğerine zıplıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum kendi kendime, masama geri dönüp Lincoln'ün ofisine koşarken.

Bana bakıyor ve sanki benim için savaşa girecekmiş gibi hızla ayağa kalkıyor.

"İšemem lazım. Çok fena. Diğer tüm tuvaletler kullanılıyor."

Omuzları gevşer. "Tamam. Benimkini kullan."

Kapıya doğru koşarken "Teşekkür ederim,"

diye seslendim.

Tuvaletimi yaptıktan sonra, çok uzun süre tutmuş bir çocuk gibi banyosuna koşmak zorunda kaldığım için biraz utanıyorum. Buraya koşarak girdiğimde anında alarma geçmesinin ne anlama geldiğini merak ediyorum. Sanki piç kurusu beni önemsiyor ama bunu kendine itiraf edemiyor.

Sanırım bu onu önemsedığım anlamına gelir ki öyle değil. Onu hiç umursamıyorum. Hem de hiç.

İşte tam da bu yüzden bu akşam bir iş arkadaşım ile buluşup anlaşıp anlaşamayacağımızı görmek için dışarı çıkıyorum.

Kalın bir göz kalemi ve kırmızı ruj sürmeden önce ellerimi yıkıyor ve saçımı düzeltiyorum. Sonra göğüs dekoltemin bir kısmı ortaya çıkana kadar üç düğmemi açıyorum. Sanırım Morgan bundan memnun kalacak.

Banyodan çıktığımda Lincoln kollarını göğsünde kavuşturmuş, masasının diğer tarafında oturuyordu.

Gözleri göğsüme doğru gidiyor ve benimkilerle buluşmadan önce kararıyor. "Bu gece iyi eğlenceler, Kylie."

Sırtımı dikleştirdim ve kapısından dimdik ve gururlu bir şekilde çıktım. "Çıkacağım. Eminim tam da ihtiyacım olan şey olacak."

Arkamdan acı bir kahkaha atıyor ama ben aldırış etmiyorum. Ofisten çıkıp asansöre biniyorum ve Morgan'ın beklediği lobiye iniyorum.

Beni görünce ıslık çaldı. "O bluzun altında ciddi varlıklar sakladığını biliyordum. Şu şeylere bak."

"Bana asılıyor musun?" Kıkırdıyorum.

Kollarımızı birbirine bağlıyor. "Eğer diğer tarafa sallansaydım, kesinlikle seni seçerdim."

Bara doğru yürürken sinirlerim mideme yerleşiyor. Yaklaştıkça, arkamı dönüp gitme isteğim daha da artıyor. Benny ile akşam yemeği yemeyi çok istememe rağmen, bu akşam basketbol antrenmanı var. Geçen hafta kendine güveni arttığından beri bu yeni bir gelişmeydi. Yeni okulunun basketbol takımına kaydolmaya karar verdi.

Bara giriyoruz ve ortam anında bizi ele geçiriyor. Şehrin güzel manzarasını sunan pencereleriyle karanlık ve modaya uygun bir yer. Morgan iki masa buluyor, ben de Joey ve Paris'i görüyorum, etraflarında ofiste gördüğüm ama hiç konuşmadığım başka insanlar var.

Garson kız hemen geldi ve Morgan bize kozmos sipariş etti. Joey ve Paris de bize katıldı.

"Kızım, şu haline bak," diyor Joey gözleri vücudumda gezinirken.

Garip bir şekilde gülümsüyorum, bu yeni ilgiden ne çıkaracağımı bilemiyorum.

"Merhaba çocuklar." Paris eğildi ve fısıldadı, "Çok kıskandım. Brendon çok seksi."

Sanki hepimiz bir tür sırrın içindeymişiz gibi gülüyorlar. Masanın öbür ucuna bakıyorum ve kirli sarı saçlı, uzun boylu, yakışıklı bir adam bana göz kırpmıyor. Biraz iddialı konuşacağım ve onun Brendon olduğunu söyleyeceğim. Objektif olarak, çok yakışıklı. Benimle ilgilenmesi gururumu okşuyor ama vücudum onun ilgisine hiç tepki vermiyor.

Lincoln'ün dudaklarını dudaklarıma değdirmesi bir yana, basit bir bakışının yarattığı mutlak cehennemle kıyaslanamaz bile.

Lanet olsun. Bundan nasıl kurtulacağım? Lincoln tarafından reddedilmenin acısını yaşamakla o kadar meşguldüm ki bunun ne kadar aptalca bir fikir olduğunu fark edemedim.

Brendon masanın diğer tarafından uzaklaşıp etrafından dolanırken benim ağzım kuruyor.

"Affedersiniz. Buraya sıkışabilir miyim?" diye soruyor Paris ve Morgan'a, gözleri benimkileri tutarken.

"Tabii ki yapabilirsin." Morgan gülüyor.

"Merhaba." Parlak beyaz dişleri ve gamzeleriyle bana gülümsüyor. "Ben Brendon."

Benimkini sıkmak için elini kaldırdı. Benimkini onunkine koyuyorum ve temas hiçbir şey yapmıyor. Kıvılcım yok. Karıncalanma yok.

"Merhaba, Brendon. Ben Kylie."

"Kim olduğunuzu biliyorum. Seni ofiste görmüştüm."

Öne doğru eğiliyor ve kolonyasının kokusunu alıyorum. Hoşuma gitmedi. Çok güçlü ve Lincoln'ün değil.

Sonraki yarım saat boyunca, bu akşamdan nasıl kurtulacağıma dair iyi bir bahane bulmaya çalışırken gözlerim kapıdan ayrılmıyor. Brendon oldukça yakışıklı ve kulağıma fısıldamaya devam ediyor.

Acaba herkese bu turdan sonra gideceğimi söyleyebilir miyim? Kulağa hoş ve rahat geliyor. Bu repliği daha önce filmlerde duymuştum. İyi gidiyor gibi görünüyor. Kimse sorgulamıyor. Tamam, sadece birkaç yudum daha, sonra gidebilirim.

Gözlerim kapıya yöneldiğinde kalbim küt küt atıyor. Lincoln elleri cebinde, önce bana sonra da Brendon'a bakıyor. Şu anda birini öldürmek istiyormuş gibi görünüyor.

LINCOLN

Pazarlama mdrmn elini kzn beline koymasn izlerken müziğin gürültüsü göğsümdeki kalp atşlarına eşlik ediyor. Beni bu gece buraya gelmeye ne zorladı bilmiyorum. Morgan'ın bu konuda konuştugunu duydum, asistanıma aşık olan bu adamı duydum. Ama bu işin peşini bırakmalıydım.

Ne isterse yapabilir. İlişkiyi bitiren benim. Yine de buradayım, onu düşündüğümde canlanan bu duygulara karşı güçsüzüm.

Gözleri odanın öbür ucundan benimkilerle buluşuyor ve zaman duruyor. Bir planım yok. Çalışanlarımın önünde içeri dalıp onu kendime mal edemem.

Onun yerine barda bir içki alıp izliyorum. Gözleri birkaç saniyede bir benimkilere kayarken burada olduğumu fark eden tek kişi o. Kulağına fısıldamak için her eğildiğinde ya da elini kçına çok yaklaştırdığında çenem acı ve pişmanlıkla titriyor.

Rahat olmadığını söyleyebilirim. Araya girip onu eşek sudan gelinceye kadar dvmemek için kendimi zor tutuyorum. Morgan'a sarıldığını gördüğümde, barın üzerine bir ellilik atıp bekliyorum. Herkese el sallayıp kapıdan çıkıyor, gözleri hep benimkileri tutuyor.

Onu dışarı kadar takip ettim.

Hemen topuğunun üzerinde döner. "Burada ne halt ediyorsun, Lincoln?"

Kaskatı kesildim, bir an için utandım. "Sadece iyi olduğundan emin olmaya çalışıyordum." Gözleri içindeki ateşi yansıtıyor. "Saçmalık. Beni gzetliyordun."

"*Casusluk* ağır bir kelime," diyorum sinirli bir şekilde.

"Bu güçlü bir kelime ve yaptığınız şey için doğru bir kelime. Neyin var senin? Aramızdaki ilişkiyi bitiriyorsun ama başka bir adamın beni istemesini kaldıramıyor musun?"

Suçlayıcı sözleri doğruluklarıyla beni delip geçiyor.

Onun alanını doldurana kadar bir adım atıyorum. "Peki. Gerçeği mi istiyorsun? Evet, senin başka bir adamla birlikte olman fikrini kaldıramıyorum. İçeride kıskançlıktan gözlerim karardı. Onun ellerinin senin üzerinde olduğunu düşünmekten nefes alamıyordum."

"Ah, çok kafa karıştırıcısın!" diye bağıyor.

"Sadece... benimle eve gel," diye önerdim. "Lütfen. Konuşmak istiyorum."

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Senin evine geri dönmek istediğimi mi sanıyorsun?"

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Bu konuyu konuşmak istiyorum ama burada, etrafımızda bu kadar insan varken değil."

Nefes nefese kalırken başı geriye düşüyor. "Tamam!"

Anında rahatlama vücudumu dolduruyor. Onu arabama kadar götürüp kapıyı açıyorum. "Bizi evime götürebilirsin, George."

"Evet, efendim. Merhaba, Bayan Ricci." George aynada Kylie'ye gülümsüyor.

"Merhaba, George. Bıraktığın için teşekkürler."

Kıkırdıyor. "Bu benim işim ama aynı zamanda benim için bir zevk."

Şoförümle yaptığı konuşmayı izliyorum ve bu arabanın arkasına bindirdiğim tek bir kadının bile George'a beni bıraktığı için teşekkür etmediğini fark ediyorum. Hepsi sanki dünya onlara bu lüksü borçluymuş gibi etrafta dolaşıyor. Kylie farklı. Pek çok açıdan, birlikte olduğum her kadının tam tersi.

Sanırım onun bu yönünü seviyorum. Gerçek biri. Paramdan ya da gücümünden etkilenmiyor. Hatta çoğu zaman bunlardan rahatsız oluyor. Hayatı boyunca cehennemi yaşadı ve neyin gerçekten önemli olduğunu biliyor.

Tüm bunların onu gölgelemesine nasıl izin vermediğini anlamıyorum. Hayat kesinlikle dünyayı canlı renkler yerine gri görmeme neden oldu. Bazen Kylie'nin yanındayken renklerin yeniden görüş alanıma girmeye başladığını hissediyorum. Bu hem heyecan verici hem de korkutucu.

Çatı katıma çıktığımızda bir İtalyan şarabı daha açtım ve ona bir kadeh ikram ettim.

Bardağı alırken "Teşekkür ederim," diyor.

Parmaklarımızın sürtünmesi içimde elektriklenmeye yol açıyor. Keşke onu kendime doğru çekebilsem ve dudaklarının tadına bakabilsem. Bir hafta olmadı ama onları özleyorum.

Çabucak arkasını dönüyor. Acaba o da hissetti mi?

"Önce kardeşimi aramam gerek," diyor bana.

"Onunla işler nasıl gidiyor? Dışarıda kalmaya alıştı mı? ve daha uzun saatler çalışmak?" Birdenbire çok fazla zamanını aldığımdan endişelenerek soruyorum.

Gülümsüyor. "Hayır, bana onun üzerinde yeterince durduğumu söylüyor. Boşluğu seviyor. Bir basketbol takımına katıldı ve hatta onu lakabıyla çağırmayı bırakmamı istedi."

Çantasından telefonunu çıkarırken, "Bu konuda pek heyecanlı görünmüyorsun," diye işaret ediyorum.

"Onun büyüdüğünü görmek çok zor. Ona izin vermem gerektiğini biliyorum ama anne babamız öldüğünden beri sadece ikimiz varız. Hemen döneceğim."

Kardeşini aramak için odadan çıkıyor ve ben de koltuğuma oturuyorum. Ellerim terliyor. Kahretsin, neden bu kadar gerginim? Sanki bir kızı baloya davet edecekmişim gibi hissediyorum. Burada tam olarak ne yapmayı planlıyorum? Ona benimle çıkmasını mı teklif edeceğim?

Bir dakika sonra odaya geri geldi ve yanıma oturdu. "Bunun için üzgünüm."

"Sorun değil. O iyi mi?" diye sordum.

"Evet, o iyi. Basketboldan yorulduğunu söyledi. Biraz pizza yiyip yatacakmış."

"Bunu duyduğuma sevindim." Şarabımdan bir yudum alıp onu izliyorum.

Parmakları sabırsızca bardağına vururken önümde sert bir şekilde oturuyor. Bana bakmıyor ama ben gözlerimi ondan alamıyorum. Aramızdaki boşluk gergin ama aynı zamanda sıcaklıkla dolu.

"Özür dilerim," derken buluyorum kendimi, bu kadından başka birinden en son ne zaman özür dilediğimi gerçekten hatırlayamıyorum.

Sonunda bana baktı. "Barın dışında da özür dileyebilirdin. Bunu burada yapmana gerek yoktu. Neden beni evine kadar sürükledin?"

"Sanırım bencilce bir motivasyondur. Seni onunla gördüm ve seni oradan uzaklaştırmam gerekiyordu."

"Ne yaptığım ve kiminle yaptığım seni ilgilendirmez," diye tersliyor.

Sözleri karşısında irkildim ama haklı. Bu benim işim değil. Artık ilgilendirmiyor.

"Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum-aramızdaki şeyleri bitirmek. Bunun daha kolay olacağını düşündüm."

"Peki öyle mi?" diye soruyor usulca.

"Hayır," diye isteksizce cevap veriyorum. "Daha kolay değil."

Başını sallıyor ama karşılık vermiyor. Sessizce oturup şarabımızı içiyoruz.

"Böyle hissedeceğimi tahmin etmemiştim," diye

fısıldıyorum sonunda. Bana doğru bakıyor. "Ne şekilde?"

Gözleriyle tanıştım. "Senden hoşlanacağımı bilmiyordum."

"Benden hoşlanıyor musun? Benden hoşlanmak mı, yani etrafta olmamı umursamamak mı?"

"Bundan daha fazlası. Duygulara kapıldım. Bu beni şaşırttı. Bunu fark ettiğimde korktum ve bitirdim."

Gözleri kocaman açıldı. "Bana karşı bir şeyler mi hissediyorsun?"

Beni bu kadar huzursuz eden bir konu hakkında konuşmak için dikkatimi dağıtmak amacıyla şarap kadehime bakarken usulca kıkırdıyorum. "Çok şaşırmış görünüyorsun."

"Duyguların olduğunu bilmiyordum." Ondan saf dürüstlüğün bir başka anı.

Başımı eğip tekrar ona bakıyorum. "Ben de bunları yapabileceğimi bilmiyordum."

Yutkunurken boğazı hareket ediyor. "Bu ne anlama geliyor?"

Ağzım kururken nabzımın boynumda attığını hissediyorum. "Sanırım çıkmak istiyorum." "Sen... benimle... çıkmak mı istiyorsun?" diyor sesi yükselirken.

"Bu fikir sana neden bu kadar çılgınca geliyor?" Hafifçe savunmaya geçerek soruyorum.

"Çünkü sen"- beni bir aşağı bir yukarı süzüyor- "sen. Zengin, yakışıklı, akıllı, güçlüsün. Çıktığın kadınları gördüm. Süper modeller gibiler. Ben sadece işini almak için yalan söylemek zorunda kalan zavallı bir asistanım."

Sözlerini dinlerken başım yana düşüyor. Anlamıyor. Benim onda gördüğümü görmüyor. Etrafındaki diğer erkeklerin onda gördüklerini.

Koltukta öne doğru kaydım ve yüzünü ellerimin arasına aldım. "Kendin hakkında böyle konuşma. Bahsettiğin o kadınlar, eskiden çıktığım kadınlar, beni ne kadar boş hissettirdiklerini biliyor musun? Tek umursadıkları şey paramın onlara ne satın alabileceğiydi. Sen... sen bana bir ATM gibi bakmıyorsun," diyorum ona, sesi duygu yüklü.

Devam ediyorum, "Sen tanıdığım en güzel insansın. İçiyle ve dışıyla. Hayatın sana dağıttığı kartlarla nasıl başa çıktığın beni çok şaşırttı. Hayatta benim yaşadıklarımın on katını yaşadın ama yine de herkese lütufta bulunuyorsun. Mutlu bir dünyaya inanıyorsun. Bu kadar güçlü olmanı kıskanıyorum."

Gözleri nemle parlıyor. "Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en güzel şey." Sesi duygusallıktan titriyor.

Daha fazlasını söylemeliyim, ona daha fazlasını anlatmalıyım, ne kadar özel olduğunu görmesini sağlayacak dünyadaki tüm iltifatları etmeliyim, ama tek yapabildiğim onu öpmek. Dudaklarımız buluştuğu anda dünya dönüyor. Ağzımı açıyorum ve dillerimizi nazikçe birbirine değdiriyorum. Acele etmeden, daha fazlasının vaadiyle dolu bu öpücüğü keşfediyoruz.

Kendini geri çekiyor ve masum gözleri benimkilerle buluşuyor. "Hadi yatak odana gidelim."

Ben daha yavaşlayamadan ayağa kalkıyor ve beni koridora doğru çekiyor. Odama girdik ve bana döndü.

"Bu gece bir şey yapmak zorunda değiliz," diyorum ona. "Seni buraya getirmemin sebebi bu değil. Ayrıca, evde kardeşin var."

Yatağıma oturuyor ve başı yastığıma düşene kadar geriye doğru kayıyor. Etrafını saran şehir ışıklarıyla yatağımda bir melek gibi görünüyor. Ağzım kuruyor ve konuşmama yardımcı olması için biraz nem bulmaya çalışarak yutkunuyorum.

"Bu gece benimle seks yapmanı istiyorum," diye fısıldıyor. "Bekaretimi al."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Olduğum yerde sıkışıp kaldım, hareket edemiyordum. Normalde çok hesaplı bir insanımdır. Kararları dikkatlice ve düşünerek alırım. Tüm yolları düşünürüm. Beni zirveye çıkaran şey bu.

Şimdi buradayım ve kendimi tamamen kontrolden çıkmış hissediyorum.

"Kylie... Bunu yapmanı henüz beklemiyorum," diye fısıldıyorum, o tüm güveniyle önümde uzanırken ellerim iki yanımda yumruk oluyor.

"Lincoln," diye sözümü kesti, "benden bunu beklemediğini biliyorum. Ama istiyorum. Bunu çok uzun zamandır düşünüyordum. Seninle birlikte olmak istiyorum."

Ona katılmam için kolunu uzatıyor. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissetmeme rağmen ayakkabılarımı tekmeleyip yatakta ona katılıyorum. Ben yan yattığımda o da beni yansıtıyor ve ikimiz de birbirimize bakıyoruz.

Parmaklarımla önce alnını, sonra yanağını çiziyorum. Sonra alt dudağını çekiyorum. Onunla birlikte olma düşüncesi bile aletimin ne kadar sertleştiğini gösteriyor.

"Pişman olmanı istemiyorum," diye itiraf ediyorum, korkum beni ele geçiriyor. "Bu beni öldürür."

Eğildi ve beni nazıkçe öptü. "Kendi kararlarımı verebileceğime güvenmene ihtiyacım var. Bunu tüm hayatım boyunca yaptım. Benimle seks yapmak istiyor musun?"

Sesindeki şüpheyi duyuyorum. Bunu sorması gerektiğini düşündüğüne bile inanamıyorum.

"Seninle tanıştığım ilk günden beri tek düşündüğüm şey bu," diye itiraf ediyorum. "Prezervatifin var mı?" diye soruyor.

Cevap olarak başımı sallıyorum.

"O zaman lütfen," diyor usulca elimi tutup karnının üzerine koyarken, "buna ihtiyacım var. Gerçek bir kadın gibi hissetmeye ihtiyacım var."

Dudaklarımla ağzını kapatıp yumuşaklığını yalayıp yutuyorum. Elleri anında başımın arkasına uzanıyor ve saçlarımın arasında geziniyor, ben de ağırlığımı onun üzerine vererek uyarılmışlığımın kanıtlarını kalçasına bastırıyorum.

Dudaklarım boynundan omuzlarına doğru bir yol çiziyor. Onları göğsüne doğru sürüklüyorum, sonra bluzunun düğmelerine uzanıyorum ve kollarını kollarından çıkarana kadar onları aşağı doğru çekiyorum. Yataktan yere atıyorum ve sütyeninin hemen altından tüy gibi öpücüklerime devam ediyorum.

Nefes alıp veriş hızlanırken göğsünün inip kalktığını hissedebiliyorum.

Aramızdaki sessizlikte söylenen çok şey var. Neyi değiş tokuş etmek üzere olduğumuzu anlıyoruz. Birbirimizle olan ilişkimizin sonsuza dek nasıl değişeceğini.

Pantolonuna doğru devam ediyorum, sonra ona bakıyorum. Bir elimle düğmesini açıyorum ve fermuarını aşağı çekiyorum. Sadece beyaz dantel külotunu görüyorum. Sanki bu sabah seçtiği renk, bu gece birlikte yapacaklarımızın habercisiydi. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve iki elimle siyah pantolonunu indiriyorum.

"Nefes kesicisin," diyorum gözlerim vücudunda gezinirken.

Ellerim göğüslerine ulaşana kadar ipeksi karnından yukarı kayıyor ve sonra arkasına götürüyorum. Sütyenini açabilmem için bana yer açmak üzere sırtını eğiyor. Askıları nazikçe omuzlarının üzerinden çekiyorum ve malzemeyi kollarından aşağı sürüklüyorum. Sütyeni yerdeki diğer giysileriyle birleşiyor.

Birini bu şekilde yavaşça ve şefkatle soyma süreci, olabileceğini düşündüğümünden çok daha erotik. Ben hiç sevişmem. Sevişirim. Sert ve hızlı sevişirim. Bu benim için yeni bir şey ama şaşırtıcı derecede ateşli buluyorum.

Ellerim göğüslerinin etrafında dönüyor ve onları hafifçe sıkıyor. Başparmaklarım meme uçlarının üzerinde gezinirken dilini ısıırıyor. Ne kadar hassas olduğuna ve hoşuna giden bir şey yaptığımda bunu ne kadar belli ettiğine sırtıyorum. Öne doğru eğildim ve

Dilim şişmiş meme ucunu okşuyor. Sızlanmaları ve inlemeleri sikimin de katılmak için yalvarmasına neden oluyor.

Ağzımı karnından aşağıya doğru hareket ettiriyorum, kalçasına ulaşana kadar küçük öpücükler ve yalamalar veriyorum. Külotunu çıkarıyorum ve dirseklerimin üzerine yerleşiyorum.

"Seni güzelce ıslatacağım, böylece benim için hazır olacaksın," diyorum ona. Öne doğru eğildim ve kıkından klitorisine kadar yaladım.

"Ahh, bu konuda bir sorun yaşayacağını sanmıyorum," diye derin bir nefes alıyor.

Gülümsüyorum. Bu konuda haklı. Sırılsıklam olmuş. Çarşafımda zaten bir leke var.

"Hadi seni biraz esnetelim," diye fısıldıyorum klitorisinin üzerine, sonra emmeye başlıyorum. İşaret parmağımı açıklığına kadar getiriyorum ve sokmadan önce olasılığı alay ederek etrafında daire çizmeye başlıyorum.

Amı çok sıkı. Parmağımı ölümüne kavriyor. Benim için açmaya çalışırken parmağımı amının duvarları boyunca hareket ettiriyorum, bir yandan da onu gevşetmek ve benim için rahatlatmak için dilimi klitorisinin üzerinde tutuyorum.

"Tanrım," diye fısıldıyor izlerken. "Çok büyüksün, Lincoln. Sence gerçekten sığacak mısın?"

Bir parmağımı içinde gezdirirken benim de şüphelerim var ama belli etmiyorum. "Tabii ki bebeğim. Bunu başaracağız çünkü benden başka kimse sana bunu yapamaz. Beni duyuyor musun?"

Başını sallıyor ve ben de dilimi klitorisinin üzerinde daha sert gezdiriyorum. Diğer parmağıma katılmak için orta parmağımı içeri itiyorum.

Sikimi buraya sokarsam anında boşalacağım. O kadar sıkı ki.

Amının üzerinde birkaç tur daha attıktan sonra parmaklarımı çekip ellerimin üzerine çıkıyorum. Onun güzel, güven dolu yüzüne bakıyorum.

"Hazır mısın, bebeğim?"

"Evet," diye fısıldıyor bir tutam tereddütle.

Öne doğru eğilip komodininin çekmecesini açıyorum ve bir prezervatif çıkarıyorum. Dikkatini dağıtmak için bacaklarının arasında dizlerimin üzerine çöküyorum ve prezervatifi ona uzatıyorum. "Al. Bana tak."

Gözlerini kocaman açıp bana baktı. "Benim yapmamı mı istiyorsun?"

Başımı salladım. Ambalajı yırtarak açıyor ve prezervatifi çıkarıyor.

"Sadece ucuna tak ve aşağı doğru yuvarla," diyorum ona.

Konsantre olurken kaşları çatılıyor. Sırıtmak istiyorum, ama sonra elleri zaten zonklayan sikime dokunuyor ve inliyorum. Tıpkı söylediğim gibi yavaşça aşağı yuvarlıyor.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyorum.

Eğilip ellerimi yatağın üzerine koyuyorum ve bedenlerimizi bir araya getirip benimkini onunkinin üzerine hafifçe koyuyorum. Bir an için sadece birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz. İçimdeki baş döndürücü akımı bastırmaya çalışıyorum. Yakıcı bir öpüşmeyle bir araya gelmeden önce birbirimizin nefesini çalarken dudaklarımız birbirinin üzerinde geziniyor. Nefes alışından vücudunun hareketini hissediyorum.

Bir elimle aşağı uzanıp sikimi tutuyorum, sonra ıslak girişine yerleştiriyorum. Islaklığıyla kaplayarak yukarı ve aşağı ovmaya başladım.

"Hazır mısın?" diye sordum.

"Hazırım," diye yumuşak bir şekilde yanıtlıyor.

Kendimi onun girişine yerleştiriyorum ve sonra ona yakın olabilmek için geriye doğru eğiliyorum. Yavaşça, sıcaklığının beni çevrelediğini hissedene kadar ucu içeri itiyorum.

Onun nefesi kesilirken ben de homurdanıyor ve küfrediyorum - tepkilerimizin tamamen farklı iki nedeni var. İyi olduğundan emin olmak için ona bakıyorum. O anın yoğunluğundan kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

"Biraz daha içeri iteceğim. Tamam mı?" diye soruyorum. "Mmhmm," diye cevaplıyor.

Onu bir santim daha doyurana kadar dikkatlice itiyorum. Yüzü buruştu. hafifçe yüzümü buruşturuyorum. Ona zarar vermekten nefret ediyorum ama aynı zamanda bunun ne kadar inanılmaz bir his olduğunu da kontrol edemiyorum. Bir ya da iki santim daha içeri ittiğimde, bariyerine ulaştığımı hissediyorum.

"Bir saniyeye ihtiyacım var," diye nefes alıyor.

Eğilip onu öpüyorum, kaslarının benim için gevşediğini hissedene kadar dilimi onunkine değdiriyorum. "Hazır olduğunda bana söyle," diye fısıldıyorum dudaklarına.

O durmadan önce bir dakika boyunca öpüşmelerimizin içinde kayboluyoruz. "Tamam. Daha fazlası için hazırım."

Ona bakıyorum. "Bundan sonraki kısım canımı yakacak."

Anlayışla başını eğiyor. Kalçalarımı ileri doğru iterken sıkıca yutkunuyorum ve aletim kırılıyor ve amı tarafından tamamen kavranana kadar yolun geri kalanında kayıyor. Tüm kanım sikime hücum ediyormuş gibi hissederken kalbim kulaklarımda gümür gümür atıyor.

"Siktir," diye homurdanıyorum, alnım omzuna düşüyor ve o da küçük bir çığlık atıyor.

Kontrolümü geri kazanmaya çalışırken başımı öne eğiyorum ama bu imkansız geliyor. Tamamen o anın içinde, duygularımın yoğunluğunda kaybolmuş durumdayım.

"Ben iyiyim," diye fısıldıyor. "Tekrar hareket edebilirsin." "İyi olduğumdan emin değilim," diye karşılık veriyorum.

Çekilip tekrar içine gömüldüğümde dudaklarımdan keskin bir nefes çıkıyor; saf zevk ve adını koymaya cesaret edemediğim bir şeyin karışımı. O kadar sıkı ki; aletimin etrafında bıraktığı her titreme içimde ilkel bir sahiplenme duygusunu ateşliyor. Vücudu bana açılırken yüz ifadesinin rahatsızlıktan zevke geçişini izliyorum. Sikim içine girip çıktıkça çenesi düşüyor.

Dibe vurana kadar içeri itiyorum ve sonra kalçalarımı o noktaya vurmak için hareket ettiriyorum. Nefesi kesildi, "Lincoln, aman Tanrım."

Alnımı onunkine dayıyorum ve pamuk ipliğine bağlı olduğumu bilerek ilerlemeye devam ediyorum. "Biliyorum. Benim için gelebilir misin?"

"Sanırım öyle," diye nefes veriyor. "Kahretsin. Evet.

Neredeyse geldim." "Siktir, bebeğim. Çok yaklaştım," diye homurdanıyorum hızımı artırırken.

Üzerime boşalırken duvarlarının sikimi boğduğunu hissediyorum. Serbest bırakılmasının seli beni içine çekiyor, itişlerim sarsılıyor ve ben de

onu. Onun üzerine düşüyorum ve tam bir tatmin içinde birlikte nefes alırken başımı yastığa koyuyorum.

KYLIE

"Dün geceki antrenman nasıldı?" Masaya oturup kahvaltımızı ederken Ben'e soruyorum.

"İyiydi," diyor kısık bir sesle ve yorgun gözlerle.

Kekelemediğinin ya da sözlerini yavaşlatmadığının farkındayım, ama bunu büyütmemem gerektiğini biliyorum, çünkü bu sadece daha fazla dikkat çekecektir. Yine de terapi gerçekten işe yarıyor. Kısa bir ifade olsa bile.

"Okul nasıl gidiyor?" Birkaç haftadır yeni bir okulda olmasıyla ilgili konuşacak daha fazla zamanımız olmadığı için kendimi suçlu hissederek soruyorum.

"Bu iyi." Bana bakıyor ve gülümsüyor. "Basketbol takımındaki bazı çocuklar beni bu hafta sonu takılmak için davet etti."

"Gerçekten mi?" Şaşırmış gibi görünmemeye çalışıyorum. "Bu çok harika. İlk maçına gelmek için sabırsızlanıyorum. Programını aldın mı?"

Başını sallıyor ve buzdolabını işaret ediyor. "Ben... onu... buzdolabına... astım."

"Bir göz atacağım. Söz veriyorum, mümkün olduğunca çok maça gideceğim. Patronum beni kovsa bile," diyorum göz kırparak.

"Sakin... bunu yapmayın," diyor panik içinde. "O zaman... taşınmak zorunda... kalırız."

Ona sunmaya başladığım bu yeni hayatı ne kadar çok sevdiğini fark ediyorum. Terapide başarılı oluyor ve yeni okulunu açıkça seviyor. İlk kez arkadaş ediniyor ve daha sık gülümsüyor.

"Tamam. Patronum izin verdiği sürece mümkün olduğunca çok maça gideceğim. Bu daha mı iyi?"

Bu onu konuşmaya devam etmek için yeterince tatmin etmiş gibi görünüyor, ancak beni hayatımdaki bu önemli fırsat konusunda aptallık ettiğim hissiyle baş başa bırakıyor. Bugün Lincoln'le bu konuyu konuşmalıyım. Aramızda geçenlerin işime devam etmeme engel olmasına izin veremem.

Ama dün gecedan sonra, ondan nasıl uzaklaşabileceğimi bilmiyorum. Hayatımın en büyüğü deneyimiydi. Sadece harika hissettirmekle kalmadı, Lincoln her şey boyunca çok mükemmeldi. Bu kadar samimi ve nazik olmak onun içinde var olduğunu düşünmediğim bir yanıydı.

Kalbimin artık bu işe karıştığını inkar edemem. İşe giderken ve Lincoln'e kahvesini hazırlarken aklımdan çıkmıyor. Ofisine girip kahvesini masasına koyduğumda başka bir dünyada olduğumu fark etmiyorum bile.

"Teşekkür ederim," diye cevap vererek beni düşüncelerimden sıyrıyor.

Gözleri daha önce olmayan bir yumuşaklıkla gözlerimi tutuyor.

"Bir şey değil." Dün gece yaptıklarımızı hatırlayarak yavaşça gülümsüyorum.

"Bu sabah nasılsın?" Kahvesinden bir yudum alıyor.

Ona bakıyorum, sorusundan dolayı kafam karışmış gibi hissediyorum. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Başımı salladım. "Özür dilerim. Daha önce bana hiç nasıl olduğumu sorduğunu sanmıyorum."

Sözlerimi değerlendiriyor. "Not aldım. Kendiyle ilgilenen bir pisliğim ve davranışlarım üzerinde çalışmam gerekiyor."

Ona eğlenerek bakıyorum. "Ben öyle bir şey demedim."

Bana göz kırpmıyor. "Satır aralarını okuyabiliyorum. Ama cidden, nasılsın?"

"Ben iyiyim." Neyi kastettiğini anladığımda utangaç bir şekilde gülümsüyorum. "Belki biraz ağrım var ama iyiyim. Bu sabah Ben'e haftanın geri kalanında akşam yemeği için evde olacağıma dair söz verdim. Yani işten sonra pek bir şey yapamayacağım."

"Oh," diyor bir hayal kırıklığıyla. "Elbette. Son zamanlarda zamanınızın çoğunu teketime aldığım için özür dilerim."

"Hayır. Sorun değil. Sadece kendimi suçlu hissediyorum ve onun ihmal edilmediğinden emin olmak istiyorum."

Beni inceliyor ve ayaklarımın üzerinde rahatsız bir şekilde kaymama neden oluyor. "Kendine çok fazla baskı yapıyorsun. Ne zaman ara verip kendin için bir şeyler yapıyorsun?"

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Dün gece kendim için bir şey yaptım diyebilirim."

Memnuniyet gözlerinde parlıyor. Cevap veremedi telefonun çalıyor ve o anı bölüyor. Onu yalnız bırakıyorum ve işe koyulmak için masama doğru yürüyorum.

Çok geçmeden Lincoln yüzünde muzip bir ifadeyle ofisinden çıkar. Elleri, kaslı vücuduna mükemmel oturan koyu gri takım elbisesinin ceplerinde. Güzelliği kalbimi hızlandırıyor. Masama geliyor ve kollarını masamın üstüne dayıyor.

"Öğle yemeği için planın var mı?" diye soruyor hafifçe.

"Hayır. Sadece aşağıdaki kafeden bir sandviç almaya gidiyordum."

Dudaklarının kenarları hafifçe kalkıyor. "Güzel. Öğlen gibi gelip seni alırım."

Eliyle masaya vuruyor ve ben ona ne hakkında konuştuğunu sormaya fırsat bulamadan uzaklaşıyor. Tereddüt ediyorum, çelişkili duygular arasında kalıyorum. Bu sabah Ben'le yaptığım konuşma, ona bu işi berbat etmeyeceğine dair verdiğim söz kulaklarımda çınlıyor. Dün gece içime boşaldığında Lincoln'ün dudaklarının boynumda bıraktığı hissi değil, işimi düşünüyor olmalıydım.

Ofisine gidip ona her ne planladıysa bunun iyi bir fikir olmadığını söylemeliyim. Ama işte buradayım, ne planladığını merak etmekten kendimi alıkoyamıyorum.

Lincoln söz verdiği gibi tam öğle vakti ofisinden çıktı. "Hazır mısın?" Saatine bir göz atar. "Her şey hazır olmalı."

Kazağımı almaya gidiyorum ama durup ihtiyacım olmadığını söylüyor. Yavaşça yerine koyuyorum, şimdi ne yaptığımızdan şüpheleniyorum. Onu asansöre kadar takip ediyorum, kimsenin şüphelenmemesi için arkasında güvenli bir mesafe bırakıyorum. Asansöre bindiğimizde en üst katın düğmesine basıyor. Daha önce hiç binmemiştim. Sadece başka bir şirketin ofisi olduğunu düşünmüştüm.

Kapılar açılıyor ve beton ve çelik bir koridora çıkıyoruz. Onun duruşu sert ve gururluyken benim ruhum tam bir kaos içinde. Ona soracak milyonlarca sorum var. Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyor. Ürkütücülük sınırını aşmaya başladı.

"Burada ne işimiz var?" Beni koridora götürürken soruyorum.

Elimi tutuyor ve koridorda bir dönüş yapıyor. "Öğleden sonra birlikte yemek yiyeceğiz. Bu hafta geceleri meşgul olacağın için."

Bu gerçekten neden burada olduğumuzu açıklamıyor. Restoran olmadığını biliyorum. Koridorun sonuna geliyoruz ve önümüzde çelik bir kapı var. Üzerindeki tabelada *DİKKAT: ÇATI KATI* yazıyor. İtiraz edemedim kapıyı itip açıyor. Eylül rüzgârlarının hafif serinliği çarpıyor yüzüme.

Soğuğa odaklanmak yerine önümdeki manzaraya bakıyorum. Çatının tepesinde kubbe şeklinde bir balon çadır var ve içinde tepesi boyunca uzanan ışıklar var. Çadırın içinde bir halının üzerine yerleştirilmiş iki koltuklu dairesel bir masa var. Masanın yan tarafında içki dolu bir bar arabası var ve sıcak tabakta yiyecek var gibi görünüyor.

Kelimelerle ifade edemeyecek kadar şaşkıyım. Elinin sıcaklığı beni George'un durduğu kubbenin açıklığına doğru çekiyor.

Lincoln, George'un elini sıkarken, "Bu kadar kısa sürede bir araya geldiğimiz için teşekkürler," diyor.

"Benim için zevk, Bay Monroe. Bayan Ricci." Bana başını salladı. "Lütfen keyfini çıkarın."

İçeri girdiğimizde vücudum duygu karmaşası içinde dönüyor ve Lincoln soğuk havayı dışarıda tutmak için açıklığın fermuarını kapatıyor. Köşede bir ısıtıcı var, bu da her şeyi güzel ve sıcak tutuyor. Bir koltuk çekiyor ve oturmam için işaret ediyor.

"Bütün bunlar da ne?" Takım elbisesinin ceketini çıkarıp karşıma oturmasını izlerken fısıldıyorum.

Gömleğinin manşetlerini açıyor ve kollarını sıvıyor, sonra dirseklerini masaya dayıyor. Bugünlerde düğmeleri ilikli bir CEO'dan bu kadar hızlı bir şekilde rahat ve sakin birine dönüşebilmesi şaşırtıcı.

"Bu haftanın geri kalan akşamlarında meşgul olacağın için öğle yemeğini seninle geçirmeye karar verdim."

"Ama sana daha bu sabah akşamlarımdan bahsettim."

Gülümsüyor. "Evet, anlattın."

"Bunu son birkaç saat içinde yapmış olmanızın imkânı yok."

Sanki söylediklerim komikmiş gibi kıkırdıyor. "Çok kibirli olmak istemem ama ben çok parası ve bağlantıları olan bir adamım. Kısa sürede neler yapabileceğimi bilerseniz şaşırdınız."

Öne doğru eğildim, tüylerim diken diken oldu. Bu adamın kendine güveninde çok seksi ama sinir bozucu bir şey var. Acaba okuduğum kitaplar kafama bunun aslında çekici bir özellik olduğuna dair fikirler mi yerleştirdi?

"Bay Monroe, bu gerçekten de çok küstahça."

Hafifçe omuz silkiyor. "Bunu itiraf etmekten korkmuyorum. Zirveye ulaşmak ve bunun kafanıza girmesini engellemek zor."

"Seni bir ya da iki basamak aşağı indirmekten mutluluk duyarım. Sadece söylemen yeterli."

Yüzü ciddileşir. "Sende sevdiğim bir şey de bu. Bana bir milyarder gibi davranmıyorsun."

"Milyardere nasıl davranılıyor?" Merakla sordum.

Bu soru ona çok ağır gelmiş gibi iç geçiriyor. "Böyle iç karartıcı konulara dalmadan önce yiyecek ve içeceklerimizi alsak nasıl olur?"

Ayağa kalkıyor ve arabaya doğru yürüyor. Sıcak tabakların üzerindeki büyük gümüş tabakların kapaklarını açıyor. Önümde gördüğüm yiyeceklerin çokluğu karşısında şok oluyorum.

"Lincoln, bu bir düzine insana yetecek kadar yiyecek."

"Yemek tercihlerinizi henüz tam olarak bilmediğimi itiraf etmekten utanıyorum."

Kendim doldurmam için bana bir tabak uzatıyor, itirafına verdiğim tepkiden tamamen habersiz. Orada tansiyonumu yükselten tek bir kelime var: *Henüz*. Bu benim yemek tercihlerimi öğrenmeyi planladığı anlamına mı geliyor? Bu güçlü adamın bana hizmet etmesine ve beni ben yapan küçük ayrıntıları öğreneceğini söylemesine tanık olmak çok tuhaf.

İkimiz de tabaklarımızı dolduruyoruz ve sonra bize biraz maden suyu dolduruyor.

"Bu gerçekten çok tatlı. Bunu yaptığınız için teşekkürler. Yemekler harika görünüyor. Nereden geliyor?"

Makarnasını çatalının etrafında döndürürken "Olio E Più" diyor.

"Hmm," diyorum onun hareketlerini taklit ederek kendi lokmamı alırken. "Daha önce hiç duymadım."

Bana bakıyor, biraz şaşkın. "Ciddi misin? Bunu daha önce hiç yaşamadın mı?"

"Sanırım sizin için çalışmadan önce saatte on sekiz dolar kazandığım gerçeğini sık sık unutuyorsunuz."

Makarna inanılmaz. Bir anda yemeğin muhteşem lezzeti içinde kayboluyorum. Makarnadan tabağımdaki tavuğa kadar yemeğimin üzerinde inerken Lincoln beni inceliyor. Ağzımdaki tatların dikkatimi dağıtmasına izin verecek kadar önemsiyor olsaydım kendimden utanırdım.

"Bu kadar az parayla şehirde yaşamamanın nasıl mümkün olduğunu bile anlamıyorum," diyor gözleriyle beni analiz etmeye devam ederken.

"Zar zor hayatta kalıyorduk. Sağlık sigortamız yoktu. Yıpranmış ve ikinci el alınmış kıyafetler. Bir sonraki maaş çekimi ödeyebilmek için akşam yemeğinde Ramen eriştesi yiyordum."

Sandalyesinde arkasına yaslanır ve suyundan bir yudum alır. "Scarlett ile potansiyel bir programı tartışacağım."

"Ne tür bir program?"

"Diploması olan insanlara kapıdan içeri adım atma şansı verecek bir şey. Şimdiye kadar sahip olduğum tüm asistanlardan daha iyisin. Sadece benimle acımasızca flört etmedin, aynı zamanda çabuk kavriyorsun ve çok çalışıyorsun."

"Bunun aramızda olmasını hiç istemediğimi düşünüyorsun, değil mi?" Benim hakkımda bu kadar alçakça düşündüğü için aniden utanarak soruyorum.

Kıkırdıyor. "Tabii ki hayır. Birinin karakterini çok iyi okuyamazsan benim gibi zirveye çıkamazsın. Seni tahrik etmeden önce kızdırdığımı söyleyebilirim. Yine de beni o şekilde istemeyen ilk asistanla yatmamdaki ironiyi fark etmediğimi sanma."

Çatalımı bırakıyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum. "Bu çok berbat görünüyor. Scarlett öğrenirse, aman Tanrım, çok kötü görünürüm."

"Benden daha kötü değil, basmakalıp bir şey yapıp benden çok daha genç asistanımla yatıyorum."

"Sanırım aramızdaki yaş farkını hiç düşünmemiştim. Bana hiç bu kadar büyük bir fark gibi gelmemişti. Sanırım on iki yıl."

"Evet, yaşına göre çok olgun olduğun için olmalı."

Ona gülümsüyorum. "Ve sen de yaşına göre çok olgunsun. Bu da aramızda hiç yaş farkı yokmuş gibi hissettiriyor."

İkimiz de hep bir ağızdan gülüyoruz, ancak havada garip bir farkındalık var. Farklılıklarımızı dikkate almadan nasıl bu kadar ileri gitmemize izin verdik? O benden çok daha yaşlı. Benden çok daha genç asistanıyla çıkması nasıl görünürdü? Benim çok daha yaşlı milyarder patronumla çıkmamdan daha iyi görünmez.

Kolu masanın diğer tarafına uzanıyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor. Sıcaklığı beni anında rahatlatıyor ve tenimiz birbirine değdiği anda bedenimde bir kıvılcım çakıyor.

"Fazla düşünmeyin. Bunun ne olduğunu bile bilmiyoruz. Şu anda sadece birbirimizi tanımaya çalışıyoruz" diyor.

Ben de onun kadar emin görünmeye çalışarak başımı sallıyorum. "Tamam. Sadece birbirimizi tanımaya çalışıyoruz."

Yemeğin geri kalanını daha hafif konular hakkında konuşarak geçiriyoruz. Basketbol oynamayı sevdiğini, büyük bir spor hayranı olduğunu ve kesinlikle nefret ettiğini öğrendim.

kuşkonmaz. Ona futbol izlemeyi sevdiğimi ama pek basketbol ya da beyzbol hayranı olmadığını, masa oyunlarına takıntılı olduğumu ve kuşkonmazı sevdiğimi söyledim. Sonuncusunda aynı fikirde olmadığımız konusunda anlaştık.

İşimiz bittikten sonra binaya geri döndük. Asansöre geldiğimizde düğmeye basıyor, sonra bana doğru dönüyor ve bir öpücük için beni kendine çekerek beni şaşırtıyor. Sıradan bir öpücük değil. Nefesimi kesen ve vücudumun bir su birikintisine yığılmasına neden olan bir öpücük. Dudakları sert ve arıyor, güçlü elleri yanaklarımda, çenemi kavıyor.

Geri çekiliyor ve burnumu hafifçe öpüyor. "Dün geceyi aklımdan çıkaramadım." Ağzıma doğru ağır ağır nefes alıyor.

"Ben de," diyorum titrek bir nefesle.

"Bana ne yaptığını anlamıyorum Kylie. Sadece şunu bil ki bunu daha önce kimseyle yapmadım. Ben kimseyle çıkmam."

"Ben de," diye tekrarlıyorum, beynim hâlâ öpüşmemizin etkisinden kurtulmaya çalışırken.

Gülümsüyor. "Sanırım bu ikimiz için de bir ilk olacak."

Asansörün kapıları açılıyor ve ceketinin düğmelerini ilikleyip uçlarını çekiyor. CEO patron moduna geri döndüğünü söyleyebilirim. Onu asansöre kadar takip ediyorum ve sessizce on kat aşağı iniyoruz.

Belki bunu yapabiliriz. İş ile özel hayatımızı birbirinden ayırabilir ve birbirimizi tanımaya çalışabiliriz. Yine de, bana benim gibi insanlara yardım etmek için bir program başlatacağını söylemek gibi şeyler yapmaya devam ederse, ona umutsuzca aşık olma tehlikesiyle karşı karşıya kalabilirim.

Tabii zaten orada değilsem ve ciddi bir inkâr içindeysem.

LINCOLN

Taze çekirdekleri öğütmeye çalışırken kendi kendime " Lanet olsun bu aptal kahve makinesine" diye küfrediyorum ama çekirdekler yarım çıkıyor.

Bu makine tam bir saçmalık. Çekirdekleri sizin için otomatik olarak öğütmesi ve ardından kahvenizi hemen demlemesi gerekiyor. İlk işlemi bile doğru yapmazken bunu yapmak oldukça zor.

Dolapları ve çekmeceleri açıyorum ve ayrı bir kahve çekirdeği öğütücü buluyorum. Manuel bir öğütücü olduğundan, elektrik yokken baristaymışım gibi düğmeyi çevirip bunları elimle öğütüyorum. Neyse ki işe saat yedide, ofisteki çoğu insandan önce geliyorum, böylece kimse bu tren enkazına tanık olmuyor.

Bu sabah her zamanki saatimden yirmi dakika erken geldim çünkü Kylie için güzel bir şey yapmak istedim. Yaşadığı onca şeyi ve başından geçenleri düşünmeden edemiyorum. Her sabah kahvemi ona yaptırdığım için kendimi aptal gibi hissetmeye başlamıştım, bu yüzden ikimiz için de yapabileceğimi düşündüm.

Çekirdekleri düzgün bir şekilde öğüttükten sonra kahve makinesine yerleştiriyorum ve Brew tuşuna basıyorum, ardından tezgaha yaslanıp bekliyorum.

Bunu yaptığımı memnunum çünkü bana dinlenme odası için daha iyi bir kahve makinesi almam gerektiğini gösterdi. Bu şey berbat. Kylie'nin ve bu kattaki diğer herkesin buna bu kadar uzun süre katlandığına inanamıyorum. Acaba hepsi bir süre önce aldığımız yeni espresso makinesini kullanmaya mı başladılar?

Beklerken Walker'a hukuki bir soru sormak istediğimi hatırlıyorum. Ona mesaj atmak için telefonumu çıkardım.

Ben: Hey. Hayat sigortası poliçeleri ve onları çevreleyen NY düzenlemeleri hakkında bir şey biliyor musun?

Ondan bu kadar çabuk haber almayı beklemiyorum.

Walker: Bu saatte rastgele bir soru. Biraz biliyorum. Açıkçası, bu benim uzmanlık alanım değil. Sana bir bağlantı bulmamı ister misin?

Ben: Evet. İyi bir tane. Hayat sigortası şirketleri üzerinde çok fazla gücü ve gözdağı olan biri.

Walker: Not edildi. Sormayacağım bile.

Telefonumu bir kenara koyuyorum. Bundan memnunum.

Kylie'nin hayat sigortası parası olmadan en kötü zamanlarını atlattığını biliyorum, ancak daha sonra değil de daha erken erişmesine yardımcı olabilirim, kesinlikle deneyeceğim. Asistanlarıma iyi para verdiğimi biliyorum ama yine de bu şehirde yaşarken hayatınızı değiştirecek bir para değil. Yine de kışınızı yırtarak bütçe yapmak ve ne harcadığınıza çok dikkat etmek anlamına geliyor.

Hayatını garantiye almış gibi hissetmesini istiyorum. Umarım ailesinin sahip olduğu sigorta planı ona büyük bir destek sağlayacak kadar yeterlidir. Kahretsin, eğer değilse, kendi paramla takviye etmeye hazırım, ama bu çok karmaşık ve bahse girerim teklif ettiğim için bile beni tokatlayacağı bir şey. Onu benim için karşı konulmaz kılan bir başka şey daha.

Kahve bittiğinde, elimde iki sıcak fincanla ofisime doğru ilerliyorum. Kylie beni fark ettiğinde eşyalarını masasına yerleştiriyordu.

Felç geçiren birinin belirtileri nelerdir? Çünkü sanırım şu anda ona olan şey bu. Donmuş durumda ve düşecek gibi görünüyor.

"Neler oluyor?" diyor ben yaklaşıp fincanını çantasının yanına koyarken.

En azından felç geçirmediğini biliyorum.

"Bu sabah kahve yapmaya karar verdim," diyorum ona.

O otururken masasına yaslanıyorum ve kendi kahvemden bir yudum alıyorum.

Bana iki kafam varmış gibi bakıyor. "Neden? Dün yanlış mı yaptım yoksa?"

Kıkırdıyorum. "Hayır, seni kötümser. Sadece senin için güzel bir şey yapmak istedim. Kendi kahvemi kendim yapmaya başlamanın zamanı geldi diye düşündüm. Bunu benim için yapmana gerek yok. Bu arada o kahve makinesi berbat. Neden bana hiç söylemedin?"

"Bilmiyorum. Önemsiz bir şey hakkında şikayet ettiğimi düşünüp işime dönmem için bana bağıracığınızı düşündüm. Esas mesele öğütücü. Bu yüzden manuel öğütücüyü aldım."

"Bunu sen mi aldın?" Öfkem alevlenmeye başladığında soruyorum.

"Tabii ki aldım. Değerli hayvan dışkısı kahvenizi onsuz yapmanın bir yolu yoktu. Sanırım diğer herkes normal insanlar gibi önceden öğütülmüş kahve çekirdeklerini kullanıyor."

"Ben bir pisliğim, değil mi?"

Omuzlarını silkiyor. "Bunu bilmiyormuşsun gibi değil. Bazı kurtarıcı niteliklerin var."

Gülümsüyorum. "Belki sana. Hemen yeni bir kahve makinesi sipariş ediyorum ve artık kahvemi getirmekten sen sorumlu değilsin. Şimdi git ve yerleş." Ayağa kalkıyorum ve ofisime doğru ilerliyorum. Omzumun üzerinden "Hayvan kakalı kahvem hakkında ne düşündüğünüzü bana bildirin," diye bağıriyorum.

Ofisime girdiğimde bir öğürme sesi duyuyorum ve bu beni kendi kendime güldürüyor. Dürüst olmak gerekirse, daha önce iş yerinde hiç güldüğümü sanmıyorum. Etrafta dolaşmak, biraz daha hafif hissetmek ve o kadar kızgın olmamak çok garip bir şey. Sanırım iyi seks insana bunu yapıyor.

Günün geri kalanında, hiç bitmeyen yapılacaklar listemdeki toplantıları ve görevleri kontrol ederken birlikte iyi çalışmayı başarıyoruz. Kişisel ilişkimize rağmen birlikte iyi çalıştığımızı görüyorum. Dün ona söylediklerimde ciddi dim. O çok zeki bir insan ve inanılmaz bir iş ahlakına sahip.

Saat beşte masasına gittim. Bilgisayarında bir şeyler yazmakla meşgul, bir yandan da kulaklıklarından ne dinliorsa başını sallıyor.

Beni fark edince kulaklıklarını çıkardı. "Neye ihtiyacın var?" "Bir şeye ihtiyacım olduğunu sana düşündüren nedir?" diye sordum.

Sorum karşısında biraz şaşırmış görünüyor. "Çünkü iş ilişkimiz bu şekilde yürüyor."

"Doğru. Ama sana buradan gitmeni söylemek için buradayım. Eve git ve Ben'le normal bir saatte yemek ye. Aslında, haftanın geri kalanında saat beşte buradan çıkmanı istiyorum."

Kaşları kalkıyor. "Ciddi misin? Bunu yapmak zorunda değilim. Sen buradayken burada olmak işimin bir parçası."

Gözlerimi deviriyorum. "Sadece git buradan. Eğer argümanınız buysa, sanırım ben de şimdi gidiyorum."

Sözlerimi düşünüyor gibi görünüyor. "Tamam. Teşekkür ederim. Çok nazıksınız."

"Öyle, değil mi?" Kendimi beğenmiş bir şekilde söylüyorum.

"Ama sen mahvettin. Şimdi iltifat bekleyen biri gibi görünüyorsun" diye takılıyor ama çantasını ve ceketini alırken sırttığını görüyorum.

"Gitmeden önce, seni bu hafta sonu görebilme şansım var mı? Kardeşinle vakit geçirmeye ihtiyacın varsa bunu anlarım."

Tanrım, beni dinle. Artık kendimi bile tanıyamıyorum. Dizlerimin üzerine çöküp onu özlediğimi itiraf ederek yalvarabilirim. Gerçi dizlerimin üzerinde olsaydım, günün her saniyesi beni yarı sert tutan o tatlı amının tadına bakabilirdim.

Onunla geçirdiğim o gece hayatımın en yoğun deneyimiydi. Hiç kimseye bu kadar bağlı hissetmemiştim. Bu bana bir şeyi açıkça gösterdi: O benim. Onun için yapamayacağım hiçbir şey yok. Hiçbir şeyi sahiplenmem ya da sahiplenmeye çalışmam ama biri ona dokunmaya ya da herhangi bir şekilde zarar vermeye kalkarsa, bu süreçte her şeyimi kaybetsem bile onu alaşağı ederim.

Bu aşk mı? Siktir, belki. Hiç aşık olmamıştım. Bunu yapabileceğimi düşünmüyordum, ama bu ona en yakın olduğum an gibi geliyor.

"Aslında Ben birkaç saatliğine bir arkadaşının evinde takılacaktı ama bu bir yatıya dönüştü."

"Bu onun ilk yatıya kalışı mı?" Ben soruyorum.

Suratını astı. "Evet. Arkadaş edindiği için onun adına çok mutluyum ama biraz da üzgünüm."

"Eğer gelirsen, sanırım seni neşelendirebilirim," diyorum, sesim niyetimi yansıtıyor.

Bacaklarını sıkıldığını fark ettim. Kahretsin, keşke onu şu anda ofisime götürebilsem ve sikimi onun kaygan amına sokabilsem. Ondan bir adım uzakta olmak ve ona dokunamayacağımı bilmek tam bir işkence.

"Bundan hiç şüphem yok," diye fısıldıyor alt dudağını ısırırken - tahrik olduğunda yaptığı bir şey olduğunu biliyorum.

"Bu bir evet mi?" Umutsuzca soruyorum. "Evet." Bana gülümsüyor.

"Güzel. Şimdi kontrolümü kaybetmeden ve tüm ofis seni masama yatırdığımı görmeden buradan çık."

Yanakları kızararak uzaklaşıyor ve bunun başıma gelen en iyi şey mi yoksa beni hayatın zaten mahvettiğinden daha da fazla mahvedecek bir şey mi olduğunu anlamaya çalışmam için beni arkada bırakıyor.

KYLIE

Odamda koşuşturuyor, çekmecelerimden kıyafetlerimi çıkarıp omuzlarıma atıyorum. Beş dakika sonra geceyi Lincoln'ün evinde geçirmek üzere ayrılıyorum ve biraz korkuyorum.

Bu benim bir erkekle ilk yatıya kalışım. En azından, yatıya kalacağımı varsayıyorum. Seksi pijamalara ihtiyacım var mı? Gerçekten seksi bir şeyim yok. Sahip olduğum en yakın şey bir çift siyah pamuklu pijama pantolonu ve beyaz pamuklu bir atlet. Ben buna seksi demezdim, vücudu saran bir şey derdim. Pamuklu bir şey seksi kategorisine girmez.

"Bu kadar yeter," diye mırıldanıyorum kendi kendime ve onu hafta sonu çantama atıyorum.

Ben'i arkadaşının evine bıraktıktan sonra biraz aşırı duygusal olabilirim. Tabii ki, annesinin telefon numarasını almakta ve onu bırakmakta ısrar ettim, böylece evlerini inceleyebilir, normal insanlar gibi göründüklerinden emin olabilirdim.

En azından arkadaşı Jessie'nin ailesiyle tanışmam endişelerimi azalttı. İkisi de çok iyi insanlardı ve bizden bir blok ötede harika bir dairede yaşıyorlardı. İyi insanlara benziyorlardı, ama Ben'in artık cep telefonu var, böylece gitmek isterse beni arayabilir. Acil bir durum olursa bana *turuncu* yazıp mesaj atmasını söyledim. Yardım istemek için şifreli bir kelimeye ihtiyacı vardı.

Aklımı kaçırdığımı düşünüyor ama burası şehir. Asla çok dikkatli olamazsın.

Lincoln beni alması için şehir arabasını göndermekte ısrar etti, bu yüzden apartmandan çıktığımda George'un arabaya yaslanmış beni beklediğini gördüm.

"Merhaba Bayan Ricci," diyor beni gülümseyerek selamlarken, sonra da kapıyı açıyor.

"Merhaba, George. Lütfen bana Kylie de. Beni böyle selamladığında kendimi çok yaşlı hissediyorum."

Kendi kendine kıkırdıyor. "Pekala, Kylie."

Lincoln olmadan bir şehir arabasına binmek çok garip hissettiriyor. Bu tür bir yaşam tarzına alışık değilim. Lincoln'e metroya binebileceğimi bile söyledim ama bunu önerdiğimde neredeyse aklını kaçıracaktı. Bana bir daha asla metroya binemeyeceğimi ve bir kadının tek başına metroya binmesinin çok tehlikeli olduğunu söyledi.

Duyarlılığını takdir etmekle birlikte, bir dahaki sefere ona kibarca siktir olup gitmesini söyleyeceğim. Hayatım boyunca şehirde yaşadım ve her zaman metroya biniyorum. Bu ne korktuğum bir şey ne de banka hesabımda birkaç dolarım daha var diye kendimi aşağı göreceğim bir şey.

Güvenliğin beni hemen içeri alacağını bilmesine rağmen kapısını çaldığımda havaya uçmayı beklemiyordum. Kolları beni sarıyor ve dudakları dudaklarıma çarparken beni içeri savuruyor, öpücüğü damarlarımda yanıyor. Çantamı bırakıp bacaklarımı beline doluyorum ve onu kendi isteğimle kucaklıyorum.

Kapıyı tekmeleyerek kapatıyor ve beni çatı katına doğru götürüyor. "Siktir," diyor öpücüklerin arasında. "Bunu özlemişim."

Sözleri kalbimi sıcak bir battaniye gibi sarıyor. Bana daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde değer verildiğimi hissettiriyorlar.

"Ben de," diyorum bacaklarım onu sıkarken.

Aletin merkezime doğru sertleştiğini hissediyorum ve vücudum içgüdüsel olarak onun üzerinde yukarı aşağı hareket etmeye başlıyor.

Ağzımın içine doğru inliyor, "Kendime yemekten sonraya kadar iyi olacağımı söylemiştim." Elimde değil. Bir hafta oldu ve tek düşündüğüm bu.

"Mikrodalga bunun için var," diyorum, sonra dilimi onunkine doğru hareket ettiriyorum. "Başının olduğu yeri seviyorum."

Bizi yatak odasına götürdü ve beni yatağına fırlattı. Yorgana çarparken yüzümde bir gülümsemeyle çığlık atıyorum. İkimiz de kıyafetlerimizi hızla çıkarıyoruz ve sonra çekmecedan bir prezervatif alıp yanımdaki yatağı atıyor. Üstüme çıkıyor ve bir an durup bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Hâlâ ağırdan alacağım ama bu sefer çok daha az acıyacak," diyor usulca.

Gülümsüyorum. "Yine de ilk seferinde iyi hissettirmeyi başardın. Sanırım bununla başa çıkabilirim."

Acele etmiyor. Yavaşça içeri giriyor; sızı hala orada ama birkaç dakika içinde kayboluyor. Ona daha hızlı hareket etmesini söylüyorum. Ellerimiz birbirini tutarken ve ağızlarımız birbirine kenetlenmişken ikimiz de birbirimizden ayrılıyoruz.

Temizlendikten sonra onun mutfağına gidiyoruz. Makarna tepsisini fırında ısıtmaya karar veriyoruz. Yemeğimizin tekrar ısınmasını beklerken bize biraz şarap dolduruyor.

Yemeğimizi Central Park'a bakan bir pencerenin yanındaki masasına götürüyoruz. One57 binasının en tepesindeki çatı katında olmak çılgınca. Bu bölgeye Billionaires' Row diyorlar. Dünyanın en zengin insanlarından bazılarının New York'taki daireleri burada. Ve ben o binalardan birinin çatı katında akşam yemeği yiyorum.

"Burada oturmak çok güzel," diyor koltuğunu geri kaydırırken.

Masa beyaz, altın rengi ayakları ve ona uygun ağır ahşap sandalyeleri var. Kendi koltuğuma oturuyorum ve elimi kollarımın üzerinde gezdiriyorum.

"Koltuğun iyi mi?" diye soruyor merakla.

"Evet," diyorum eğilip ayaklarını incelerken, gerçek altından yapılmış olma ihtimalini düşünerek. "Sadece bu sandalyenin evimdeki tüm mobilyaların toplamından daha değerli olup olmadığını merak ediyorum."

Makarnasından bir ısırik alırken ciddi bir şekilde "Param seni rahatsız ediyor mu?" diye soruyor.

"Ne? Hayır, tabii ki hayır" diye savunmacı bir şekilde cevap verdim.

"Bu konuda yalan söylemek zorunda değilsin. Dürüst olmanı tercih ederim." Gözlerinde bir kızgınlık ifadesi geziniyor.

Ağır bir nefes veriyorum. "İyi. Beni rahatsız ettiğinden değil. Sadece benim dünyamdan çok farklı. Karşılaştırma yapmamak çok zor."

"Ama sahip olduğum para için bana tepeden bakmıyorsunuz?"

Bunun onun için çok önemli olduğunu gözlerinden anlayabiliyorum. İnsanların onu parası için kullanmasının onu rahatsız ettiğini biliyorum ama bu konudaki güvensizliğinin bundan daha derin olduğunu bilmiyordum.

"Hayır Lincoln, sana tepeden bakmıyorum. Asla bakmam."

Omuzları gevşer gibi oldu ama yemeğinden bir ısırık almadan önce ekledi: "Biliyorsunuz, pek çok hayır kurumuna bağışta bulunuyorum ve elimden geldiğince yardım ediyorum. Sahip olduklarımın ve yardım etme sorumluluğumun farkındayım. İş yerindeki pek çok kişi benim bir pislik olduğumu düşünüyor ama ben görevimi ciddiye alıyorum. Yüz binden fazla işçi çalıştırıyoruz. Ben sadece işe girip çıkmıyorum. İnsanların geçim kaynakları şirketimizin gelişmesini sağlamama bağlı."

Hiç böyle düşünmemiştim. Birden kendimi aptal gibi hissettim. "Bir insanın omuzlarına yüklenecek çok şey var," diye cevap veriyorum.

Söyleyecek söz bulamıyorum. Nefesimin altında bu adamı lanetlediğim onca zaman talepkâr davranarak, hepimizin kariyerimizin geri kalanında geri dönebileceğimiz işlere sahip olmamızı sağlamaya çalışıyordu. Birisi hakkında hiçbir şey bilmeden onu yargılamanın ne kadar kolay olduğunu fark ettim.

Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkiyor. "Bu işin bir parçası. Baskı ile başa çıkmak için kendi yöntemlerim var."

"Nasıl?" Ben soruyorum.

"Çok çalışıyorum. Oturduğum binada güzel bir spor salonu var." Gözleri göğsümde geziniyor, sonra gözlerime. "Başka yollar da var."

Sertçe yutkunuyorum. İma ettiği diğer yolları bildiğimi düşünüyorum. Sikişmek. Bunu iki kez yaptığımı, benim için ne kadar nazık ve yavaş olduğunu düşünüyorum. Ama ben onun gerçekten istediği rahatlama olmak istiyorum. İçime gittikçe daha sert girerken nefesini zor tutmasının nedeni olmak istiyorum.

Yemekten sonra bulaşıkları yıkadık. Diğer odada telefonum çalıyor. Koşarak yatak odasına giriyorum, sonra zamanlayıcıyı durdurmak için çantama uzanıyorum. Banyosuna giriyorum, makyaj çantamın fermuarını açıyorum ve haplarımı çıkartıyorum, sonra küçük, yuvarlak hapı folyodan dışarı itiyorum.

"O da ne?" diye soruyor, kapı çerçevesine yaslanarak.

Hapı dilimin üzerine yerleştiriyorum ve lavaboyu açıyorum, musluğun altına eğilerek yutmak için ağzıma yeterince su alıyorum. Yuttuktan ve suyu kapattıktan sonra ona "Doğum kontrol hapım," diyorum.

Bir an beni inceledi. "Onlara bizim yüzümüzden mi başladın?"

Başımı salladım. "Hayır, bir süredir kullanıyorum. Kramplar. Gerçi daha önce sigortam olmadığı için Aile Planlaması'ndan almak zorunda kaldım."

"Daha önce hiç sadece biriyle yatmamıştım," diye itiraf ediyor.

Mermer kirişler ve tezgahlarla uyumlu mermer zeminde dururken şehrin ışıkları etrafımızı sarıyor. Pencereleden birinin önünde kendi başına duran bir küvet var. Manzaraya bakarken sıcak bir banyo yapmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyorum. Duşun yüksek cam duvarları var ve yirmi kişinin sığabileceği kadar uzun görünüyor. Bahse girerim orada takla atabilirim.

"Pişman mısın?" Neden bu konuyu açtığından emin olmadan soruyorum.

Bana bir adım daha yaklaştı. "Tabii ki hayır. Sadece düşündüm ki..." diye başlıyor ama başını sallıyor.

"Ne?"

"Hayır, daha çok erken. Sadece merak ettim."

Dudaklarım sinirlenerek inceliyor. "Neyi merak ediyorsun?"

İ çekiyor. "Sadece... Daha önce hiç prezervatifsiz yapmadım. Kendimi yeterince güvende hissedebileceğim özel biriyle hiç birlikte olmadım. Birlikte olduğum kadınların yalan söylemeyeceğine de güvenmedim."

Ah, doğru. Adam milyarlarca dolar değerinde. Dışarıda onu kandırmak ve hamile kalmak için yalan söyleyecek çılgın kadınlar var. Beni en çok rahatsız eden şey

Bana güvendiğini söylüyor. Ona stres atmasına yardımcı olacak tüm deneyimi ve vahşi seksi veremeyebilirim ama bunu verebilirim.

Ona bunu vermek *istiyorum*.

"Sanırım bu temiz olduğunu bildiğin anlamına geliyor," diye cevap veriyorum, kendimi güvende tuttuğumdan emin olarak.

"Birkaç ay önce muayene oldum ve test yaptırdım. Seninle tanıştığımndan beri kimseyle yatmadım."

Devasa duşa ve arkasındaki şehir ışıklarına bakıyorum, böyle bir duşta seks yapmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Yeterince yüksekteyiz ve çevremizdeki tüm binalar daha alçak, bu yüzden aslında kimse bizi görmeyecek, ama bir tür röntgenci gibi hissettirecek.

Fazla düşünmek yerine gömleğimin altından tutup başımın üzerine kaldırıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Lincoln, sesinin zengin tınısı banyoda yankılanırken sorar.

"Seksten sonra doğru düzgün temizlenme şansımız olmadı. Kendimi hâlâ biraz kirli hissediyorum. Sanırım bir duş alsam iyi olacak." Giysilerimin geri kalanından kurtuldum ve cam kapıya doğru yürüdüm. "Bana katılmak ister misin?"

Kapıyı açtım ve düğmeyi çevirmek için eğildim. Arkamı döndüğümde Lincoln sadece boxer'ıyla duruyordu. Aleti boxer'ına baskı yapıyordu, belli ki çoktan sertleşmişti.

Onu beklemek yerine içeri girip başımı ılık suyun altına yashıyorum. Gözlerimi açtığımda, birkaç metre ötemde durmuş beni izliyordu.

"Ne yapıyorsun?" Yumuşakça soruyorum.

Elleri iki yanında kenetlenmiş. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Suyun akışından çıkıp kolumu uzatıyorum. Elimi tutuyor ve onu kendime doğru çekiyorum, aleti artık karnıma sürtünüyor. Kontrolünü kaybetmemek için elinden geleni yapıyormuş gibi gözlerini kapatıyor.

"Gözlerini aç, Lincoln," diye fısıldıyorum.

Gözlerini açıyor ve şu anda gözlerinde çok fazla işkence var. Ayak parmaklarımın üzerinde duruyorum ve dudaklarımı usulca onunkilere bastırıyorum. O da beni öpüyor ama bunu masum tutmaya çalıştığını hissedebiliyorum. Öpücüğü derinleştiriyorum, dilimin ağzına kaymasına izin veriyorum. Sonra elleri arkama uzanıyor ve yanaklarımı kavrayarak beni öne doğru çekiyor.

"Beni becermeni istiyorum. Sertçe. Prezervatifsiz."

Edepsiz kelimeler ağzımdan kolayca dökülüyor. Böyle konuşmayı seviyorum. En çok da ben bunları söyledikten sonra gözlerine yerleşen bakışı seviyorum.

"Kylie," diye acı çekiyormuş gibi inliyor, "yapamam."

Namuslu bir adam olmaya çalıştığını biliyorum. Benim çok kırılgan olduğumu düşünüyor. Hayatımda yeterince şey yaşadım, biraz sert seksle başa çıkabileceğimi biliyorum. Aslında, bunu istiyorum.

"Sorun değil. Eğer bana narin bir çiçekmişim gibi davranmak istiyorsan, bunu yapacak başka birini bulabilirim..." Başlıyorum ama sözlerimi bitiremiyorum.

Beni havaya kaldırıyor, bacaklarımı beline doluyor, beni cama doğru itiyor ve öyle bir güçle amıma giriyor ki sanırım ciğerlerime ulaşıyor çünkü oksijensiz kalmışlar gibi hissediyorum.

Gözleri gözlerimi tutarken içimde oturmaya devam ediyor. "Sen. Benimsin. Sana başka kimse dokunamaz. Eğer sert ve çıplak istiyorsan, bebeğim, alacağın şey bu. Ama seni uyarmadığımı söyleme."

"Uyarıldım," diye nefes veriyorum.

"Uyarıldın," diye homurdanıyor, sonra yavaşça geri çekiliyor, sonra tekrar içeri itiyor, belki ilk itişten bile daha sert. Gözleri dalgalanıyor. "Fuuuck, bu harika hissettiriyor. Amin benim için çok sıkı ve ıslak."

Kollarımı boynuna doluyorum ve kaslı omzunu öpmeye başlıyorum. "Bunu başka biriyle yapmamış olduğunu bilmek hoşuma gidiyor."

"Sadece sen," diye fısıldıyor boynuma ve sonra dişlerini boynuma bastırıyor.

Elleri kığımın yanaklarını buluyor ve beni hafifçe kaldırıp dışarı kaydırıyor ve tekrar içeri itiyor. İyi bir hızda başlıyor, üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil. Hâlâ sıkı bir şekilde oturuyor, ama ilk saniyedeki acıya rağmen, hepsi zevk.

Bu tempo bir süre devam ediyor, ikimiz de kalın sikinin içeri kayması ve sonra içimdeki o mükemmel noktaya çarpması hissini tadını çıkarıyoruz. Sonra hızını artırıyor, öyle bir güçle girip çıkıyor ki vücudum pencereye doğru gittikçe daha sert bir şekilde itiliyor.

"Ohhh tanrım," diye bağıyorum içimde uyandırdığı hisler karşısında.

"Bu kadar olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" diye homurdanıyor, itişlerini sert ve cezalandırıcı bir şekilde sürdürürken. "Daha seni doğru düzgün sığmaya başlamadım bile."

"Kendini tutma," diye yalvarıyorum. "Lütfen. Hepinizi istiyorum."

Ayrıca milyonlarca parçaya ayrılmadan önce fazla zamanım olduğunu da düşünmüyorum. Sonra oluyor; bana her şeyini veriyor. Kalçaları mümkün olduğunu düşünemeyeceğim bir hızda hareket ediyor ve içime olabildiğince sert giriyor. Beni bir daha asla böyle sığemeyeceğinden emin olduğum bir şekilde sikerken ona canımı kurtarmak için tutunuyorum.

İtişler arasında kendime gelmek için zamanım yok. Vücudu gerilirken boynuma doğru küfretmeye başladı.

"İçine öyle sert boşalacağım ki," diye boğuluyor. "Evet!"

Ağlıyorum. "Ben de geliyorum!"

Kukum kasılmaya başlıyor, içinde zonklayan kalın horoz tarafından sınırlandırılıyor, ve serbest düşüşümüzde bana katılıyor. Sert inlemeleri yüksek ve yoğun, sanki serbest bırakılmasına verdiği tepkiyi zapt edemiyormuş gibi. Bu şimdiye kadar tanık olduğum en ateşli şey. Bir erkeğin kontrolünü kaybettiğinde kitaplarda anlatılanlardan çok daha ateşli.

Başı omzuma düşerken nefes almakta zorlanıyor. Nefes kontrolünü yeniden kazanmaya çalışırken ellerimi sırtında ve saçlarında gezdiriyorum. Bacaklarımı açıp kendi başıma ayakta durmaya çalışırken elleri kalçalarımı tutuyor, bu sırada aleti içimden kayıyor.

Bacağıma bakıyorum ve dölünün iç uyluğumdan aşağı damladığını görüyorum.

"Oops." Hafifçe utanarak kıkırdıyorum. "Sanırım prezervatif olmadan biraz daha dağınık oluyor."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, gözleri kalçama takılmış.

"Şuna bak," diye mırıldanıyor neredeyse kendi kendine. Gözleri benimkilere kayıyor, karanlık ve niyetli. "Beni çok iyi giyiyorsun."

Duşun spreyinin altına giriyoruz ve beni öpüyor. Öyle bir öpücük ki, sanki etrafımızdaki havada asılı duran binlerce kelimeyi dile getiriyor.

Temizliğimiz bittikten sonra duştan çıktık. Havlumu üzerime sararak onun yatak odasına girdiğimde çantamda pijamalarımı buluyorum.

"Giyecek bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor.

Arkamı döndüğümde, havlusu kalçalarına kadar sarkmış, kapının pervazına yaslanmış halini görünce kalbim pır pır ediyor. Cevap veremeyecek kadar onun fiziğinde kaybolmakla meşguldüm.

Kendi kendine kıkırdarak şifonyerine doğru yürüyor ve bir eşofman altı ile bir tişört çıkarıyor.

"İşte," diyor onları bana doğru fırlatırken.

"Oh," diye cevap veriyorum onları yakalarken. "Um, teşekkürler."

Ona giyecek bir şeyler hazırladığımı söylemediğim için kendimi kötü hissediyorum. Ayrıca onun kıyafetlerini giyme fikri de hoşuma gidiyor. Temiz bir külot giyiyorum, sonra havluyu bırakıyorum. Gömleği tek başına beni boğarken pantolonunu giymenin bir anlamı olmadığını fark ediyorum. Pantolonunu şifonyerinin üstüne koyuyorum ve sadece gömleğini giymeye karar veriyorum.

Lacivert ve üzerinde *Columbia Üniversitesi* yazan beyaz bir yazı var. Bu şehirde okula gittiğini bilmiyordum. On altı yaşımdayken, ailem kaybolmadan önce, Columbia'yı bir üniversite seçeneği olarak düşünmüştüm. Yıllardır bunu düşünmemiştim.

Onunla mutfağında buluşmadan önce saçlarımı tarıyorum ve deodorantımı sürüyorum. İçeri girdiğimde buzdolabından bir şeyler çıkarıyordu.

"O da ne?" Merakla sordum.

Arkasını dönüyor ve beni gördüğü anda gözleri daha karanlık ve yoğun görüldüğü o garip şeyi yapıyor. Bunu yaptığında çok dikkat dağıtıcı oluyor. Külotumu ıslatıyor.

Boğazını temizliyor, sonra gözlerimle buluşuyor. "Ben de tatlı sipariş ettim."

"Ooh, tatlıya bayılırım," diyorum tezgâhının üzerine zıplarken. "Nedir o?"

Bir çatal çıkardı, sonra gelip bacaklarımın arasında durdu ve kutu. "Seçimini yap."

Yanımdaki tezgahın üzerinde duran Angelina Bakery kutusuna bakıyorum. İçinde ne olduğunu düşünmek bile ağzımı sulandırıyor. İçine bir göz atıyorum ve sadece aromalar bile midemde sesler çıkarıyor.

"Aman Tanrım. Asla uygun sayıda insan için satın almıyorsun. Burada bir düzineden fazla şey var."

"Sevdiğin şeyi aldığıma emin olmak istedim. Önce ne denemek istersin?"

Bu zor bir soru ama çörekler inanılmaz görünüyor. "Bu ne?" İstedğim bir çöreği işaret ederken soruyorum.

"Bu fıstıklı bomboloni," diyor kutudan çıkarırken. "Bir İtalyan çöreği."

Ağzıma götürüyor. Gözlerimi kapatıyorum ve bir ısırık alıyorum. Ağzımdaki tat patlaması anında zevk veriyor. İnliyorum, gözlerimi açıyorum ve onun kendi ısırığını aldığını görüyorum.

"Şu anda tahrik olmamak için gerçekten çok çabalıyorum," diyor ağzı doluyken.

Gülüyorum ve başparmağımla ağzının kenarına yapışmış olan pudra şekerinin bir kısmını alıyorum. "Seni sertleştiren çörek mi?"

Yemeğinin etrafında gülüyor, sonra yutkunuyor. "Yani... sapığım ama bunun hamur işine kadar uzandığını sanmıyorum."

"İçinde başka ne var?" Eğilip içindekilere bakıyorum. "Bunu dene.

Bademli kruvasan."

Sonraki birkaç dakikayı her bir tatlıdan ısırıklar alırken konuşarak ve gülerek geçiriyoruz. Eğer elleri nefis bir tatlıyla dolu değilse, çıplak bacaklarımda bir aşağı bir yukarı dolaşıyor. Bir noktada, o alır

Birlikte cannoli yerken beni baldırlarımdan tutuyor ve bacaklarımı beline doluyor.

Geceyi onunla geçirmenin garip ya da korkutucu olabileceğini düşünmüştüm ama burada benimleyken ofistekinden çok daha farklı. Sadece yatak odasında birlikte iyi çalışmıyoruz. O komik biri ve ben de onu güldürüyorum. Bu konuda çok fazla yorum yapmamaya çalışıyorum, özellikle de bizi nereye götürdüğünü bilmediğim için.

LINCOLN

Bir haftadır annem ofisimi arıyor. Kylie'ye onu arayacağımı söyleyip duruyorum ama bir türlü fırsat bulamıyorum. Rol yapacak havada değilim. Her zamanki saçmalıklarını yapacak ve iyi bir annemiş, beni gerçekten önemsiyormuş gibi davranacak. Hep aynı numara ve ben bu numaradan bıktım.

Onunla ya da babamla çocukluğum hakkında hiç yüzleşmedim ama bunu hak ettiklerini bile düşünmüyorum. Bana sürekli suçluluk duygusu yaşıyorlar, çünkü hiç yanlarına gelmiyorum. Nedenini bilmemelerine imkan yok. Şu anda beni önemsemelerinin tek nedeni babamın kazandığının on katını kazanıyor olmam. Benim bağlantılarımı ya da sosyal toplantılarında oğlu olduğum için övünme hakkımı istiyor.

Siktir et.

Bu, çocuklar dışında kimseyle konuştuğum bir şey değil. Öyle olsa bile, hikayenin tamamını bilmiyorlar. Büyürken bana iyi davranılmadığını biliyorlar ve öylece bırakıyorlar. Gerçeği herkesten saklıyorum. Nedenini bilmiyorum. Belki de bugün olduğum saygın kişi olmadan önceki halimden utandığım içindir.

"Selam." Kylie kafasını ofisime soktu.

"Selam." Gülümsedim, anında sakinleştiğimi hissettim. "İçeri gelsene."

En sevdiğim dar beyaz eteğiyle ofisime giriyor. Onu süzmemeye çalışıyorum, ama hınzır gülümsemesi bana ne düşündüğümü çok iyi bildiğini söylüyor.

"Bana öyle bakma," diye şakacı bir şekilde tehdit ediyor karşımdaki sandalyeye otururken.

"Sana nasıl istersem öyle bakarım. Sana doyamıyormuşum gibi bakmamı istemiyormuşsun gibi davranma."

Gözlerini deviriyor ama yüzündeki gülümseme bana haklı olduğumu söylüyor.

"Ben de sana sormak istiyordum," diye söze başladı, "annenle aranızda neler oluyor?"

Kaslarım gerildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey, o sürekli arıyor ve sen de bana sürekli onu arayacağını söylememi istiyorsun. O da senin onu aramadığını söylüyor. Bu doğru mu?"

"Evet," diyorum kalçamdan bir parça tiftik koparıırken.

"Neden? Annenle konuşmak istemiyor musun?"

Onun beni sorgulaması karşısında kendimi birden zayıf ve savunmasız hissettim.

"Bunun seni ne kadar ilgilendirdiğini anlamıyorum."

Cevabım karşısında şaşırmış görünüyor. "Oh, ben sadece... İçini dökmek istediğin bir şey varsa belki sana yardımcı olabilirim diye düşündüm."

Başımı sertçe sallıyorum. "Hayır, annem hakkında konuşmak istemiyorum. Bu konudaki mahremiyetime saygı göstermenizi rica ediyorum."

"Doğru. Tabii ki. Özür dilerim."

İkimiz de bir süre garip bir sessizlik içinde oturduk.

"Ben işimin başına döneyim."

Başımı onaylarcasına sallıyorum ve o ofisimden aceleyle çıkarken kendi işime geri dönüyormuş gibi yapıyorum. O çıkar çıkmaz gergin bir nefes alıyorum. Ona karşı neden bu kadar düşmanca davrandığımdan emin değilim. Elbette annemin telefonlarından neden kaçtığımı merak edecektir. Ama kendimi o kadar çiğ ve açıkta hissettim ki, sanki yıllarca süren ihmallerimi ve hayal kırıklıklarımı görebiliyordu.

Annemden gelen telefonlar sonraki birkaç gün boyunca devam ediyor ve her biri Kylie'yi daha da rahatsız ediyor gibi görünüyor. Neler olup bittiğini bilmeden anneme aynı eski yalanı söylemekten hoşlanmadığını söyleyebilirim. Ona çocukluğumdan bahsetmeye hazır değilim ama sanırım annemin yakamdan düşmesi için o lanet telefon görüşmesini kabul edebilirim.

"Peki," diyorum kapımda duran Kylie'ye, "onu içeri gönder."

Şaşırmış ve biraz da rahatlamış görünüyor. "Tamamdır. Sadece bir saniye."

Annemi bağlamasını beklerken içimde kaynayan öfkeyi şimdiden hissedebiliyorum. Telefon çalar çalmaz, aniden kaideden kaptım.

"Evet," diyorum kestirmeden.

"Lincoln, tatlım, uzun zaman oldu. Bütün hafta seni aramaya çalıştım." Sanki onu aramaktan kaçmam için tek bir neden düşünemiyormuş gibi söylüyor bunu.

"Ne istiyorsun?" Konuşmayı konuya getirmek için cevap veriyorum.

"Kardeşin nişanlandı," diyor sesinde belirgin bir heyecanla.

Kardeşim Jace bir süredir sosyetik biriyle çıkıyor. Bu habere pek şaşırmadım. Soruyu sorması an meselesiydi. Ondan yuva kurması ve çocuk yapması bekleniyor. Bu, ailemin kendi çevrelerinde korumaları gereken imajın bir parçası.

Jace ile bir sorunum olduğu söylenemez. Bana bir şey yapmış gibi değil, ama bu da sorunun bir parçası. Benim için hiç ayağa kalkmadı. Her şeyin olmasına izin verdi.

"Anlıyorum. Ona ve Danielle'e tebrik için bir şeyler göndereceğim."

"Buna gerek yok. Tebriklerinizi yarın nişan partilerinde bizzat iletebilirsiniz."

Sesim sertleşiyor. "Yarın mı?"

"Şey, evet. Bu hafta telefonlarıma cevap vermiş olsaydınız bu kadar son dakika gibi gelmezdi."

Gözlerimi deviriyorum. Ona hiçbir şey borçlu değilim. "Gelebileceğimi sanmıyorum. Yarın Cuma. Büyük olasılıkla bu satın alma için geç saatlere kadar çalışıyor olacağım."

Bir an sessiz kaldı. Üzgün olduğu ve beni nasıl manipüle edeceğini bulmaya çalıştığı çok açık. Bir hanımefendi duygularının dışarıya yansımalarına izin vermez ama bu, istediğini elde etmek için başka yollara başvurmayaacağı anlamına gelmez.

"Bunun kardeşin için çok şey ifade edeceğini biliyorum. Babana ve bana karşı hissettiklerine rağmen, kutlama için orada olmayı ona borçlusun."

Beni nasıl suçlayacağını biliyor. Belki de bu konuda haklıdır. Ben onun kardeşiyim ve bana doğrudan bir şey yapmadı.

"Tamam," diye bağırdım. "Detayları asistanıma gönder."

Cevap vermesi için ona zaman tanımadan telefonu kapattım.

Bugün Cuma ve ben otuz dakika içinde ailemin evine gitmek üzere yola çıkmam gerektiğini düşünerek gerginim. Evlerine geri dönmek bile çocukluğumdaki anıları canlandırıyor. Tüm vücudumun endişe içine girmesine neden olan anılar.

Kylie bütün hafta boyunca beni kontrol etmeye devam etti. Bir şeylerin canımı sıktığını anlayabiliyor ama ona yaptığım küçük patlamadan sonra bu konuda bana baskı yapmadı.

Tam da akşam için kravatımı değiştirirken ofisime giriyor. "Dışarı mı çıkıyorsun?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtlıyorum boynumdaki düğümü sıkarken. Sanki beni boğuyormuş gibi hissediyorum.

"Annen tam altıda başlayacağını söyledi. Bir kutlama mı?"

Başımı salladım. "Kardeşim nişanlandı."

"Bu harika," diye yanıtlıyor.

Arkamı dönüyorum ve bana baktığında gözlerinde büyük bir nezaket görüyorum. Damarlarımda dolaşan adrenalinin bir kısmını anında rahatlatıyor.

Ne yaptığının farkına bile varmadan, "Benimle gel," diye tükürdüm.

Ağzı açık kalıyor. "Seninle ailenin evine gelmemi mi istiyorsun? Bu bir aile etkinliği değil mi?"

Artık çok geç. Bu fikir çoktan aklıma takıldı. Eğer yanımda olsaydı, bu akşamı gerçekten atlatabilir ve tek parça halinde çıkabilirdim.

"Evet, lütfen. Benimle gelin."

"Asistanınız olarak mı?" Sesi bir oktav yükseliyor.

Ellerini tutuyorum. "Elbette. Yani onlara asistanım olduğunu ve partiden sonra yapacak işlerimiz olduğunu söyleyebilirim. Ama benim için orada olacaksın."

Hiçbir şey söylemiyor ama bunun ona ihtiyacım olduğunu söyleme şeklim olduğunu biliyor.

Birden eve, Ben'in yanına gitmesi gerekebileceğini fark ettim. "Özür dilerim. Bencillik ettim. Ben muhtemelen evde seni bekliyordur."

"Hayır," diye hızlıca yanıtlıyor. "Bu gece yine arkadaşlarıyla takılacak. Biliyorsun, kız kardeşinle Cuma gecesi artık eğlenceli değil."

"Yani, benimle gelebilir misin?" Şu anda bu kadar çaresiz görünmekten nefret ediyorum.

Kendine bakar. "Bir nişan partisi için uygun giyinip giyinmediğimi bilmiyorum."

"Sen mükemmelsin. Kimse fark etmeyecek."

Yumuşakça gülümsüyor. "Tamam. Seninle gelmekten mutluluk duyarım."

Rahatlama üzerime çöküyor. Göğsümdeki sıkışma derin bir nefes almamı sağlayacak kadar gevşiyor. İfademi nötr tutmaya çalışarak başımı sallıyorum.

Şehir arabama doğru yürürken, her zamanki soğuk, korkunç hissin yerini alışılmadık bir sıcaklık alıyor. Yanında sana destek olacak birinin olmasının nasıl bir şey olduğunu anlıyorum. Yalnız olmamak böyle bir şey.

KYLIE

Şu anda Lincoln'da bir şeyler ters gidiyor. Bütün hafta garip davrandı. Sadece garip değil, biraz da kaba. Bu konuda soru sormaya çalıştığım da beni hemen tersledi. Ne yapacağımı bilemiyorum. Bana karşı kısa konuşması ve ne hissettiğini bilmemeye devam etmesi beni rahatsız etmeye başladı.

Bu konuda ona bir şeyler söyleyecektim ki, benden ailesinin evine gelmemi istedi. Yalvaran gözlerle bana bakışı, sanki gitmekten korkuyormuş gibiydi. Bu hiç mantıklı değil.

Neden ailesini görmekten korkuyordu? Neden kendi annesini geri aramayı reddetti?

Şimdi bile, ailesinin Yukarı Doğu Yakası'ndaki dairesine giderken arabada otururken, sert ve sessiz.

İçten içe çıldırıyorum. Yukarı Doğu Yakası mekanları muhtemelen eski para demektir. Neyin içine girmek üzere olduğumu biliyormuşum gibi bir his var içimde. Bana hayatımı sorduklarında ne düşünecekler? Harlem'den sadece birkaç ay önce taşındığımı ve şu anki dairemin muhtemelen onların ana yatak odası büyüklüğünde olduğunu öğrenince alay edecekler mi?

George arabayı yüksek beyaz taş binanın önüne çekti. Kimsenin kapımı açmasını beklemeden arabadan indim. Böyle bir muameleden bıktım. Bana deli diyebilirsiniz ama o bunu yaptığında, kendi kapımı açıp kapatmak gibi tehlikeli bir şeyi yapacağına güvenilemeyecek bir çocuk gibi hissediyorum. Bunun bir nedeni yetiştirilme tarzıma ve yaşam tarzıma bağlı kalmam olabilir. Lincoln'un ailesinin dairesine bakıyorum.

Lincoln'un eli belimde, binaya doğru yürüyoruz. Asansöre bindiğimizde, on iki kattan beşinci katın düğmesine basıyor.

"Çatı katı değil mi?" Şakayla karışık sordum.

Sertçe kıkırdıyor. "Hayır, çatı katımı aldığım da bu büyük bir tartışmaydı. Dünyanın onlardan daha fazla para kazandığını bilmesine izin veremem."

Asansör kapıları pır pır ediyor ve açılıyor. Yani, ailesi onun başarısını kıskanıyor. Bu çok garip.

Elimi tutuyor ve beni ileriye, açık duran büyük bir kapıya doğru çekiyor. Daha içeri girerken, bu insanlar için dış görünüşün önemli olduğunu görebiliyorum. Görünürdeki her şey benim bir yıllık maaşıma mal olmuş gibi görünüyor. Avizeler, ahşap paneller, mobilyalar... Hepsi para diye bağırıyor.

Gri kalem eteğime ve beyaz bluzuma bakıyorum. Bunun için çok az giyinmişim. Gördüğüm tüm kadınlar, üzerlerinden pırlantalar damlayan göz kamaştırıcı kokteyl elbiseleri giymişler. Özellikle bir kadının muhteşem sarı saçları var, mükemmel bir şekilde kıvrılmış ve her tarafı şeffaf boncuklu, daracık, çıplak bir elbise giymiş. Bronzluğu mükemmel ve makyajı biz kapıdan girmeden birkaç saniye önce yapılmış gibi görünüyor.

Gözleri odanın diğer ucuna bakıyor ve Lincoln'u fark ediyor. Bunu gözlerinde görüyorum, ilgisini. Hiç tereddüt etmeden, konuştuğu kadınlardan ayrılıyor ve kalabalığın arasından geçerek tam önümüze geliyor, ama beni fark ettiğini sanmıyorum.

Öne doğru eğiliyor ve yanağını öpüyor, dudaklarına tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. Ellerim yumruk oluyor, tırnaklarımla derimi delemek kadar sıkıyorum.

"Lincoln," diyor elleri onun omuzlarında kalırken, "seni burada görmeyi umuyordum."

Lincoln karşılığında bir gülümseme sunar. "Kate. Seni gördüğüme sevindim."

"Oh, dur." Onun göğsüne vurur. "Bana karşı bu kadar resmi olmana gerek yok. Bunun için fazla yakınız."

Evet, yatmışlar. Bunu açıkça belirtti. Hala varlığımdan habersiz bir moron gibi kenarda duruyorum.

Kadının yanından geçerken birini fark etmiş olmalı çünkü tavrı değişiyor. "zr dilerim Kate. Gidip aileme merhaba demem gerekiyor. Sana sonra yetişirim."

Sanki bu odadaki en önemli kişiymiş gibi ona gülümsüyor. "Daha sonra gelip beni bulsan iyi olur."

Bana dönüyor ve onu takip etmem için başını sallıyor. Konuşan ve gülen birkaç yaşlı insandan oluşan bir gruba doğru yan yana yürüyoruz. Yaklaştığımız anda hepsi durdu.

"Merhaba canım," diyor krem rengi bir elbise giymiş ve elmaslarla süslenmiş ince bir kadın, eğilip adamın yanağına bir öpücük kondururken.

"Anne," diye sertçe cevap veriyor.

Yanında duran adama başını sallıyor. "Baba."

Tanrım, bu çok gergin ve rahatsız edici. Tüm bunlar ne kadar tuhaf hissettiriyor diye derim kaçınıyor. Bu insanlar hep böyle sahte midir?

"Seni görmek güzel Lincoln," diyor çemberin içindeki uzun boylu adam. "Geçen çeyrekte oldukça etkileyici rakamlar elde ettiniz."

Lincoln'n ağzı ince dudaklı bir gülümsemeye dönüşür. "Evet, yleydiler. Ekibim bunun gerçekleşmesi için çok çalıştı."

emberdeki herkes güler.

"Oh, lütfen. Hepimiz personelin değersiz olabileceğini biliyoruz. Bu rakamların gerçekleşmesini sağlayan şey liderin vizyonudur," diyor Lincoln'n babası. "Bunun için övgüyü almalısın."

Bu aşağılık sözler karşısında çenemin yere çarpmasını engellemeye çalışıyorum.

Özür dileyen gözlerle bana dönerken, "Seni asistanım Kylie ile tanıştırmak istiyorum," diyor.

Ailesine gülümsüyorum ve elimi uzatıyorum. "Sizinle tanışmak çok güzel." nce annesinin, sonra da babasının elini sıkıyorum.

"Sesine bir yüz eklemek ne güzel," diyor annesi. "Lütfen bana Delilah deyin. Bu da kocam Archer."

"Ne yapıyorsun, asistanını bir aile etkinliğine mi getiriyorsun?" diye sorar babası, imasında hiçbir incelik yoktur.

"Bundan sonra ofise geri dönüyoruz. Bazı önemli teslim tarihlerim var. Beni hızada tutmak ve programıma sadık kaldığımdan emin olmak için burada," diye cevap veriyor sesindeki zehirle. "İzin vererseniz, Jace'i bulmaya gidiyorum."

Elimi tutuyor ve sıkıca kavlıyor. Nasıl bir dünyaya düştüğümü bilmiyorum ama kendimi geri kalmış ve tepetaklak olmuş hissediyorum. Şehirdeki eski paralı tiplerin belli bir tarzı olduğunu biliyordum ama açıkçası bunun biraz abartılı olduğunu düşünüyordum.

Kardeşini bulmak yerine, kendimizi odanın köşesinde yer alan ve arkasında şehir manzarası olan bir bar istasyonunda buluyoruz.

"Size ne ikram edebilirim?" diye sordu

barmen. Lincoln bana döndü. "Beyaz şarap?"

Başımı sallayarak onaylıyorum.

"Beyaz şarap ve buzlu viski."

İçkilerimizi aldıktan sonra viskisini bir yudumda bitiriyor, sonra bardağı yere bırakıp bir tane daha istiyor. Henüz bir yudum bile almadığım şarabıma bakıyorum.

"Lincoln," diyor arkamdan bir kadın sesi.

Arkamı dönüyorum ve bir başka bomba kadın -bu esmer- yaklaşp ona sarılıyor.

"Hey, Soph."

"Geleceğini düşünmemiştim." Göğsünü itiyor. Adam

kollarını açar. "İşte buradayım."

"Kim bu?" diye soruyor beni eleştirel bir gözle aşağı yukarı süzerken.

Elini belime koyarken, "Bu benim asistanım Kylie," diyor.

"Merhaba Kylie. Ben Sophia, Lincoln'ün kız kardeşi."

"Oh," diye cevap verdim, şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak. Onun da bir kız kardeşi olduğunu bilmiyordum. "Tanıştığımıza memnun oldum, Sophia."

"Lincoln'ün artık aile etkinliklerine asistanlarını da getirdiğini bilmiyordum," diyor muzipçe.

Tamam, bu kesinlikle kötü bir fikirdi. Bu insanların ilişkimizin doğasına dair varsayımlarında bu kadar açık sözlü olacaklarını kim bilebilirdi? Bir şey açık: Lincoln ailesiyle iyi geçinemiyor. Beni neden yanında istediğini anlayabiliyorum.

"Başardın." Bir adam belirir ve Lincoln'ün sırtına tokat atar.

Lincoln'e benziyor ama biraz daha kısa ve keskin hatları yok. Bu Jace olmalı.

"Hey. Tebrikler." Lincoln onun elini sıkar ve sarılmayı teklif eder. "Danielle ve senin adına gerçekten çok mutluyum."

"Sağ ol dostum. Uzun zamandır bekliyordum. Düğünü planladığımız için çok heyecanlı," diyor gururla. "Babası The Plaza'da yer ayırttı bile."

Tam o sırada, küçük bir sarışın Sophia ve Jace'in arasına girer. "Plaza'yı mı duydum?"

"Danielle." Lincoln öne eğilir ve onu yanağından öper. Görünüşe göre, yanaktan öpmek zengin insanların yaptığı bir şey. "Tebrikler, yakında kız kardeşin olacak."

"Çok heyecanlıyım. Jace'in size babamın The Plaza'da yer ayırtabildiğini söylediğini duydum," diye söze başlıyor. "Bu bir rüya gibi."

Lincoln kadehini kaldırırken, "İkinize de mutluluklar dilerim," diye cevap verir.

"Bu kim?" Jace ilgiyle bana doğru bakıyor.

İşte başlıyoruz.

"Bu benim asistanım, Kylie. Aslında yakında yola çıkmamız ve işe dönmemiz gerekiyor."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Kylie. Eminim bu adamın asistanıysan oldukça stresli bir hayat yaşıyorsundur."

Yumuşakça gülüyorum. "Sanırım öyle diyebilirsin. Beni diken üstünde tutuyor," diyorum Lincoln'e bakarken.

Akşamın ilk dürüst gülümsemesiyle bana bakıyor. Gözlerinin köşelerindeki kırışıklıklar, onları öpebilirim.

"O kadar da kötü değilim, değil mi?"

"Annemle babamı buldun mu?" Jace soruyor. "Annemin onu atlatıp selam vermemenden ne kadar nefret ettiğini biliyorsun."

Bu Lincoln'ün gülümsemesini anında yok eder. "Evet, onu gördüm."

"Kylie, benimle gel." Sophia elini uzattı. "Biraz yemek yiyelim ve bu ikisinin arayı kapatmasına izin verelim."

"Zorunda değilsin," diye araya giriyor Lincoln.

"Ona zorbalık yapıyormuşum gibi davranmayı bırak. Sadece odadaki tüm havasızlıktan nefes alması için ona bir şans vermeye çalışıyorum."

"Ben iyiyim. Merak etme," diyorum ona.

Sophia beni küçük lokmalarla dolu bir masaya doğru çekiyor. Beni doyurmak için bunlardan elli tane lazım. Bir tabak alıyoruz ve ben de onu takip ediyorum.

"Bunların hepsi çok güzel görünüyor. Kötü olacağım ve tabağımı dolduracağım."

Buna varım ama tabağına altı tane koyduğunu gördüğümde şok oluyorum. Altı lokma yemek kötü olmaksa, ben gerçekten bambaşka bir dünyadayım. Zaten iş kıyafetlerimle kalabalığın içinde göze çarpıyorum. Tüm yemeği yiyen kadın olarak durumu daha da kötüleştirmeyeceğim, bu yüzden tabağıma aynı miktarda koyuyorum.

Sophia ile bir süre ayakta durup konuşma şansım oldu. Yeterince iyi biri. Beni ölçüp biçmeye, kim olduğumu ve kardeşine ne kadar yakın olduğumu anlamaya çalıştığını söyleyebilirim. Ona tam olarak güvenmiyorum, bu yüzden cevaplarımı kısa tutuyorum ve asla Lincoln ile aramızda bir şey olduğunu ima etmiyorum.

"Oh, işte buradasın." Delilah bize katıldı. "Pam'le senin hakkında konuşuyorduk. Oğlu Henry nişanı yeni bozmuş. Ona seni araması gerektiğini söyledim. O ailenin ne kadar değerli olduğunu biliyorsun," diye fısıldıyor, eğilerek.

Sophia'nın gözleri kocaman açılır. "O da yakışıklı."

Sessizce duruyorum, uzaklaşıp uzaklaşmamam gerektiğinden emin değilim. Ama sonra gözleri bana odaklanıyor.

"Kylie, seni burada görmek çok güzel. Biraz şaşırdığımı söylemeliyim. Lincoln asla asistanlarını getirmez. Ama ilişkiniz ne olursa olsun, güvendiği birini bulduğu için çok mutluyum."

"Ah, biz-" diye başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Merak etmeyin. Size ilişkinizin doğasını sormuyorum. Biliyorsun, çok zor bir çocukluk geçirdi. Uzun zamandır onun için çok endişeleniyorduk. Ama onu dışarıda, sorunlarına rağmen başarılı bir şekilde görmek-"

"Gidiyoruz," diyor Lincoln'ün sesi sertçe, eli dirseğimi tutarken. "Güle güle."

Asansör yolculuğu boyunca tek kelime konuşmadı ama gerginliği hissediliyordu. Dışarı çıktığımızda telefonunu çıkardı.

"George'a mesaj atarım. Hemen sokağın başında," diyor sertçe.

"Ne oldu? Yukarıda bir şey mi oldu?" Yaklaşarak soruyorum.

Başını sallar. "Sana söyleyeceğine inanamıyorum. Öylece ağzından kaçıracaktı..." der, sonra durur ve bir nefes verir. "Unut gitsin. Sadece... seni buraya getirmek aptalcaydı. Özür dilerim."

George'u beklerken garip bir sessizlik içinde duruyoruz. Araba bir dakika sonra yanaştı. Lincoln kapıyı açtı ve önce ben bindim.

George'a, "Kylie'yi bırak, sonra da benim evime git," diye talimat verdikten sonra bölmenin açılmasına izin verdi.

Bana bakmak, benimle konuşmak yerine pencereden dışarı bakıyor. Bu adamın bir katmanı var; nasıl yüzleşeceğini bilmediği yaralı bir katman.

Onun bu yönünden rahatsız mıyım? Evet.

Ama aynı zamanda ona değer veriyorum ve onun böyle işkence gördüğünü görmekten nefret ediyorum. Sırları ve tavırlarıyla daha sonra ilgileneceğim. Şu anda, bir an için bile olsa acısını dindireceğim.

Eteğimi belime kadar kaldırıp üzerine oturuyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, gözleri kayıp ve uzakta. "Bu geceyi unut," diye fısıldıyorum kucağında yere çökerken. Nefesi kesiliyor.

"Hepsini unut. Onun yerine beni kullan."

Elleri kalçalarımı buluyor ve onları sıkıca kavırıyor. Gözlerinde tereddüt var. Kontrol etme ve düşüncelerinden kaçma ihtiyacını görebiliyorum.

Öne eğildim ve dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. "Ciddiyim. İhtiyacın olanı al."

Bununla birlikte baraj yıkılıyor ve dili ağzıma girip istediğini, ihtiyacı olanı alıyor. Çok fazla acı ve incinme barındıran, her şeyi tüketen bir öpücük bu. Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum ve bedenimi onunkine doğru hareket ettiriyorum.

Pantolonundan kurtulmaya çalışıyor ve ben de iç çamaşırımı kenara çekiyorum. Kendini girişime hizaladığında, onu alabildiğim kadar hızlı bir şekilde aşağıya batıyorum. Yüzündeki saf rahatlama ifadesi tam da istediğim şeydi.

"Sür beni Kylie," diyor karanlık bir sesle. "Bana her şeyi nasıl alabileceğini göster."

Ben de öyle yapıyorum. Kaldıraç olarak arabanın tavanındaki kolu kullanıyorum ve kendimi yukarı aşağı, ileri geri hareket ettiriyorum, kontrolün bende olduğu hissini seviyorum. İkimizin de orgazmını kontrol etmek özgürleştirici.

Boşalırken başını koltuğa yaslıyor ve tatmin olduğu için küfrediyor, bu da beni kendi boşalmama sürüklüyor. Sonra öne düşüyorum ve vücudumu onunkinin üzerine koyuyorum, aleti hâlâ içimde. Evime giderken yolun geri kalanında böyle kaldık. Söze gerek yok.

LINCOLN

Dün gece uzun zamandır geçirdiğim en kötü gecelerden biriydi. Aile üyelerimin Kylie ile olan ilişkim hakkında yaptıkları küçümseyici yorumlardan, annemin Kylie'ye geçmişimle ilgili her şeyi küstahça anlatacağı gerçeğine kadar. Sanki yaptıklarının büyürken bana ne yaptığından habersizmiş gibi. Bugünkü sorunlarımın hepsinin engelliliğimden kaynaklandığını düşünüyor.

Bilmiyor ki, o zamanki halimden memnunum. Bugün olduğum kişiden de memnunum. İyi olmadığım şey, ben bu kadar mücadele ederken ailemin benden ne kadar utandığı.

Ve Kylie'nin düşmanlığı hissettiğini biliyorum. Bunun bir sebebi olduğunu biliyor. Neden daha önce bir ilişki istemediğimi anlamaya başlıyorum. Birdenbire hakkınızda her şeyi bilmek istiyorlar. Kendilerini ilgilendirmeyen durumlara karışıyorlar. Bazı şeyler geçmişte kalmalı.

Ancak dün gece bana daha önce hiç sahip olmadığım bir şekilde yardımcı oldu. Etkinlik boyunca sadece destek için yanımdaydı. O yanımdayken kendimi o kadar yalnız hissetmedim. Daha sonra bana unutmak için onu kullanmamı söylediğinde, kullandım. İçimdeki tüm kargaşayı unuttum ve onunla birlikte o anın içinde kayboldum. Bu beni şok edici ve korkutucu bir şekilde sakinleştirdi.

Hayatımın o dönemlerini atlatmamda bana yardımcı olması için ona ihtiyacım olacağı fikrine alışamıyorum. Ona ihtiyacım olması fikri tehlikeli. Yetiştirilme tarzımdan sonra, hayatımı bir daha asla kimseye ihtiyaç duymayacağım şekilde ayarladım. Bu yüzden ailemin üniversite masraflarımı karşılamasına izin vermek yerine öğrenci kredisi aldım. Bu yüzden mezun olduktan sonra babamın bağlantılarını kullanmayacak ya da onun için çalışmayacaktım. Param, başarıım, mutluluğum asla bir başkasına bağlı olamaz.

Cebimdeki telefonum çalıyor. ıkartıyorum ve bildirimlerimi kontrol ediyorum.

Kylie: Bugün öğle yemeği? Ben ve arkadaşları parka basketbol antrenmanına gidecekler.

İ çekiyorum. şu anda bile, evet cevabını verme hızım endişe verici. Onu neden özölüyorum? Onu daha on saat önce gördüm. Ona meşgul olduğumu söylemeliyim. Tüm işaretler şu anda bunalmış hissettiğimi gösteriyor, ancak onu özleyen yanımla galip geliyor gibi görünüyor.

Ben: Ben boşum. Nereye gitmek istersin?

Kylie'ye: Ucuz bir yere, böylece ödeyebilirim.

Kendimi telefonuma gülümserken buluyorum.

Bu asla olmayacak. Ucuz bir yere gitsek bile, ben ödeyeceğim. Yani, gerçekten gitmek istediğin yeri seçebilirsin.

İsteksizce kabul etti ve bana nerede buluşacağımızı söyledi.

Restorana girdiğimde onu ön pencerenin yanındaki bir masada otururken buluyorum. Gülümsüyor ve el sallıyor. Ben yaklaşırken gözleri vücudumda birkaç kez dolaşıyor.

Karşısına oturdum.

"Selam." Gülümsüyorum. "şimdiden beni mi kesiyorsun?"

Yumuşakça kıkırdıyor. "Seni hiç bu kadar rahat giyinmiş görmemiştim."

Üzerimde siyah bir jogger pantolon, gri kapüşonlu bir tişört ve beyzbol şapkası var. Bugün cumartesi. alışmadığım zamanlarda hıyar gibi giyinme ihtiyacı hissetmiyorum. Rahat olmayı seviyorum.

"Kıyafetimle ilgili bir sorunun mu var?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Hiç de değil," diye yanıtlıyor. "Aslında son derece seksi."

"Memnun etmeyi amaçlıyorum Bayan Ricci," diye göz kırparak cevap veriyorum.

İçki ve yemek siparişimizi verdikten sonra koltuğumda arkama yaslanıyorum. Dün gece ona sahip olmama rağmen, şimdiden onu nasıl geri alabileceğimi düşünüyorum.

Bu olaydan sonra benim evime. Krem rengi kazağı, dağınık topuz yapılmış saçları ve neredeyse hiç makyajsız haliyle o kadar zahmetsizce güzel ki. Bedenim onu asla doyurulamayacakmış gibi arzuluyor.

Biraz huzursuz olduğunu hissettiğimde ona, "Hafta sonlarının açılmaya başlaması senin için yeni bir dönem gibi geliyor," diyorum.

"Evet." Başını sallıyor, biraz morali bozuk görünüyor. "Zamanımı nasıl dolduracağımdan emin değilim. Bu kadar boş vaktim olmasına alışık değilim."

"Bundan sonra işin var mı?" Sandviçimden bir ısırık alıyorum.

Alnı kırışıyor. "Hayır. Akşam yemeğinden hemen öncesine kadar dönmeyecek."

"Anlıyorum." Isırdığım lokmaya gülümsüyorum, sonra da suyumdan bir yudum alıp içiyorum. "Neden? Aklında bir şey mi var?"

Kahkahalarımın omuzlarım titriyor. "Evet. Şu anda tek düşündüğüm seni yatağıma almayı ne kadar çok istediğim."

Yanakları pembeleşti. "Bu kesinlikle zamanımı doldurur."

Bir de baktık ki ikimiz de öğle yemeğinden sonra gelecek zevkin vaadiyle biraz daha hızlı yiyoruz.

Ödemeyi yaptıktan sonra dışarı çıktık ve o sokağa baktı. "George geliyor mu?"

Çatı katıma doğru yürümeye başlarken ona "Hayır," diyorum. "Şirketle ilgili bir etkinliğim yoksa hafta sonları ona izin veriyorum."

"Huh," diye homurdanıyor.

"Bu ne için?"

"Yok bir şey. Sanırım sürücülerini olan çoğu insanın hepsine ihtiyacı olduğunu düşündüm. zaman."

"Normalde durum böyledir. Sadece bir karısı, çocukları ve şimdi de bir torunu olduğunu biliyorum. Tüm zamanını teketime almaya çalışmıyorum."

"Canın yürümek istemezse ne yaparsın?"

Kıkırdıyorum. "Kendim sürerim, Kylie."

Daireme dönüyoruz ve dolabıma asmak için ceketini alıyorum. Ayakkabılarımızı tekmeliyoruz ve el ele oturma odama yürüyoruz. Kanepeye oturduk ve o etrafına şaşkınca baktı.

"Eviniz ailenizinkinden çok farklı dekore edilmiş. Çok temiz ve minimal."

Ailemden bahsedilince vücudum geriliyor. "Evet, onların tek derdi zenginliklerini sergilemek. Ben daha incelikli olmayı tercih ederim."

"Dün gecedен sonra nasıl hissediyorsun?" diye soruyor. "Orada olmanın senin için gerçekten zor olduğunu biliyorum."

Kaçış - sorulardan istediğim şey bu. Güvenli alanıma girilmiş gibi hissediyorum. Ama karşımda öyle şefkatle oturuyor ki. Güzel yeşil gözlerinde kaybolmak çok kolay. Beni hipnotize ediyor, beni daha önce hiç deneyimlemediğim yeni zevklere götürmeyi vaat ediyor.

İçimde bir savaş sürüyor, arzu ve hayal kırıklığı bir düğümde birbirine dolanıyor ve bundan nasıl kurtulacağımı bilmemi imkânsız kılıyor. Yine zorluyor - görmezden gelmeyi öğrendiğim yaralarımı zorluyor. Yine de tek düşünebildiğim bana ne kadar yakın oturduğu. Vücudunun sıcaklığının soğuk, buz gibi kalbimi nasıl ısıttığı.

"Konuşmaktan hoşlandığım bir şey değil," diye cevap veriyorum, vücutlarımız aynı hizaya gelene kadar ona yaklaşıırken. "Aklımda keşfetmeyi tercih edeceğim başka şeyler var."

Gülümsüyor ama içindeki tereddütü görebiliyorum. "Beğendin mi?"

Öne doğru eğilip yüzümü boynunun kıvrımlarına gömüyorum ve kokusunu içime çekiyorum. "Nerede olduğunu unutturacak kadar sert bir şekilde sikimi içine sokmadan önce dilimle seni ne kadar çabuk boşaltabileceğim gibi."

İnlemesi, beyninin dün geceyle ilgili endişelerini geride bıraktığını gösteriyor. Geri çekiliyorum ve dudaklarımız birbirine değdiği anda her şey değişiyor. Sanki dudakları beni bütün ve eksiksiz olduğum başka bir dünyaya götürüyor. Doyamıyorum. Ellerim yanaklarını buluyor ve öpücüğü derinleştirirken başparmaklarımı teninde ileri geri hareket ettiriyorum.

Hava almaya çıktığımızda ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

"Arkana yaslan bebeğim," diye fısıldıyorum. "Bırak da amının tadına bakayım."

Beni dinliyor ve kotunu ve külotunu çıkarmama izin veriyor. Bacaklarını benim için açtığında, ne kadar ıslak olduğunu görmek bile sikimin takdirle seğirmesine neden oluyor.

Sonraki bir saati kendimi ona kaptırarak geçirdim. Var olan tek şey o; önemli olan tek şey o. Adım, unvanım, banka hesabım, geçmişim değil. Sadece o.

Ebeveynlerin onaylamaması yok, hiç görmediğim ilginin kırıntıları için yalvarmak yok.

Buna ihtiyacım olmamalı. Ona ihtiyacım olmamalı. Ama ihtiyacım var. Ve en tehlikeli kısmı? Asla bitmesini istemiyorum.

KYLIE

Günün en sevdiğim bölümü haline gelen kahvaltıda Ben'e "Bu hafta sonu ilk basketbol maçını izleyeceğin için heyecanlıyım," diyorum. Onu uykudan uyandırdığım ve konuşmaya istekli hale getirdiğim zaman.

Akşam yemeğinde ya günün yorgunluğunu atıyor ya da kaçıp yeni arkadaşlarıyla mesajlaşmak istiyor. Terapistleriyle görüşmeye başladığından beri yaptığı bir seksenlik hareket beni gerçekten şaşırttı. Özellikle de biraz gizemli görünen bu yeni terapist. Görünüşe göre seanslarından sonra dışarı çıkıp ebeveynleri selamlamıyor, ki bunu biraz tuhaf buluyorum.

"Sanırım terapistim uğrayıp maçı izleyebilir. Gelmeye çalışacağını söyledi," diyor bana.

"Gerçekten mi? Bu harika. Onunla gerçekten iyi anlaşıyor gibisiniz." Başını sallıyor. "Ağabeyim gibi."

Hayatında nelerin eksik olduğunu fark ettim - örnek alacağı bir erkeğe sahip olmak. Onun için yemek yapabilirim, masa oyunları oynayabilirim ve onu mümkün olan her şekilde destekleyebilirim ama her çocuğun ihtiyacı olan erkek bağına sağlayamam.

"Bir dahaki sefere Scott'la tanışmak isterim. Ona seninle gelmesini söylemelisin."

Omuz silkiyor. "Soracağım."

"Sizi seanslarınız dışında görmesine izin vermek gibi bir şey yapmadan önce onunla tanışmak isterim."

"Peki," diye homurdanıyor, sonra da koltuğundan kalkıyor.

Ve böylece, elimde bir genç var. Tavırları ve her şeyiyle. Ama umurumda değil çünkü az önce koca bir konuşma yaptık ve bir kez bile kekelemedi ya da yavaşlamadı.

Hâlâ çoğu insandan daha yavaş konuşuyor ama bu o kadar da belli olmuyor. Ve bu benim için *her şeye* değer.

Ofiste bir hafta su gibi akıp geçti. Bugün Çarşamba ve ben Lincoln'ün satın alınmasıyla ilgili bazı önemli e-postaların gelmesini bekliyorum. Cumartesi günü birlikte geçirdiğimiz zamandan sonra aramız biraz normale döndü. Gevşedi ama yine de benden uzak duruyormuş gibi hissediyorum.

Ailesi ya da çocukluğuyla ilgili tüm konuşmaları neden kestğini bilmiyorum. Sanki onun bu yönü yasakmış ve benim bunu bilmeme izin verilmeyormuş gibi. Belli ki hayatının karanlık bir dönemi, ama neden bunun bir parçası olamadığımı anlamıyorum. Eğer bunu yapıyorsak, eğer gerçekten çıkıyorsak, kendimizin tüm parçalarını birbirimizden saklayamayız.

Onunla konuşmak istiyorum ama onu kendimden uzaklaştırmadan nasıl konuşacağımı bilmiyorum. Arkadaşlarıyla dışarıdayken ya da basketbol oynarken nerede olduğum konusunda Ben'e yalan söylemeye devam edemem. Ne olduğumuzu anlamalı ve bunu kamuoyuna açıklamalıyız ya da bu iş bitmeli.

Halka açılmanın nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyorum. İşimi mi kaybederim? Böyle bir şey olamaz ve bir tür şirket politikası olmadığı sürece Lincoln'ün buna izin vereceğini sanmıyorum.

Telefon çaldı.

"Bay Monroe'nun ofisi," diyorum kulaklığa.

"Merhaba. Ben Tricia Stanford. Lincoln müsait mi?" diye soruyor bir kadının boğucu sesi.

Lincoln'ün hattına bakıyorum ve telefonda olduğunu görüyorum. "Özür dilerim. Şu anda bir telefon görüşmesi yapıyor. Mesajınızı alabilir miyim?"

"Evet, lütfen onu aradığımı ve dün akşamki yemek için *teşekkür* etmek istediğimi söyleyin."

Söylediklerini anlamaya çalışırken midem bulanıyor. Lincoln'ün dün gece yemeğe çıktığını bilmiyordum. Meşgul olduğunu söylemişti.

Ne yaptığını. Ben'in yediye kadar antrenmanı vardı ve birlikte biraz zaman geçirebileceğimizi düşünmüştüm.

"Ona kesinlikle söyleyeceğim," diye cevap veriyorum ekranda adını ve numarasını not ederken.

"Teşekkür ederim canım. Hoşça kal."

Kalbim göğsüme çarpmaya başlayınca telefonu bıraktım. Başka biriyle görüşüyor olmasına imkan yok. Öyle değil mi? Demek istediğim, hiç gerçekten özel olduğumuzu ve gerçekten çıktığımızı anladık mı? Çıktığımızı sanıyordum ama şimdi kendimden şüphe etmeye başladım.

Google'da arattığımda süper modellerle buluşurken ve etkinliklere katılırken gördüğüm tüm fotoğrafları hatırlıyorum. Etrafta dolaşmak ve asla bir yere yerleşmemek konusunda bir ünü var. Benimle neden farklı olsun ki?

Benimle yakınlaşmak, geçmiş hakkında konuşmak konusunda ne kadar isteksiz olduğunu düşündükçe mideme bir bulantı çöküyor. Belki de bu onun istemediği bir şey için beni zorladığını söylemenin bir yoludur. Telefonu kapattığını haber veren ışığın söndüğünü gördüğümde şüphe zihnimi bulandırıyor. Kadının adının yazılı olduğu not kâğıdını alıp titreyen bacaklarımın üzerinde ayağa kalkıyorum.

Eğer bu bir randevuysa, yakalandığını anladığında yüzünde bir suçluluk ve pişmanlık ifadesi göreceğimden eminim.

İçeri girdiğimde onu pencerenin yanında, düşünceli bir şekilde şehre bakarken buluyorum. Varlığını hissetmiş olmalı ki arkasını döndü.

"Hey," diyor usulca.

"Merhaba," diye cevap veriyorum. Sarı kâğıdı kaldırıyorum. "Tricia Stanford adında biri aradı. Dün akşamki yemek için size teşekkür etmek istediğini söyledi."

"Ah," diye cevaplıyor soğukkanlılıkla.

Herhangi bir suçluluk ya da korku hissedip hissetmediğimi görmek için yüzünü inceliyorum, ama nötr kalıyor. "Ona çiçek gönderebilir misin?" diye soruyor.

Neredeyse notu yere düşürecektim. İçimden korkunç bir ürperti geçiyor. Bir yanım onu doğru duyup duymadığımı merak ediyor, belki de tekrar etmesini istemem gerektiğini düşünüyor ama ne duyduğumu biliyorum.

"Senin için ona çiçek göndermemi istiyorsun. Bunu yapabilirim."

"Teşekkür ederim." Sanki ricasını kabul etmem ve hiçbir şey söylememem gerekiyormuş gibi masasına doğru geri yürüyor.

Hareket edemem. Hareket etmeyeceğim. Bu onun yapabileceğini düşündüğümün çok ötesinde bir zalimlik. Bekaretimi alıyor ve benimle sanki onun için bir hiçmişim gibi oynuyor.

"Şu anda ciddi misin?" Sesim öfkeyle sertleşerek cevap veriyorum.

Tereddüt ediyor, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor. "Özür dilerim mi? Seni üzecek bir şey mi söyledim?"

Alaycı bir kahkaha attım. "Bir bakalım. Beni üzecek bir şey mi söyledin? Bilmiyorum. Bunu düşünmem gerekecek. Dün gece seni yemeğe davet ettim ve sen bana meşgul olduğunu söyledin. Sonra yemeğe çıkmaya karar verdiğin kadın aradı ve düşüncesizliğini saklamaya çalışmak yerine *benden ona* çiçek göndermemi istedin."

Derin bir nefes alıp devam ediyorum: "Bilmeliydim. Bu soğuk, acımasız milyarderin birini içeri alıp, onu pantolonunun içinde tutamayacağını bilmeliydim. Bunca zaman, aramızda gerçek bir şeyler olabileceğini düşündüm. Benden hoşlandığını sanmıştım. Ama meğer beni sadece vücudum için kullanıyormuşsun. Gazeteler yalan söylemez; sen sadece bir kadından diğerine geçmek isteyen bir playboysun. Ben de farklı değildim."

Onun vücudu sertleşirken benim vücudum titriyor. Bana sanki onu kesip açmışım, canını yakan benmişim gibi bakıyor.

"Anlıyorum." Ayağa kalkıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Görüyorum ki karakterim hakkında uzun zaman önce karar vermişsiniz. Görünüşe göre, eğer gazetelerde yazıyorsa, doğru olmalı. Ben de bana güvenen, beni gerçekte olduğum gibi gören biri var sanmıştım."

Sözleriyle alay ettim. "Bunu bana geri atacağına inanamıyorum."

"Hayır. Tabii ki hayır. Hepsi benim suçum. Sağduyuma karşı geldim ve birine güvenebileceğimi düşündüm. Sakıncası yoksa, yapmam gereken bazı telefon görüşmeleri var."

Bir dakikasına bile değmezmişim gibi beni başından savıyor. Arkamı döndüm ve ofisinden çıkmaya başladım. Bundan nasıl kurtulacağıma dair hiçbir fikrim yok. Kendimi manipüle edilmiş ve kullanılmış hissediyorum.

"Bir şey daha var," diyor soğuk sesi. Onunla yüzleşmek için arkamı dönmüyorum.

"Tricia müvekkilimin karısı. Dün gece bizimle birlikte olan müvekkilim. Teşekkür etmek için beni aradı çünkü dün gece kanser olduğu ortaya çıktı. Arkadaşlarımdan biri şehirdeki en iyi onkolog, ben de ona onun iletişim bilgilerini verdim. Çiçekler, önünde uzanan yol için duyduğum üzüntüyü ifade etmek için. Kartı imzala. *Acımasız playboy milyarderden*. Görünüşe göre senin için ben buyum."

Boğazımdaki umutsuzluğu yutuyorum. Cevap veremeyecek kadar sersemlemiş ve midem bulanmış bir halde ofisten çıkmaya devam ediyorum, sonra da koltuğuma gömülüyorum. Az önce olanları düşünürken kalbim acıyla sıkışıyor. Kesinlikle benim suçlamalarımı alıp bana geri fırlattı ve beni güven sorunu olan kişi olmakla suçladı.

Bu doğru mu? Bunu incelemeye nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Her şey çok hızlı ve çok kötü bir zamanlamayla oldu. Annesi aramaya başladığından beri beni ne kadar ittiği ve uzak tuttuğu ile zaten mücadele ediyordum, hatta endişelendiğim için beni tersleyecek kadar ileri gitmişti. Tricia'nın tam da o anda, tüm şüphelerim ve güvensizliklerim su yüzüne çıkmışken araması talihsiz bir zamanlamaydı.

İşimi kaybedebileceğimin farkına vardım. Kalbinde beni affedecek bir şey bulmasına imkan yoktu. Gitmeden önce yüzünde gördüğüm ifadeyle olmaz. Öfke ve kızgınlık, inançsızlık. Bir şeyler yapmalıyım. Oraya gidip özür dilemeliyim. İşimi kaybetmemek için yalvarmalıyım.

Aramızı düzeltemeyebilirim ama belki en azından bana acıması ve beni işe alması için onu ikna edebilirim. Az önce ona sarf ettiğim sözlerden sonra bunu istemek çok zor ama bir şeyler yapmalıyım. Ben'i ve bunun onun için ne anlama geleceğini düşünmeye başlıyorum ve ruhumun derinliklerine derin bir pişmanlık duygusu yerleşiyor.

"Kızım," Paris elinde bir kutu ve omzuna asılı çantasıyla bana yaklaşıyor.

Aman Tanrım. Beni gerçekten kovacak. Ama adamın bunu yapacak cesareti bile yok. Ofisine bakıyorum ve beni öyle bir küçümseyerek izliyor ki, bunu iliklerime kadar hissediyorum. Çok hızlı davrandı. Ne kadar oldu, beş dakika mı?

"Ne yaptın?" diye fısıldıyor masamın üzerinden.

Boğazım düğümleniyor. Mide bulantımın midemde çalkalandığını hissediyorum, yükselmek ve beni daha da küçük düşürmekle tehdit ediyor. Paris cevap vermemi bekliyor ama kelimelerim boğazımda düğümleniyor.

"Her ne yaptıysan, görünüşe göre Roy'un asistanı olarak bir yer edinmişsin. Masama hışımla geldi ve Lincoln'un asistanların derhal değiştirilmesini talep ettiğini söyledi. Soru sormak yok."

Masamın etrafından dolaşmaya başlıyor ve eşyalarıyla dolu kutusunu ayaklarımın dibine bırakıyor. İnançsızlıkla kutusunun içindekilere bakıyorum. Beni kovmayacak. Tüm bunlardan sonra, onu suçladığım onca şeyden sonra, beni başka bir yöneticiyle değiştiriyor.

Tekrar başımı kaldırıyorum ve buz gibi gözleri üzerimde sabit kalıyor. Ayağa kalkıyorum ve köşede duran, geri dönüşüme gidecek bir kutuyu alıyorum. İçine burada bulunduğum dört ay boyunca topladığım küçük eşyaları ve kişisel eşyalarımı doldurduktan sonra çantamı ve montumu alıyorum.

"Seninle sonra konuşacağım. Sanırım yapman gereken bazı açıklamalar var," diyor sandalyeme otururken.

Lincoln beni izlerken burada aptal gibi durmak yerine, onun görüş alanından çıkıp utanç yürüyüşüne çıkıyorum ve doğruca Roy'un köşesine gidiyorum. Gözyaşlarım kapaklarımdan taşmakla tehdit ediyor ama onları uzak tutmak için nefesimi içime çekiyorum.

Kendime acımanın zamanı değil. Kurtarmam gereken bir işim var. Bakmam gereken bir kardeşim var ve bunu bir numaralı önceliğim haline getirmeliyim.

LINCOLN

Doğru olanı yaptım. Onu Roy'un yanına taşımanın doğru bir hareket olduğunu biliyorum. Yine de başımı kaldırıp başka bir kadının yüzünü her gördüğümde garip bir özlem duygusu bedenimi kaplıyor. Onun varlığının bana verdiği rahatlığın özlemi.

Paris iyi bir asistan olacak. Roy onun hakkında hep iyi şeyler söyledi. Şirketin ve programlarımızın işleyişini zaten biliyor, dolayısıyla onun için fazla bir öğrenme eğrisi olmayacak.

Yine de, o Kylie değil.

Suçlamalarını hatırlayınca biraz buruştum. Onun da beni bu şehirdeki diğer herkes gibi gördüğünü fark etmenin bana hissettirdiklerini anlatacak kelime yok. Sadece kendini düşünen kalpsiz bir milyarder. Bir kadından diğerine sadece onları nesneleştirmek ve kendi kişisel zevkim için kullanmak için hareket eden biri. Benim hakkımda en kötü şeyleri düşünmekte çok hızlıydı.

Eve gidip kendi kendime somurtmak yerine, başkalarının sorularından ve incelemelerinden uzakta, bu gece erkeklerle bir happy hour gecesi olacak.

Biraz geç geldim, umarım çoktan benim de dahil olabileceğim ve dokunulmadan kalabileceğim saçma sapan bir sohbete dalmışlardır. İçkimi sipariş ediyorum ve beşinin Pazar gecesi oynanan son futbol maçı sırasında hakemlerin verdiği kararları tartışmasını dinliyorum.

"Tamamen saçmalıktı." Walker birasını yere çarptı. "O müdahale pasöre sert müdahale değildi. Ne boktan bir karardı o?"

"Tamamen katılıyorum dostum." Dean başını sallıyor. "Oyunu kapatmak zorunda kaldım. Daha fazla izleyemedim."

"Maçı izledin mi?" Biram önüme konduğunda Colton başını sallıyor.

Biranın yarısını tek yudumda içerken omuz silkiyorum. "Arka planda açıldı. Pek dikkat etmemiştim."

Hatırladığım kadarıyla, Kylie tiramisu yapmaya çalışırken onunla mesajlaşıyordum. Tarifteki çiğ yumurta yüzünden çılgına dönmüştü ve ben de onu sakinleştirmek zorunda kalmıştım. Oldukça komikti. Sonunda araştırmak zorunda kaldım ve ona pastörize yumurta kullandığından emin olmasını ama sorun olmayacağını söyledim. Otantik tiramisu böyle yapılır.

Ve aynen böyle, az önceki sözleri kulaklarımda çınlıyor, sanki kulaklık takmışım ve konuşma tekrar tekrar çalıyormuş gibi. Onları ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da, daha yüksek sesle ve daha kesici olmaya devam ediyorlar.

Biramı bitirip bir tane daha sipariş ediyorum. Bir konudan diğerine geçerken onları dinliyorum, her biri bir öncekinden daha anlamsız. Futbol, iş ya da politika umurumda değil. Güvenmeye başladığım bir kadın bu güveni alıp yere attığında ve topuğuyla üzerinde tepindiğinde değil.

Aşkın amacı nedir? İnsanlar neden buna inanıyor? Birisi gerçeği umursamadan size sırtını dönebilir.

Kylie kesinlikle benimle iyi oynadı. Diğer asistanlar gibi değildi. Onlar paramın peşindeydi. O çok daha değerli bir şeyin peşindeydi, kalbimin. İşin en kötü yanı da bunu elde etmiş olmasıydı. Aldı ve kırdı.

Dördüncü biramdan sonra, bana aptal olduğumu söyleyen kafamın içindeki gürültüden başka bir şeye odaklanmakta zorlanmaya başladım.

Siz önce ona güvenmeyi ve açılmayı reddederken o size nasıl güvenebilir?

"Vay canına," diye gürlüyor Roman'ın sesi yanımda. "Bütün bu boş bardaklar senin mi?"

Önümdeki on boş bira bardağına bakıyorum. Bir dakika. Hayır, sanırım çift görüyorum. Beş boş bardak var.

"Ben... sanırım öyle," diye halsizce cevap veriyorum.

Beş bira o kadar da kötü değil. Bunda büyütülecek ne var anlamıyorum. Daha önce de bir akşamda beş bira içmiştim.

"Dostum," diyor Walker kabaca, "kırk beş dakikadır falan buradasın. Bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar çok içtin? Kafayı bulmuş olmalısın."

Hiçbir şeyi büyüttüğünü anlaması için elimi ona vurmaya çalışıyorum ama elim önümdeki bardaklara çarpmış olmalı çünkü hepsi birbirine çarpıyor. Yanımda oturan Roman ve Sawyer bardakları tutup düzeltiyor ve hiçbir şeyin kırılmadığından emin oluyorlar.

"Ben finnnnnne'yim," diye karşı çıkıyorum.

Hepsi birbirine bakıyor, yüzlerinden endişe okunuyor. Gözlerimi deviriyorum, bu da dünyanın biraz dönmesine neden oluyor.

Walker'ın sesi alçalır. "Neler oluyor? Seni hiç böyle içerken görmemiştim. Sende bir şeyler var."

"Fark etmez. Onun bir önemi yok. Hiçbir şeyin önemi yok." Cüzdanımı açıyorum ve içinde ne kadar para varsa masanın üzerine atıyorum. "Ben eve gidiyorum."

Bar taburesinden indim ve Roman'a çarptım. Lanet olsun. Nasıl bu kadar yaklaşabildi?

"Bu kadar," diyor Walker, teslim olmuş bir halde. "Eve sağ salim gittiğinden emin olacağım."

Ayağa kalktı ve kolumu tuttu.

Çıkışa varmadan önce Colton diğer tarafta bana katılıyor. "Ben de sizinle geliyorum çocuklar."

Beni neredeyse ellerinden tutup arabamın arka koltuğuna oturtular. Başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ama arabanın dönüşü bana bunun büyük bir hata olduğunu söylüyor. Bunun yerine gözlerimi camdan dışarıya dikmeye karar veriyorum.

"Kylie'yle aranızda bir şey mi oldu?" Colton birkaç dakikalık sessizlikten sonra sorar.

"Fark etmez," diye fısıldıyorum.

"Sizin için çok önemli gibi görünüyor. B ö y l e davranmıyorsun. Ne oldu?"

Duygudan yoksun bir şekilde ona bakıyorum. "Sadece bana unutmaya başladığım bir şeyi hatırlattı."

"Bu da ne?" diye soruyor.

"Bu dünyada güvenebileceğiniz tek kişi kendinizsiniz."

KYLIE

Roy'la konuşurken masamdan sesini **duyuyorum**. Sesi sert ve duygudan yoksun, bedenimi ürpertiyor. Masamın önünden geçerken gözleri yere yapışık. Varlığını kabul etmiyor. Kalbimin kalan parçalarını da parçalıyor. Kırılmış bir kalp; ona karşı hissettiklerimin fark ettiğimden çok daha fazla olduğunun kanıtı.

Dün gecenin büyük bir bölümünü zihnim sonsuz sayıda düşünceyle dolup taşarken uyanık geçirdim. Öfkeden pişmanlığa kadar bir dizi duygu hissettim. Suçlamalarımı savururken yüzünde beliren ifadeyi hala aklımdan **çıkaramıyorum**. Bana ne olmuştu bilmiyorum.

Belki de bu, ilişkiye çoktan karışmış olan kalbimi korumanın bir yoluydu ve olması gerekenden daha fazla açığa çıkmasına neden oldu.

Bir an, beni bu kadar savunmasız ve nerede durduğumuzdan şüphe duyacak bir konuma soktuğu için adama lanet ettim. Ruh halindeki değişimler ve ailesiyle ilgili sorduğum tüm sorulara kayıtsız kalması, içimde sürekli büyüyen bir şüphe tohumu ekmişti. Bu şüphenin yerleşmesi ve benim için saklanamayacak kadar büyük bir hal alması an meselesiydi. Sadece bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim.

Ama ona kendini açıklaması için zaman vermeye hazırdım. O ofise gittiğimde bir suçlamayla başlamadım. Tabii ki gidip benden çiçek göndermemi istemesi gerekiyordu; randevularından sonra bana yaptırdığı tek şey buydu. Eğer o küçük hareket olmasaydı, tüm bunlar önlenebilirdi.

Masamın önünden geçen tanıdık ayak seslerini duyuyorum. Bu sefer kafamı kaldırmayı reddediyorum. Gözlerimi bilgisayar ekranımdan ayırmıyorum. Gözyaşlarımı kırıştırıyorum.

Aramıza giren bu kama beni daha önce hiç olmadığım kadar yalnız hissettiriyor.

Hiç mantıklı değil. On altı yaşımdan beri yalnızım. Yalnız olmaya alışkınım. Biriyle birkaç ay geçirmek bunu nasıl değiştirir?

"Selam." Roy yavaşça masama yaklaştı. "İyi misin?" Dik oturuyorum. "İyiyim," diye cevap veriyorum elimden gelen en iyi gülümsemeyle.

Yiyor gibi görünmüyor. Bana kaybolmuş küçük bir köpek yavrusuymuşum gibi bakıyor. "Lincoln'ü on yılı aşkın bir süredir tanıyorum. Görüldüğü ya da düşünmek istediği kadar sert biri değildir."

Ona ne cevap vereceğimi bilemiyorum. Koltuğumda garip bir şekilde kıpırdandım.

"Söylemeye çalıştığım şey," diye devam ediyor, "ona biraz zaman verin. Duygularını işleme konusunda çok iyi değil."

İnce bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim."

"Elektronik tablolar sana nasıl davranıyor?" diyerek konuyu daha güvenli bir zemine çekiyor.

"Çok fazla sayı var," diye cevap veriyorum düşünmeden.

Yüksek sesle gülüyor. Onun ne kadar rahat biri olduğunu görmek içimi rahatlatıyor. "Bu senin için muhasebe. Buna alışacaksın. Soracağın bir şey olursa bana haber ver. Lincoln'ü çalışanla etkileyebilirsen, bu işi kısa sürede öğrenirsin."

"Onu etkiledim mi?"

"Tabii ki söyledin. Sana diğer tüm asistanlarının toplamından daha fazla iltifat etti."

Beni dün gece birkaç kez ortaya çıkan o pişmanlık duygusuyla baş başa bırakarak ofisine geri dönüyor.

Ya başıma gelebilecek en iyi şeyi mahvettiysen? Şüphelerimin ve korkularımın zihnimi bulandırmasına ve inatçılığımın yoluma çıkmasına izin verdim. Şimdi yalnızım ve hala bir işim olmasının tek nedeni muhtemelen durumuma acımış olması.

Burada olmayı hak ettiğim için değil.

Ben sadece doğru zamanda doğru yerde bulunup muhtemelen hak eden birinin elinden bir fırsat kapmış lise terk biriyim.

Öğle yemeği vakti geldiğinde Morgan ve Paris benimle masamda buluştu.

Morgan aniden, "Gidelim," dedi.

"Nereye gideceksin?" Ben soruyorum.

"Seni öğle yemeğine götürüyoruz. Bu binadan biraz uzaklaşmanız gerektiğini hissediyorum. Hazır değilsen bize bir şey söylemek zorunda değilsin. İhtiyacın olan buysa hepimiz sessizce yiyebiliriz."

Karşı konulmaz bir takdir duygusuyla usulca gülümsüyorum. "Teşekkür ederim. Sanırım burada olmaya biraz ara verebilirim."

On beş dakika sonra yakındaki bir restoranda oturmuş siparişlerimizi veriyorduk.

Harikaydılar, zamanı rastgele konularla doldurdular. Hayatımdaki herhangi bir dram hakkında konuşmam için üzerimde baskı yok. Bunu ne kadar takdir etsem de hayatımda konuşabileceğim başka bir yetişkin yok. Başka birinin bakış açısını öğrenmek faydalı olabilir.

Bu yüzden kendimi ikisine her şeyi anlatırken buluyorum. Geçmişimi, bu işe nasıl girdiğimi ve Lincoln'le aramızda neler geçtiğini biliyorlar. Beni yargılayan gözler yerine, bana şefkatle baktıklarını görüyorum.

"Hepsi bu kadar," diyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"Vay canına," diye fısıldar Paris. "Bu çok fazla. Bize karşı bu kadar açık olduğun için teşekkür ederim."

"Anlaştık. Teşekkür ederim," diye başlıyor Morgan. "Tüm bunlar hakkında şimdi nasıl hissediyorsun?"

Omuzlarım yenilgiyle çöküyor. "Korkunç. Kafamda canlandırmadan duramıyorum. Birkaç dakika içinde öfkeden pişmanlığa, tekrar öfkeye ve üzüntüye geçiyorum. Her yerdeyim."

"Bu mantıklı. Duyduğuma göre kolay bir durum değilmiş. Dürüst olabilir miyim?" Morgan temkinli bir şekilde soruyor.

"Evet. Sanırım şu anda buna ihtiyacım var."

"Tamam. Peki, aşırı tepki gösterip ona sert şeyler söylediniz mi? Evet."

Koltuğuma geri yerleşiyorum. "Biliyorum," diyorum gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken.

"Ama nereden geldiğini anlıyorum. Sana pek de güven vererek ilişkiye girmedi. Sana baştan bunun sadece bir ilişki olduğunu söyledi, aniden iptal etti, sonra seni hala istediğine karar verdi. Gerçek bir şey istiyormuş gibi göründü. Ve başka biri için gerçek bir şey, diğer kişinin içeri girmesine izin vermek demektir. Seni bu şekilde ittiğinde elbette kafan karışmaya başlayacaktı."

"Kesinlikle," diye araya giriyor Paris. "Ve unutma, o senin ilkin olduğunu biliyordu. Kalbin konusunda daha dikkatli olmalıydı. Tüm bu olanlarda o da masum değil."

Sözlerinin içime işlemesine izin verdim.

Ofise dönerken, onlar hakkında ne hissettiğimi düşünüyorum. Paris haklı. Ona bekâretimi verdiğimde bunun benim için büyük bir olay olduğunu biliyor olmalıydı. Bunun daha büyük bir şeye doğru ilerlediğimiz anlamına geldiğini düşünmüştüm. Bu yüzden, kendimi itilmiş ve kalbinin dışında bırakılmış hissetmek beni son derece güvensiz hissettirdi.

Şimdi yeniden gaza gelmiş hissediyorum. Belki o durumu yanlış idare ettim ama günün sonunda bana doğru davranmıyordu. Bundan daha iyisini hak ediyordum.

LINCOLN

Bana basketbol antrenmanını anlatırken "Çok harikaydı" diyor. "Sonra Brett topu bana verdi ve ben de atışı yaptım. Fileden başka bir şey değildi."

Günlerdir ilk kez gerçek anlamda gülümsüyorum. Bu benim en sevdiğim zaman. Ajansın beni arayıp bir konuşma terapistinin yerini doldurmak için yardımına ihtiyaçları olduğunu söylemesine bayılıyorum.

Okul-iş ve İngilizce bölümlerinde çift anadal yaptım. Daha sonra gece dersleri aldım ve konuşma dili patolojisi alanında yüksek lisans derecemi aldım.

Konuşma sorunları olan çocuklara yardım etmek benim için bir tutku projesi oldu. Benim gibi olan çocuklara yardım etmek için bir şeyler yapmak istediğimi biliyordum. Kekemelikle ya da konuşma ile ilgili herhangi bir engelle mücadele eden çocuklar. Benim için mesele para değil. Yeterince param var. Ben bir gönüllüyüm.

Bu, dışarıda yalnız olmadıklarını bilen çocuklar olduğundan emin olmakla ilgili. Onlarda yanlış bir şey olmadığını bilmelerini istiyorum. Ailemin yapması gereken bir şey.

"Bu harika, Ben. Böyle temiz bir atıştan daha güzel bir duygu olamaz. Ve hepsini sakın ve net bir şekilde söylemeyi başardın. Bu konuda ne hissediyorsun?"

Koltuğunda kıpırdanıyor, uzun süre hareketsiz oturmayı her zaman zor buluyor. Saatime bakıyorum ve sadece birkaç dakikamız olduğunu görüyorum.

"Bu benim hayatımı değiştirdi. Bundan önce hiç arkadaşım olmadığını söylemiş miydim?" diye soruyor.

Bu bilgi içimin hoşnutsuzlukla dolmasına neden oluyor. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Sorun değil. Bunun bir parçası bendim. Birileriyle konuşmaktan korkuyordum. Ama yeni okula başladıktan ve yeni insanlarla tanıştıktan sonra daha kolay oldu. Ama buraya başladığımda her şey gerçekten daha iyi oldu."

"İşte bu yüzden buradayız. Belirli durumlarda kekemeliğinizin geri geldiği oluyor mu?" diye sordum.

Başı öne düşer. "Evet. Bir grupta beni dinleyen çok fazla insan olduğunda, gerginleşiyorum ve tekrar olmaya başlıyor."

"Bu normal. Şu ana kadar kaydettiğin ilerleme zaten etkileyici. Daha büyük kalabalıklar önünde daha rahat konuşabilmeniz için pratik yapmanız gerekecek. Sonunda, hangi araçların sizin için işe yaradığını bulacaksınız. Bu arada, moralinizi bozmasına izin vermeyin. Bunun sonsuza kadar süreceğine dair bir işaret değil. Hepsi sürecin bir parçası."

"Tamam. Hala aynada egzersiz yapmam gerekiyor mu?"

Kıkırdıyorum. "Evet, pratik yapmaya devam etmelisin. Sonsuza kadar değil. Pekâlâ dostum, görünüşe göre zamanımız doldu. İyi çalışmaya devam et. Bu cumartesi maçta görüşürüz."

"Gerçekten geliyor musun?" diye soruyor ikimiz de ayağa kalkarken.

"Tabii ki. Basketbolu seviyorum. İlk maçını kaçırmak istemezdim."

Bana gururla bakıyor ve sonra yüzü düşüyor. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Elbette. Neye ihtiyacınız var?"

"Kız kardeşim seninle tanışma fırsatı bulmadan maçıma gelmeden rahatsız olduğunu söyledi. Bu konuda garip davranıyor. Hemen gelip onunla tanışabilir misin?"

Kahkahalar göğsümde titreşiyor. "Nereden geldiğini anlayabiliyorum. İyi bir kız kardeşin var gibi görünüyor."

Ofisten hiç çıkmam. Bu tür işler yaparken kimliğimi gizli tutmaya çalışıyorum. Bu kimseyi ilgilendirmez ve

Magazin basını bunu fark eder. Bu çocukları taciz etmelerine gerek yok ve ben de onları rahatsız edici bir duruma sokmak istemiyorum.

Bir de kimsenin bunu neden yaptığımı sormasını istemediğim gerçeği var. Bu kişisel bir mesele ve tartışılacak bir konu değil.

"Sanırım bir sonraki müşterimden önce birkaç dakikam var. Seninle çıkacağım."

Kapıya doğru yürüyoruz ve ben kapıyı açıp onun bekleme alanına gitmesine izin veriyorum. Telefonumu çıkarıp e-postalarımı kontrol ederken kız kardeşi olduğunu tahmin ettiğim biriyle konuştuğunu duyuyorum.

"Scott," diyor Ben'in sesi yaklaşırken, "bu benim kız kardeşim, Kylie."

İsmi duyduğumda telefonumdan başımı kaldırdım. İşte oradaydı. Benim gibi iş kıyafetleriyle duruyor, ofisten yeni gelmiş. Gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. Bana bakarken ağzı bir karış açık, olduğu yerde donup kalmış.

İçimden soğuk, sert bir şok geçiyor. Bu Ben'in kız kardeşi. Aylardır bahsettiği Ben bu. Bu bilgiyi sindiremiyorum bile. Şokun ötesinde çok daha kötü bir şey geliyor, korku.

Alışık olduğum, kontrol edebildiğim türden değil - hesaplanmış riskler, iş kumarları, yüksek bahisli müzakereler. Hayır, bu farklı. Bu *kışisel*.

Eğer öğrenirse - eğer mücadelelerimi *öğrenirse* - bu sadece başka bir bilgi parçası olmayacak. Yıllarımı mükemmelleştirmek için harcadığım zırhımda bir çatlak olacak. Gömülü tuttuğum parçalarım bir bakış. Bir kez görürse, bir kez *anlarsa...* geri dönüşü olmaz.

"Kylie," diyorum korkuyla ve elimi uzatıyorum, "tanıştığımıza memnun oldum."

Önce kardeşine, sonra da bana baktı. "Burada ne yapıyorsun?"

Ben'in yüzü buruşur. "Onu tanıyor musun?"

"Oh, um"-tereddüt ediyor-"evet. Aslında o benim patronum."

Ben'in yüzü aydınlandı. "Kız kardeşim senin için çalışıyor. Harika!"

Bundan ne kadar nefret etsem de ona gülümsüyorum. "Evet, öyle."

"Kafam karıştı." Ellerini havada sallıyor. "Adının Scott olduğunu sanıyordum."

İç çekiyorum. "Bu benim göbek adım. Kimliğimi gizlemek için kullanıyorum." "Oh, anlıyorum." Bir an sessizliğe gömülüyor.

Ben temkinli bir şekilde aramıza bakıyor. "Cumartesi günkü basketbol maçına gelse olur mu?"

"Elbette," diyor nazikçe. "Eğer istediğin buysa."

Dikkati tekrar bana yöneldi. "Lincoln, ben sadece... Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Ellerimi ceplerime sokuyorum. Onunla bu konuşmayı burada, kardeşinin önünde ve herkesin duyabileceği bir yerde yapamam.

"Burada ne yapıyorsun? Nasıl terapist oluyorsun?" diye soruyor sesini alçaltarak. "Programını ayarladığım onca zaman boyunca bana bundan hiç bahsetmedin."

Şakaklarıma kan hücum etmeye başladı. Yanaklarımda istenmeyen bir kızarıklık hissediyorum. Bu bana, ailem misafirleri geldiğinde odama gitmemi söylediğinde ya da başkalarının olduğu bir aile gezisine gitmekten kaçınmamı istediğinde hissettiklerimi hatırlatıyor.

Utanç benim alışık olduğum bir şey değil. Kekemeliğimi yendikten sonra, kendimi üstünlük sağlayacağımı bildiğim durumların içine soktum. Odayı kontrol edeceğimi ve kimsenin bana böyle hissettirmeyeceğini bildiğim ortamlara.

"Bak Kylie, bunu burada yapamam. Şimdi. Burası uygun bir yer değil. Cumartesi günü Ben'in maçına gelmeme izin verdiğin için teşekkür ederim. Orada olmayı dört gözle bekliyorum." Karşılıklı konuşmamızdan sonra gözle görülür bir şekilde temkinli davranan Ben'e bakıyorum. "Cumartesi günü iyi şanslar. Seni desteklemek için orada olacağım."

Ben usulca gülümser, her zamanki parlak tavrı kaybolmuştur. "Teşekkürler, Sc-Sc-Scott. Uhhh... sana hala Scott diyebilir miyim?"

Enerjimizin onu ne kadar etkilediğini gördüğümde omuzlarım çöküyor. Kekelemesi rahat olmadığını belli ediyor. Kendimi tam bir pislik gibi hissettiriyor.

Elimi omzuna koyuyorum. "Bunu gelecek Perşembe birlikte konuşacağız. Bu konuda endişelenmeni istemiyorum. Tamam mı? Bunların hiçbirinin benim senin terapistin olduğum ve ne olursa olsun senin için burada olduğum gerçeği üzerinde bir etkisi yok."

"Tamam," diye sessizce

yanıtlıyor. "Hoşça kal

Kylie," diyorum çabucak.

"Hoşça kal, Lincoln," diyor sesinin tonuyla.

Ofise geri dönüyorum ve gergin bir enerjiyle bir ileri bir geri yürüyorum. Bu durum o kadar çok çelişkili duyguyu gündeme getiriyor ki, bunları kabul edecek zamanım yok. Şimdi değil, bir sonraki müşterim için notlarımı hazırlamam gerekirken.

Bir sonraki müşterimin dosyasını çıkarıyorum. Ne yapmam gerektiğini biliyorum ama beynim az önce olanlardan başka bir şeye odaklanmayı reddediyor. Ben eskiden yaşadığım kekemeliği biliyor. Muhtemelen şu anda Kylie'ye bundan bahsediyordur. Gömmek ve unutmak için çok uğraştığım sırrım gün yüzüne çıkıyor ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Sadece bu da değil, Kylie soru sormayı da seviyor. O güçlü, bağımsız bir kadın ve bana geçmişimle ilgili sorular sormaktan çekinmeyecek.

Tüm dünyam yıkılıyor ve yanıyormuş gibi hissediyorum. Bunalmış hissetmeye başladığımda yıllarca terapi gördüğümden hatırladığım şeyi yapıyorum. Derin nefesler alıyorum, midemin genişlediğinden ve daraldığından emin oluyorum. Bunu yapmak zorunda olduğuma inanamıyorum. On yılı aşkın bir süredir teknik kullanmama gerek olmamıştı.

Yaratmak için bu kadar çok çalıştığım itibarın bir saçmalıktan ibaret olduğunun ortaya çıkıp çıkmayacağını merak etmeye başladım.

KYLIE

Kafam karışık - şu anda içinde bulunduğum durumu en iyi tanımlayan kelime *bu*. Dün akşam ve bu sabah boyunca Lincoln'le yaşadığım olayı düşündüm.

Bilgiyi zor işliyorum. Bunu nasıl fark etmedim? Aylardır etkinliklerini ben planlıyordum. Dün, Gretchen doğum iznine ayrıldığından beri Ben ve Lincoln'ün altıncı buluşmasıydı. Bu, Lincoln'ün ben sorgulamadan saat beşten hemen sonra işten çıktığı altı Perşembe demek.

Bundan çıkarabildiğim tek şey, kendi kıcımlı aynı yere taşımaya o kadar odaklanmışım ki, beni geç saate kadar çalıştırmadığı için rahatlamışım.

Tüm bunların lojistiğinin ötesinde, o neden bir konuşma terapisti? *Nasıl* konuşma terapisti oluyor? Hiç mantıklı değil. Şehrin en zengin adamlarından biri. Övgüye değer bir şey yapmak için hiçbir nedeni yok.

Ayrıldıktan sonra Ben'in bana milyonlarca sorusu vardı. Cevaplayamadığım sorular.

"Lincoln neden göbek adını kullanıyor?" "Patronun neden benim konuşma terapistim?"

"Eğer Lincoln'ün asistanıysanız, onun aynı zamanda bir konuşma terapisti olduğunu neden bilmiyordunuz?"

"Neden artık onun asistanı değilsin?" "Seni gördüğünde neden bu kadar üzgün görünüyordun?"

Bir sorusuna daha katlanamazdım. Sonunda beynini dağıtmak için yemekten önce dondurma almak için durdum. Dikkatinin dağılması beş dakika kadar sürdü ve sonra yine sorulara başladı.

Sonunda ona Lincoln hakkında konuşmayı bırakacağımızı söyledim. Artık benden şüpheleniyor. Belli ki, çocuğun aklının almayacağı günler geride kaldı. O akıllı. Artık büyüdü. Bu hikayede ona anlatmadığım daha çok şey olduğunu biliyor.

"Hey, Kylie." Roy vals yaparak ofisinden çıkar. "On dakika sonra Lincoln'le toplantım var. Bizim için kahve ve su getirebilir misin?"

"Elbette," diye cevap

veriyorum hemen.

"Teşekkürler, Kylie."

Karnımda kelebekler uçuşurken o ofisine geri dönüyor. Ben Aşkını görebileceği söylenen bir genç kız gibi. İşte böyle hissediyorum. Ne zaman onun adı geçse, ne zaman bir e-postada CC'lensem ve onun adını görsem, vücudum böyle tepki veriyor.

Tüm bunları geride bırakmak için ne yapmam gerektiğini anlamıyorum.

Tam da Paris'in ve Morgan'ın sözleri içime yerleşmişken ve bana saygılı davranmadığı için ona kızgın hissetmeme neden olurken, o gidip böyle bir şey yapıyor. Gerçekten çok nazik ve verici bir şey. Kendimi sürekli bir makineden diğerine fırlatılan bir tilt topu gibi hissediyorum.

Her vuruş sinir sistemimi sarsıyor. Şu anda uykusuzluk hiç yardımcı olmuyor. Olayları net bir şekilde görmemi ve gerçekten ne hissettiğimi ve ne istediğimi çözmemi zorlaştırıyor.

Ondan özür dileyip bu sorunu çözmeye çalışmak istiyor muyum? Ne sakladığını öğrenmek için onu daha fazla zorlamak istiyor muyum? Geçmişini görmezden gelerek ve kimseyi içeri almayı reddederek kendisine iyilik yapmadığını fark etmesini sağlamak istiyor muyum?

Çünkü ben öyle olduğunu varsayıyorum. Bir şeyleri korumaya çalıştığı için ilişkilerden kaçınıyor. Günün sonunda, onun kendi mutsuzluğu içinde yaşamasına izin verebilir ve ilerlemek için kendim üzerinde çalışmak için elimden geleni yapabilirim.

Muhtemelen yapmam gereken bu. Bu işi sürdürmek için en iyi şansım bu.

Başka bir tavşan deliğinde kaybolmadan önce, en sevdiği kahveden taze bir demlik hazırlayıp kahve sürahisine dolduruyorum. Konferans odasına girdiğimde henüz kimse yoktu. Rahatlamış ve hayal kırıklığına uğramış hissetmek arasında kaldım.

Onu görmek istiyorum, ama onu görmek istememem gerektiğini biliyorum.

Kahve sürahisini, taze suyu ve temiz fincanları masanın üzerine koyduktan sonra masama geri dönüyorum.

Yapmam gereken şey odaklanmak. Geviş getirdiğinizde bunu aşmanın en hızlı yolunun dikkatinizi şimdiki ana geri getirmek olduğunu öğrendim. Bunu yapmam gerekiyor. İster nefesime ister elimdeki işe odaklanayım, bu tekrarlayan düşünceler döngüsünü beni dibe çekmeden önce durdurmalıyım.

Günün geri kalanında bunu yapmayı başardım. Beynimin umutsuzca odaklanmak istediği şeyleri görmezden gelmeye devam etmek için harcadığım çabadan dolayı bitkin düştüm. Bugün Cuma olduğu için çok mutluyum. Eve gideceğim, sütyenimi çıkaracağım, pijamalarımı giyeceğim ve akşamın geri kalanında televizyonun karşısına geçeceğim.

Ben'e bu gece evde kalması gerektiğini söyledim. Sabahki maç için iyi bir uykuya ihtiyacı var.

Kaderin cilvesine bakın ki, tam asansöre bineceğim sırada Lincoln beliriyor. Asansörün eşiğinde duruyor, boş bir bakışla bana bakıyor, vurdumduymaz bir soğuklukla beni süzüyor.

Bana katılmak için bir adım atmasını beklerken olduğum yerde duruyorum ama o geri çekilip arkasını dönüyor ve beni şaşkın ve yalnız bırakıyor.

Bulanık görüşümün içinden bakarken ve lobi düğmesine basarken gözlerim yaşlarla doluyor. Benimle asansöre bile binmiyor. Ona aşık olmama izin verdiğim için kendimden nefret ediyorum. Masumiyetimi ve güvenimi, rahatsız olduğunu düşündüğü hiçbir şeyle yüzleşme becerisi olmayan birine verdim.

Midemin çukuruna yerleşmeye başlayan öfke, suçluluk ve pişmanlık duygularından çok daha az acı verici. Kendimi bu duruma getirmek yerine

Ŗimdiki ana ve fkeme odaklanmadan, ona tutunuyorum ve hayatım pahasına ona t u t u n u y o r u m .

Onu kaybettiğimden beri hissettiğim acıdan bir an olsun huzur bulmam için gereken buysa, bunun için seve seve elimi taşın altına koyarım.

KYLIE

Bu sabah çok gergindim. Onu maçta göreceğimi biliyorum. Kaç kere kıyafet değiştirdim, utanç verici. Dün gece onun adına kaç kez küfrettiğime bakılırsa, yaptıklarına tamamen kayıtsız bir kadın gibi davranmıyorum.

Dün kendimi ikna etmeyi başardığım şey buydu. Şu andan itibaren adamın söylediği ya da yaptığı hiçbir şey beni rahatsız etmeyecekti. Şaka yapıyorum çünkü karşınızdaki kişiye hâlâ umutsuzca aşıksanız bu işe yaramıyor.

Ben yumurta, kızarmış ekmek ve meyveleri mideye indirirken ben kahvaltı etmeyi başaramadım.

Okulunun spor salonuna giriyoruz. Ben'in takımına doğru koşmasını izlerken diğer her şey kayboluyor. Tribünün en üst sırasına oturup onu izliyorum. O tamamen farklı bir insan. Şu anda sahip olduğu özgüven inanılmaz. Onu çocuklarla konuşurken gördüğümde kalbim ikiye bölünüyor. Konuşurken o kadar hevesli ya da kendinden emin görünmüyor ama çaba sarf ediyor. Bu bile başlı başına bir hediye. Umarım ailelerimiz bize tepeden bakıyorsa, yıllar boyunca Ben'i pek çok kez hayal kırıklığına uğrattığım için benden nefret etmiyorlardır.

Terapiyi bütçemize uygun hale getirmenin bir yolunu bulmalıydım. Daha önce bir yol bulmuş olsaydım yıllarca acı çekmekten kurtulabilirdi.

Bir anda tüm vücudum tüylerim diken diken oluyor. Gözlerimi spor salonunun kapısına, Lincoln'ün sahaya bakarken durduğu yere çeviriyorum. Vücudumun onun varlığıyla bu kadar uyumlu olması korkutucu. Burada olduğunu bile bilmeden nasıl tepki verebilirim?

Takım sırasının yanındaki Ben'i fark edişini izliyorum. Sanki benden daha çok buraya aitmiş gibi sahada rahatça yürüyor. Ben onu fark ettiği anda, tüm yüzü Noel sabahında olduğundan daha parlak bir şekilde aydınlanıyor. Sanki birbirlerini her gördüklerinde yaptıkları bir şeymiş gibi el sıkışıyorlar.

Yüzünde bir gülümsemeyle Ben'in saçlarını okşuyor, sonra tribünün ilk sırasında bir koltuk bularak uzaklaşıyor. Gözlerim onun sırtına odaklanmışken kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor.

Ben'in farklı olmasının sebebi o. Kardeşimin umutsuzca ihtiyaç duyduğu ve bulduğu erkek rol modelidir. Sırf bu yüzden bile ondan asla nefret edemem.

Oyun başladığında, tüm süre boyunca koltuğumun ucundayım. Kardeşimin canlanmasını izlerken hissettiğim sevinci tutamıyorum. Konuşurken kendine güveni konusunda hâlâ yapması gereken işler olabilir ama basketbol oynarken canlanıyor. Tamamen oyuna odaklanmış durumda. İzlemesi inanılmaz. Bu kadar iyi olduğu bir şeyi bulduğu için göğsüm gururla doluyor.

Neler olup bittiği hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirim ama onun piyasadaki en iyilerden biri olduğunu biliyorum. Bu çok açık.

Maç bittiğinde, Ben'in takımı galip geldiğinde, tribünden sahanın kenarına doğru yürüyorum. Arkadaşlarıyla konuşuyor ve gülüyordu. Beni fark ettiğinde gülümsüyor ve yanıma koşuyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor heyecanla.

"Harikaydın! Böyle çalmayı nereden öğrendin?" Omuz silkiyor.

"Bilmiyorum. O kadar iyi değilim."

Gözleri omzumun üzerinden bakıyor ve elini sallayarak birini işaret ediyor. Kim olduğunu biliyorum ve beklerken olduğum yerde donup kalıyorum.

Bize katılacak mı yoksa çünkü asansör olayında olduğu gibi yanıma gelmeyi reddedecek mi?

"Merhaba Lincoln," diyor Ben kendinden emin bir şekilde.

Sanırım ona ilk ismiyle hitap etmeye karar verdi. Göz ucuyla yaklaştığını görüyorum ama ona bakamıyorum.

"İyi iş, dostum. Doğuştan yeteneklisin." Elini kaldırıyor ve Ben ona beşlik çakıyor.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Ben sorar.

"Kesinlikle. Sahada öğretilmeyecek bir varlığın var." Ben bana baktı.

"Bunu duydun mu?"

"Bana doğru gibi geldi. Orada harika görünüyordun. Seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkürler! Brett'in annesi onu dondurma almaya götürecektir. Beni de onunla gitmem için davet etti. Sorun olur mu?"

"Tabii. Telefonun yanında, değil mi?"

Gözlerini deviriyor. "Evet, telefonum yanımda. Evet, gelişmeleri sana mesaj atarım." "Atsan iyi olur."

"Söz veriyorum," diye

homurdanıyor. "Tamam. İyi, gidebilirsin."

"Evet!" diyor. "Geldiğin için teşekkürler, Lincoln. Perşembe günü görüşür müyüz?"

"Elbette. Görüşürüz o zaman," diye cevap verir Lincoln soğukkanlılıkla.

Ben arkadaşının yanına koşuyor, beni ve Lincoln'ü yalnız bırakıyor. İkimiz de sessizlik içinde dururken etrafımızda gerginlik dönüyor.

Bu kadar. Benden bu kadar.

Yüzümü ona dönmek için vücudumu kaydırıyorum. "Konuşabilir miyiz?"

Saatine bakar. "Şimdi mi? Yapmam gereken bir şey var." "Lincoln," diyorum gözlerini yalvarırcasına tutarken, "konuşabilir miyiz?"

Yüz ifadesi gergin. "Tamam. Konuşabiliriz. Nereye gitmek istersin?"

"Caddenin karşısındaki parkın etrafında yürüyebiliriz."

Parka doğru ilerlediğimiz süre boyunca ellerimiz ceketimizin cebinde sessiz kalıyoruz. Ekim havası uzun süre dışarıda kalmayı zorlaştırmaya başlıyor.

Yürüyüş yolunu bulur bulmaz, yan yana yavaş tempolu bir yürüyüşe başlıyoruz. Ne söylemek istediğimi düşünmeye çalışıyorum. Buna nasıl başlayacağımı düşünmeliydim. Şimdi çırpınıyorum.

"Nasılsın?" Bunun iyi bir başlangıç noktası olmasını umarak devam ediyorum. Acı bir kahkaha atıyor. "Konuşmak istediğin şey bu mu?"

Ona düşmanca bakıyorum, öfkeyle kaynıyorum. "Böyle bir pislik olmak zorunda mısın?" Küçümseyerek soruyorum.

"Ben mi? Bu olayda nasıl ben hıyar oluyorum? Beni aldatmakla suçlayan sendin, sonra da bana neden boktan bir insan olduğumu anlatmaya devam ettin. Durumu tersine çevirmeye çalışma."

Çenemi yerden kaldırmaya çalışırken olduğum yerde duruyorum. "Ne var biliyor musunuz? İyi! Evet, bir hata yaptım. Tamam mı?"

Sıkılmış bir çeneyle bana dönüyor ama daha bitirmedim. Bunu söylemem gerek.

"Bir anlık güvensizlikle, yanlış ve adil olmayan sonuçlara vardım... ve bunun için üzgünüm. Ama bizim hakkımızda neden bu kadar güvensiz olduğumu hiç düşündün mü?"

Koyu renk gözleri güvensizliğini ortaya koyuyor. "Kendini güvensiz hissetmen için ben ne yaptım? Bunu benim suçum mu yapıyorsun?"

Başım arkaya düşerken "Hayır," diye nefes nefese kalıyorum. "Ah, bunu kimsenin suçu haline getirmeye çalışmıyorum. Sadece açıklamaya çalışıyorum. Belki de bekaretimi aşık olduğum, benimle aynı şeyleri hissettiğini düşündüğüm bu adama verdiğim için güvensizdim, ama bunun yerine bana küsmeye ve mesafeli davranmaya başladı. Kendini benden saklıyor ve beni kendinden uzaklaştırıyordu, böylece bana gerçekte kim olduğu konusunda ne kadar güvendiğini gösteriyordu."

Bana bakarken yüzüne bir endişe gölgesi düşüyor. Karşımda sessizce dururken gözlerindeki çelişkili duyguları bir film şeridi gibi izliyorum.

Yere bakıyor. "Duygularımı görmezden geldiğimi mi düşünüyorsun? Sanki bu kadar basit mi?"

Kollarımı havaya kaldırıyorum. "Başka ne düşünmem gerekiyor? Bana başka bir şey düşünmem için hiçbir sebep vermedin."

"Bu saçmalık," diye ısrar ediyor sabırsızlıkla.

"Hayır, öyle değil! Adil olan bu. Benden uzak duruyordun. Bunu biliyorsun. Neden?" Talep ediyorum.

"Bu seni ilgilendirmez!" Sesini yükseltiyor.

"Hayır, bu saçmalık." Parmağımla yüzünü işaret ediyorum. "Neden bu kadar korkuyorsun? Neden içeri girmeme izin vermiyorsun?"

"İyi!" diyor bir adım daha yaklaşırken. "Gerçeği mi istiyorsun? İşte gerçek. Büyürken ailem tarafından duygusal ve sözlü tacize uğradım."

Şok tüm gücümle üzerime çöktü, neredeyse ayaklarım yerden kesiliyordu.

"Bu doğru," diye devam ediyor. "Büyük sır ortaya çıktı. Kekemeliğim yüzünden ailem bana bok gibi davrandı. Beni odamda saklanmaya zorlarlar ve utandıkları için aile gezilerine gitmeme izin vermezlerdi. Beni terapistime götürürler ve onlara bozuk olduğumu söylerlerdi. Onları küçük düşürdüğümü ve beni düzeltmedikleri sürece asla bir şey olamayacağımı söylerlerdi."

Pişmanlık acı bir haptır. Şu anda boğazımdan zorla geçirilmeye çalışılan bir hap. Yine de onun önünde duruyorum, kelimeler bulamıyorum.

"Ben odamda tek başıma oynarken, kardeşlerimin alt kattaki arkadaşlarımızla eğlenmelerini dinlerdim. Liseye gittiğimde nihayet kekemelikten kurtulmuştum. O andan itibaren, kendimi asla birinin beni böyle incitmesine izin verecek bir konuma sokmamaya yemin ettim."

Gözündeki ilk yaş pırıltısını görüyorum ve benim de gözlerim dolmaya başlıyor.

Yenilgiyle başını öne eğiyor. "Kardeşimin nişanlandığı hafta sana bok gibi davrandığımı biliyorum. Ailemin yanına gittiğimde her şey gözümün önüne geliyor. Sürekli sorular soruyordun. Panikledim." Sulu gözlerle bana bakıyor. "İçimde saklamak için çok uğraştığım zayıflığı görmeni hiç istemedim."

"Lincoln," diye bağıriyorum ona yaklaşırken.

Şimdi aramızda sadece birkaç santim var. Parmaklarımla yanağını okşarken gözlerinde bir parça merak var. Ben göğsünün inip kalkışını izlerken o gözlerini kapatıyor.

Gözlerini tekrar açtığında, orada başka bir şey var. Kabullenme. Sakinlik. "Yanlış yaptığın başka bir şey daha var."

Başım yana düşüyor. "Bu da ne?"

"Aşık olan tek kişi sen değildin."

Boğazımda bir düğüm oluşuyor. Elim yanıma düşüyor. Sanki yanlış bir hareket bu anı yok edecekmiş gibi kılımı bile kıpırdatmıyorum. Bir şey söylemeliyim. Hayatımda ilk kez kelimeler kifayetsiz kalıyor.

Kelimeler hakkında endişelenmek yerine, doğal hissettiren şeyi yapıyorum. Parmak uçlarıma kadar yükselip iki elimi yanaklarına koyuyorum, sonra eğilip dudaklarımızı birbirine bastırıyorum. Bir an hareketsiz kalıyor ve haddimi aştığımdan endişelenmeme neden oluyor.

Ya düşündüğüm gibi hissetmiyorsa?

Belki de tüm durumu yanlış anladım. Ben geri çekilmeden önce kolları vücuduma dolanıyor. Öpüşmeyi derinleştirirken bir eli belimi buluyor, diğeri başımın arkasına gidiyor. Kollarında erirken tüm bedenim onunkine yaslanıyor.

Ben de onu içimdeki her şeyle öpüyorum, kollarımı boynuna dolayarak daha da yakınlaşıyorum. Bu tatlı değil. Nazik değil. Ateş ve öfke. Dudaklarımızı birbirimize değdiriyoruz ve onun dili tüylerimi diken diken ediyor.

Benden uzaklaştığında alnını benimkine yaslıyor, göğüslerimiz hızla yükselip alçalıyor. Kalbimin içimde bu kadar yoğun atması sanki bir maraton koşmuşum gibi hissettiriyor.

Yüzünü görebilmek için başımı geriye atıyorum.

"Özür dilerim," diye yumuşakça nefes alıyorum. "Çok özür dilerim. Sana söylediğim her şeyde ciddi değildim. Seni bu şekilde suçlamam yanlış. Senin hakkında o şeyleri söylemek."

"Sanırım sana bizim hakkımızda ciddi olduğuma inanman için bir sebep vermedim. Bu doğru; asla söz vermemekle ünlüyüm. Ama çoğu insanın düşündüğü sebepten değil."

"Bak, tüm bunları kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum. Bana açılıp açılmayacağın konusunda dikkatlice düşünmeni istiyorum. Sadece bugün olamaz. Bir süre

ikimizin de düşüncelerimiz ve duygularımız hakkında konuştuğumuz gerçek bir ilişki yaşamaya hazırım."

Bakışlarımı tutuyor, gözleri tereddüt ve kırılganlık karışımıyla benimkileri araştırıyor. Sonra ellerini ceplerine sokarken anlayışla başını sallıyor. "Anlıyorum. Bu sefer ciddi olduğuma güvenmek için gerçek bir nedenin yok. İstersen, neler yapabileceğimi düşünmek için biraz zaman ayırabilirim."

"Ben de bunu istiyorum," diye cevap veriyorum. "İhtiyacım olan şey bu."

Bir süre sessizce duruyoruz ve sonra öne eğilip alnımdan öpüyor. "Seni arayacağım Kylie."

Bununla birlikte arkasını dönüp uzaklaşıyor. Anında kendimi soğuk ve yalnız hissediyorum. Onu geri aldığımı haykırmak istiyorum. Bana verebileceği her şeyi kabul edeceğimi ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Gerçek bir ilişkiye hazır olduğundan emin olmasına ihtiyacım var. Bu, onun hazır olmayı istemesinin ötesine geçmeli.

Kendimi ve Ben'i ilk sıraya koymalıyım. Bunu tekrar yapamam ve Lincoln'ün beni işimden tamamen atmasını tehlikeye atamam. Bu, iki yetişkinin istekli ve net bir şekilde karar vermesiyle olmalı.

LINCOLN

Bunu düşünmek için daha fazla zaman ayırmamı istediğini **biliyordum**.
Ondan uzaklaşırken, bu işe balıklama atlamaktan başka bir seçenek göremediğime karar vermem sadece on dakika kadar sürdü. Onu seviyorum. Bunu onun için yapmalıyım, kendim için. Sonsuza dek mutlu yaşamayı hak ediyoruz. Ailemin büyürken bana hissettirdiklerine rağmen, ben bunu hak ediyorum. Buna inanmak için bunu kendime birkaç kez tekrarlamam gerekiyor.

Ben önemliyim.

Benim mutluluğum

önemli. Onun mutluluğu

önemli.

Ama bu konuda düşünmek için daha fazla zaman ayırmamı istediğini bildiğimden, bir hafta veriyorum. Korku ya da şüphenin içeri girmesini beklemek için tam bir hafta. Asla girmezler. Zamanın bana yaptığı tek şey bunun doğru olduğunu daha da netleştirmek. Onsuz perişan haldeyim. Ona iltifat ettiğimde yüzünün kızarmasını ya da yemeğe çıktığımızda gözlerinin takdirle parlamasını izlemek gibi basit şeyleri özlüyorum. O kadar uzun süre mücadele etti ki iyi yemeklerin değerini anladı.

Onun parlaklığının etrafında olmayı seviyorum. Sahip olduğu şeyleri hafife almayan birinin yanında olmayı seviyorum çünkü bir sonraki öğününüz için paranın nereden geleceğini bilme lüksüne sahip olmamanın nasıl bir his olduğunu biliyor.

Dün ona hazır olduğumu nasıl göstermek istediğimi uzun uzun düşündüm. Bunun gerçek olması için hazır olduğumu bilmesini istiyorum.

İşte şimdi bilgisayarımın başında oturmuş e-postayı yazıyorum.

Gönderen: monroe.lincoln@novaskyairlines.com

Kime? HR@novaskyairlines.com

CC: ricci.kylie@novaskyairlines.com

Konu: Şirket Politikası: İşyeri İlişkilerinin Açıklanması Kimi

İlgilendirebilir?

Çalışan Kylie Ricci ile olan ilişkiyi resmi olarak açıklamak için yazıyorum. İşyeri ilişkilerine ilişkin şirket politikalarına uyum ve şeffaflık sağlamak istiyoruz.

Politikalarımıza uymak için atmamız gereken herhangi bir adım veya doldurmamız gereken formlar varsa lütfen bana bildirin.

Bu konuyu daha detaylı görüşmekten memnuniyet duyarım.

Saygılarımla,

Lincoln Monroe

Nova Sky Havayolları CEO'su ve Başkanı

E-postayı bir kez daha gözden geçiriyorum ve Gönder tuşuna basıyorum. Sandalyemde arkama yaslanıp Kylie'nin bunu alacağını düşünerek gülümsüyorum. Umarım romantik bir mesaj olur ve zorlayıcı olmaz. Kendimi aşmış durumdayım ve bu yeni sulara gezinirken başlangıçta onun biraz lütfuna ihtiyacım olabilir.

Amacım işe geri dönmek, ancak dakikalar geçtikçe kendimi saati izlerken buluyorum, e-postayı henüz alıp almadığını merak ediyorum.

Gidip masasının yanından geçeyim mi? Bu garip mi olur?

Hayal kırıklığıyla nefes alıyorum. Durumun kontrolünün elimde olmaması rahatsız edici. Bu yapmaktan hoşlandığım bir şey değil ama bunun bir ilişkide olmanın parçası olduğunu biliyorum. Kendimi daha güvende hissedebilmek için ilişkimizi kontrol etmeye çalışamayacağım fikrine alışmak zorundayım.

Kapımın çalınmasıyla düşüncelerimden sıyrılıyorum. Gelenin Kylie olmadığını anladığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Roy sırtarak, "Beni gördüğüne bu kadar üzülme," diyor.

Sandalyemde dik otururken "Özür dilerim," diye cevap veriyorum. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Sadece önerdiğimiz sözleşme konusunda ayak sürüdüğüklerinin farkında olup olmadığınızı merak ediyordum. Mitch rakamları *tekrar* gözden geçirmek istediğini söylüyor."

"Ben zaten bir e-posta taslağı hazırladım. Bir göz atabilmeniz için size ileteceğim. Artık onunla bu oyunu oynamayacağım. Zaman kaybından başka bir şey değil. Rakamın üzerinden zaten beş kez geçtik. Kıpırdama alanı olduğunu düşündüğümüz yerlerde kıpırdandık. Artık bitti. Bir karar vermek zorunda."

"Katılıyorum. Bu iş saçma olmaya başladı. Devam edin ve e-postayı gönderin. Ne düşündüğümü sana bildiririm."

"Kulağa hoş geliyor."

Uzaklaşıyor ve arkasında duran birine başıyla selam veriyor. Birden Kylie ilerledi ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Onu ofisine girerken gördüğümde ilk duygum rahatlama oldu.

Geldi işte. Bana kızgın görünmüyor. Bu iyiye işaret.

Masama doğru kararsız bir adım daha atıyor. Kendinden emin görünmüyor. Kendimi araya sokmak yerine, önce onun konuşmasını bekliyorum. Şu anda gerçekten ne hissettiğini bilmek istiyorum.

"E-postanı aldım," diyor usulca.

Sertçe yutkunuyorum, nerede durduğumuzdan emin değilim. "Anlıyorum."

Bu ezik bir yanıt. Öyle olduğunu biliyorum ama uygun kelimeleri bulamıyorum.

Yüzü ciddiyetini koruyor. "Bu cesur bir hareketti."

Her şeyi berbat ettiğimi fark ettiğimde omuzlarım çöküyor. "Özür dilerim. Romantik olacağını düşünmüştüm. E-postayı göndermeden önce sana danışmalıydım. Bu işte berbatım. Bu işi beceremeyeceğimi biliyordum. Ben ..."

Gülmeye başlıyor ve önümde durana kadar adım atıyor.

Oturduğum yerden ona bakıyorum. "Acılarımın seni bu kadar eğlendirmesine sevindim."

"Ondan değil." Kıkırdıyor. "Gülüyorum çünkü ne demek istediğimi yanlış anladın."

Başımı yana eğiyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, daha resmi bir ilişkiye bile başlamadan İK'ya e-posta göndererek bizi öğrenmelerini sağlamak cesur bir hareketti. Bir çalışanla yaşadığınız ilişkiyi kamuoyuna duyurmak büyük bir olay değil mi?"

Ona gülümsüyorum. "Resmi olmadığımızı mı söylüyorsun? Çünkü benim açımdan birlikte olmamızdan başka bir seçenek yok. Katılmıyor musun?"

Sözlerimi düşünüyormuş gibi yapıyor. İçimi bir korku ürpertisi kaplıyor.

Güldüğünde beni şaşırtıyor, sonra kucağıma düşüyor ve kollarını boynuma doluyor. "Şaka yapıyorum. Karar vermek için bir *hafta bekleyerek* bana yaptığın gibi seni de terletmek istedim."

"Hey," diyorum kendimi savunmak için. "On dakika içinde hazır olduğumu biliyordum. Sadece zaman ayırmazsam bana inanmayacağınızı düşündüm."

Gülümsüyor. "Sadece öp beni."

İşte bunu yapabilirim. Hiç vakit kaybetmeden elimi ensesine koyuyorum ve dudaklarımız buluşana kadar onu aşağı çekiyorum. Dudaklarım onunkileri karşılamak için ayrılırken ellerimi gür saçlarına gömüyorum. Anın yoğunluğunu yansıtan yavaş, amaçlı bir öpücük.

O saf bir baştan çıkarıcı. Tek istediğim kapımı kapatıp onunla burada, masamda birlikte olmak. Ama ilişkimizi kamuoyuna açıklamak üzere olduğumuz için profesyonelliğin son derece önemli olduğunu biliyorum.

Geri çekiliyorum. Gözlerinde heyecanlı bir ışık var. Şu anda, bana böylesine hayranlıkla bakan o yeşil gözleri görmekten asla bıkmayacağımı biliyorum. Hala o gözlere sahip olanın ben olduğuma inanamıyorum. Bunu asla hafife almayacağım.

Bir hafta sonra bir restoranda bir masada oturmuş Kylie ve Ben'in gelmesini bekliyorum. Ben'e bizden bahsetme fikri beni biraz geriyor. Umarım kızmaz. Bu benim ve Kylie'nin atması gereken önemli bir adım ve iyi gitmesi gerekiyor. Ben onun için başka bir seçenek olamayacak kadar önemli.

Ön kapıda saçlarına bir göz atıyorum. Bir adım öne çıkıyor ve odayı taramasını izliyorum. Gözleri bana takıldığında elimi hafifçe kaldırıyorum ve o da gülümsüyor.

Kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyor. Ben onun arkasından geliyor, tipik bir ergen gibi telefonuna b a k ı y o r .

Kabinde durdu ve karşıma geçti. Ben başını kaldırıyor ve beni görünce gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Lincoln," diyor sesini yükselterek. "Burada ne yapıyorsun?"

Kız kardeşinin yanına temkinli bir şekilde oturuyor. Kylie bana bilmiş bir gülümseme veriyor, bu da sinirlerimi biraz yatıştırıyor.

"Akşam yemeği için size katılabileceğimi düşündüm. Sorun olur mu?"
Kollarımı masaya yaslarken soruyorum.

Kylie'ye bakıyor, o da başıyla onayladığını belli ediyor. "Benim için sorun yok."
Omuz silkiyor, sonra menüyü açıyor.

Varlığımın ne anlama geldiğini düşünmeye bile çalışmamasına kıkırdıyorum. Böyle çocuksu bir masumiyete sahip olmak nasıl bir şey olurdu? Bunu hiç tecrübe ettiğimi sanmıyorum. Çocukluğum çok acımasız geçti. Baş etmek zorunda kaldıkları şeylere rağmen Ben'e bunu ondan çalmayan bir çocukluk yaşatmayı başardığı için Kylie'yle gurur duyuyorum.

Siparişimizi verdikten sonra Kylie koltuğunda kayarak Ben'le yüzleşiyor. "Selam dostum. Lincoln ve benim sana söylememiz gereken bir şey var."

İkimizin arasına baktı. "Ne?"

"Ani gibi görüldüğünün farkındayım ama Lincoln ve ben bir süredir çıkıyoruz."

Garip bir şekilde sakın ve haberdan etkilenmemiş görünüyor. Düşünürken kaşları kalkıyor. "Bu biraz garip. O senin patronun değil mi? Eğer çıkıyorsanız, neden onun terapistim olduğunu bilmiyordunuz?"

Kylie sırtışını gizlemek için dudaklarını büzüyor. "Bunlar güzel sorular. Bir süre özel hayatlarımız hakkında pek konuşmadık. Sadece birbirimizden daha ciddi olacak kadar hoşlanıp hoşlanmadığımızı görmeye çalışıyorduk. O şirketin başkanı, yani teknik olarak benim patronum ama şu anda başka bir yöneticinin asistanıyım."

"Hmm. Tamam." Haberlerin kafasına dank etmesine izin verirken içkisinden bir yudum alıyor. "Zenginsin, değil mi?" diyor bana bakarken.

Kylie'nin nefesi kesildi. "Ben! Birine bunu soramazsın. Bu çok uygunsuz."

Şaşırmış gibi görünüyor. Bu beni yüksek sesle güldürmeye yetti. "Sorun değil, Kylie."

Bana özür dileyen bir gülümseme veriyor. "Yani, bu senin için sorun değil mi? Onun senin terapistin olması ve benim onunla çıkıyor olmam seni rahatsız etmiyor mu?"

"Hayır. Bundan neden rahatsız olayım ki? O iyi biri. Artık onu randevularım dışında da görebileceğim. Değil mi? Özellikle de Gretchen yakında döneceği için."

Onun sözleri kalbimi ısıtıyor. Sevdiğim kadın için en önemli kişinin benim hakkımda böyle düşündüğünü bilmek bana büyük bir gurur veriyor.

"Evet. Beni daha çok göreceksin." Kylie'ye göz kırpyorum.

Yanakları kızarıyor. Ondan bu tepkiyi bu kadar kolay alabilmeyi hâlâ çok tatlı buluyorum.

"Ve Gretchen yakında dönecek, ki bu iyi olacak. Kişisel ilişkilerinizi terapistinizden ayırmanız daha önemli."

"Sonra onunla çıktığın ortaya çıktı. Gretchen döndükten sonra da onu görebileceğim."

Kylie onun başının üstünü okşar. "Böyle hissetmene sevindim. Seni rahatsız edecek bir duruma asla sokmazdım."

Pizzamız masamıza gelene kadar bir süre konuyu onun basketboluna çeviriyoruz.

Ben bir dilim kapar ve büyük bir ısırik alır. "Bir sorum daha var." Önce Kylie'ye bakar. "Bu soru hoşuna gitmeyebilir."

Ona şaşkınlıkla bakar. "Um... o-kaaay."

Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Eğer siz evlenirseniz... bu bizim de milyarder olacağımız anlamına mı geliyor?"

Kylie başını ileri geri sallarken yüzü ellerinin arasına giriyor. Uzun, çok uzun zamandır gülmediğim kadar çok gülüyorum. Belki de hiç gülmediğim kadar. Vücudumun histerik bir şekilde titremesinin yoğunluğundan gözlerim sulanmaya başlıyor. Kylie şimdi ellerini yanaklarına götürmüş, tamamen mahcup olmuş durumda.

"Şu anda çıktığımız gerçeğine odaklansak nasıl olur? Belki de evliliğe doğru ilerleyip ilerlemeyeceğimize ben ve kız kardeşin karar veririz."

Omuzlarını silkiyor. "Tamam. Milyarder olmak çok havalı olurdu." Kylie, "*Çok üzgünüm,*" diyor.

Bunun ne kadar doğru bir his olduğunu fark ettim. Üçümüz birlikte oturmuş, yemeğin tadını çıkarıyorduk.

Hayatım boyunca aradığım şeyi sonunda bulmuş gibiyim. Bir aile.

Söyledikleri doğrudur; içine doğduğunuz aileyi seçemezsiniz, ancak birlikte yaşadığınız aileyi seçebilirsiniz.

Önümdeki ikisine bakıyorum ve her seferinde onları seçeceğimi düşünüyorum.

EPILOG

Lincoln

Kylie'den bir sır saklıyordum. Bu sevdiğim kadına yapmaktan hoşlandığım bir şey değil ama yine de gerekli. Yargıçla aylarca süren bir mücadeleden sonra Walker sonunda sihrini konuşturdu. Ocak ayının ilk gününden itibaren Kylie'nin ailesinin hayat sigortası Kylie'nin banka hesabına yatırılacak.

Ona birkaç kez miktarın ne kadar olacağını düşündüğünü sordum. Hiçbir fikri yoktu ve tahmini gerçek miktarın çok altındaydı. Kylie eğer şanslıysa 500,000 dolar civarında olacağına inanıyor.

Gözlerim dışarıda, şehrin sokaklarında karın yağdığı pencerede geziniyor. Tatil sezonu normalde benim için hiçbir şey ifade etmez. Genelde insanların bu mevsimde buldukları neşe beni rahatsız eder.

Bu yıl farklı hissediyorum.

Sanırım aşık olmak bir erkeğe bunu yaptırıyor. Gerçekten zevk alabileceğim biri var.

Son birkaç ay benim için zorlu geçti ama sonunda buna değdi. Çıldırıldığım ve duygularımı açığa vurma paniğini bastırmak zorunda kaldığım zamanlar oluyor.

Kylie sabırlı davrandı.

Malum nedenlerden dolayı Roy'un yönetici asistanı olarak görevine devam etmesi konusunda anlaştık. İnsan Kaynakları, onun iş değerlendirmelerine ya da terfilerine karışmadığım sürece sorun olmayacağını söyledi.

Bu Roy'a önerilerde bulunamayacağım anlamına gelmiyor. Elbette, benim de katkım olacak. Bu yüzden Kylie'nin staj programımızın başına geçmesini kabul etti.

Üniversiteler veya rakipler dışında yetenek aradığımız uygun bir program oluşturmak için İK ile birlikte çalışıyor. Kylie gibi daha fazla insana kendilerini kanıtlama şansı vermek istiyorum.

Yarın Noel arifesi. Kylie ve Ben'le birlikte çatı katımda geçireceğim. Annesinin tarifleriyle büyük bir İtalyan ziyafeti çekeceğiz ve hediyeleri değiş tokuş edeceğiz.

Yarın ikisi için kendi hediyelerim var ama bu gece Kylie'ye iyi haberi vermek istiyorum.

Ona söyleyeceğim için biraz gerginim. Ondan çok büyük bir sır sakladığımı ya da mahremiyetini ihlal ettiğimi düşünmesini istemiyorum. Hiç gerçek bir ilişkim olmadığı için cahil olduğumu iddia edebileceğim bir süre var.

Onu görmeden önce varlığını hissediyorum.

Aletimi pantolonumun içinde geren bir başka etekle masama doğru yürürken başımı kaldırıp bakıyorum.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve o yaklaşırken manzarayı seyrediyorum.

"Akşam yemeği için hazır mısın?" diye soruyor masama yaslanırken.

Gözlerim doğrudan kalçalarına gidiyor, sonra onunkilerle buluşana kadar vücudunda ilerliyor. "Tam olarak değil."

Kaşları kalkıyor. "Daha fazla zamana ihtiyacın var mı? Eğer meşgulseniz masama dönüp başka işler de yapabilirim."

Ayağa kalkıyorum, bedenim onun üzerinde yükseliyor. "Yapılması gereken bir şey daha var."

"O da ne?" Başparmağım dolgun alt dudağında gezinirken şimdi ilgisini çekmiş gibi görünüyor.

"Neden önce kapımı kapatmıyorsun?"

Yüzüne bilmiş bir gülümseme yayılıyor. "Elbette, Bay Monroe."

Kapıyı usulca kapatmasını bekliyorum. Yavaşça arkasını dönüyor ve kapıma yaslanıyor. "Sizin için başka bir şey yapabilir miyim Bay Monroe?"

"O güzel bacaklarını açıp amını yalamama izin verebilirsin."

Baştan çıkarıcı bir şekilde masama doğru yürüyor ve yere düşmesine izin vermeden önce eteğinin fermuarını açıyor. "Madem ısrar ediyorsun," diye fısıldıyor masama geri dönmeden önce.

Sandalyeme oturdum ve öne doğru kaydım. "Sanırım sana bacaklarını açmanı söylemiştim," diye sabırsızca homurdanıyorum.

"Özür dilerim, efendim." Topuklarının her birini masanın üzerine koyuyor ve külotundaki ıslak noktayla ne kadar tahrik olduğunu bana gösteriyor.

"Bunun bir daha olmasına izin vermeyin, Bayan Ricci. Kendimi tekrar etmekten hoşlanmıyorum."

Bana sırtıyor, bu da neredeyse karakterimi bozmama neden oluyor, ama bunun olmasına izin vermeyecek kadar tahrik oldum.

Bu kadına hâlâ doyamıyorum. Onunla ilgili her küçük şeyden bu kadar etkilenmeyeceğim zamanı bekliyordum, ama daha da iyi olmaya devam ediyor.

Öne eğildim ve külotunu yana çektim. Parlayan amı her zaman gördüğüm en seksi şey olacak.

Acele etmemeliydim ama şu anda ona sahip olma arzumu kontrol edemiyorum. Ağzım amına doğru iniyor. Dilimle klitorisini daire içine alıyorum, sonra da emebildiğim kadar sert emiyorum.

Zevkten çaresizce çığlık atmak istediğini ama sessiz kalmak zorunda olduğunu söyleyebilirim. Onun orgasmı benim orgasmım. Şimdi istiyorum.

İki parmağımı amına sokuyorum ve tam sevdiğini bildiğim yerde duvarlarına doğru çalıştırıyorum. Parmaklarımın ve ağzımın üzerine boşalması sadece birkaç saniye sürüyor.

Ayağa kalktım ve kendimi onun amında boğduktan sonra nefesimi tuttum. Doğrudan kemerime gidiyor, zonklayan horozumu serbest bırakmaya çalışırken onunla uğraşıyor.

Ona yardım etmeye zahmet etmiyorum. Ellerini üzerime atmaya heveslenmesini izlemek hoşuma gidiyor.

Uzun, kalın sikim serbest kalana kadar siyah boxerımı aşağı itiyor, sonra narin parmaklarını sikimin etrafına sarıyor.

Tam girişine getirdiğinde, hiçbir uyarıda bulunmadan ona çarpıyorum. Şaşkınlıkla nefesini tuttu ama ben bırakmadım. Ona öyle bir girip çıkıyorum ki

Masamın diğerk tarafına doğru kaymaya başladı.

Onu yerinde tutmak için kalçalarının üst kısmını kavıyorum. Dayanmak zor, ama amının beni sıktığını hissettiğim anda, onun üstüne düşerken kendimi bırakıyorum.

Nefesimi dengelemeye çalışırken alnım omzunun üstüne yaslanıyor. "Şey," diyor ağır ağır, "bu... vay canına."

Boynuna gülümsüyorum ve kulağının hemen altına şefkatli bir öpücük konduruyorum. "Bir gün yakalanacağız ve İK benim için gelecek."

Kıkırdıyor. "Burada şovu sen yönetiyorsun. Başı belaya girecek biri varsa o da benim."

Ayağa kalkıyorum, boxer'ımı ve pantolonumu tekrar yerine çekiyorum. "Asla. Bunun olmasına asla izin vermem. Sana tek kelime etmelerine izin vermeden önce tüm sorumluluğu üstlenirdim."

Onun için hissettiğim koruma duygusu çok yoğun. Eğer biri onu incitmeye ya da rahatsız hissettirmeye çalışırsa, benimle uğraşmak zorunda kalırlar.

"Nerede yemek istersin?" Eteğini tekrar yerine koyar ve ellerini saçlarında gezdirir.

"Aslında önce sizinle paylaşmak istediğim bir sürprizim var."

"Sürpriz mi?"

Elini elime aldım ve asansöre doğru yürüdük. Asansöre binip En üst kat. Beton koridora çıktık. "Elinde ne var

Lincoln?"

Çatıya açılan kapıyı açarken gülüyorum. Kubbe şeklindeki balon çadır, tepesine asılmış ışıklarla aynı yere kurulmuş.

"Sadece özel bir akşam yemeği yiyebileceğimiz küçük bir yer."

Elini tutuyorum ve hızla çadıra doğru yürüyorum. Bu sefer dışarısı çok daha soğuk.

Masa yerine battaniye ve yastıklarla donatılmış. Şehrin ışıkları bizi çevreliyor.

"Lincoln, benim için bu kadar zahmete girmene gerek yok," diyor battaniyelerin üzerine otururken.

Ona katılıyorum, bir dirseğimin üzerine eğilip uzun bacaklarımı boşluğa doğru uzatıyorum.

"Senin için yaygara koparmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Gel," diyorum yanımdaki boşluğu okşayarak, "yanıma uzan."

Başımı arkamdaki yastığa koyuyorum ve ona kolumu açıyorum. İkimiz de sessizce uzanıp manzarayı seyrederken o başını omzuma yaslıyor.

"Çok güzel bir manzara," diye fısıldıyor. "Bunu yaptığınız için teşekkür ederim."

Alnının üst kısmına bir öpücük konduruyorum. "Bir şey değil. Şehirde benimle görülmenin senin için bir alışma süreci olduğunu biliyorum. Baş başa kalmak istedim ve benim evimde geçireceğimiz bir gecenin aynı şeyleri hissettireceğini düşündüm."

İkimizin restoranlarda kucaklaşırken ya da el ele tutuşurken görüldüğü birkaç fotoğraf yayınlandı. İlgiden pek hoşlanmıyor. Bunu görmezden gelmeyi uzun zaman önce öğrendim.

Bu gece, mahremiyetimizi istiyorum. Onun rahat hissetmesini istiyorum.

Gözlerindeki şefkatle bana bakıyor ve kalbim küt küt atıyor. "Seninle bir gece asla aynı eski şey değildir."

"Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum." Cesaretimi kaybetmeden önce bunu hemen yapmalıyım. "Yemekleri getirmeleri için mesaj atmadan önce biraz şarap içelim."

İkimiz de doğruluyoruz ve ben çadırın köşesinden kırmızı şarap şişesini çekip iki bardak alıyorum. Ona bir bardak uzatıyorum ve kadehlerimizi birbirine vuruyoruz.

Bardak gecenin içinde yankılanırken "Şeref," diyorum. "Şeref."

İkimiz de şaraptan bir yudum aldık. Cesur bir lezzet profili. Şu anda olmam gerektiği gibi cesur.

"Bazı haberlerim var."

Başını merakla yana çeviriyor.

"Ailenin hayat sigortası ikilemi hakkında konuşmuştuk." "Konuştuk."

"Ben de yardım etmek için bir şeyler yapmak istedim ve arkadaşım Walker'dan ne yapabileceğini."

Gözleri kocaman açıldı. "Sen mi yaptın?"

"Umarım kızgın değilsindir. Sadece hakkın olan şeyi senden esirgemelerinin saçmalık olduğunu düşünüyorum. Ne kadar araştırma yapılırsa yapılsın burada yasadışı bir şey yapılmadığı görülecektir ve parayı erken almanız sizin yararınıza olacaktır."

"Kızgın değilim," diye yanıtlıyor.

Rahatlama üzerime çökerken omuzlarım çöküyor. "Sen değil misin? Beni ilgilendirmeyen bir konuda haddimi aştığımı düşüneneğinden endişelendim."

Gülüyor. "Bunu her zaman yapıyorsun."

"Sadece önemsedğim için."

Elime uzandı. "Bunu biliyorum. Kızgın değilim. Söz veriyorum."

"Güzel," diye gülümsüyorum. "Çünkü iyi haberlerim var."

"O da ne?"

"Yargıç parayı erken serbest bırakmayı kabul etti."

Dik oturuyor. "Ciddi misin?"

Başımı salladım. "Parayı 1 Ocak'ta alıyorsunuz. Ayrıca bu tam olarak olacağını düşündüğünüz miktar."

Dudağını ısırırken yüzüne bir umutsuzluk ifadesi yayılıyor. "Anlıyorum." Bir an için sessizliğe gömülüyor. "Sanırım büyük bir miktar olmasını diliyordum. Eminim ailem bu kadar genç yaşta ölmeyi beklemiyordu."

"Sanırım beni yanlış anladın. Düşündüğün kadar değil bebeğim. Çok daha büyük."

Yanaklarını gölgeleyen ağır kirpikler havalandı. "Ne?" "500.000

dolar değil. 5 milyon dolar."

Nefes nefese kalırken elleriyle ağzını kapatır. Gözleri buğulanıyor. "Sen ciddi misin?" Elleri tekrar kucağına düşüyor. "Benimle uğraşmasan iyi edersin."

Kıkırdıyorum. "Seninle dalga geçmiyorum. Baban şirketindeki en yüksek hayat sigortası poliçesini ödedi."

Kolları boynuma dolanırken "Aman Tanrım!" diye çığlık atıyor. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Kollarımı ona doluyorum ve vücudunu sıkı bir kucaklamayla kendime yaklaştırıyorum. "Hiç de değil. Bundan sonra para konusunda endişelenmene gerek yok. Sen ve Ben'in icabına bakıldı."

Ona her halükarda onlarla ilgilenileceğini söylemiyorum çünkü ben bunu yapmak için buradayım. Benden sadaka almamak konusunda çok kararlı.

Gözyaşları yüzünden aşağı akarken kendini geri çekiyor. "Bu delilik. Bu kadar çok para olduğuna inanamıyorum."

"Şirketinin harika sosyal hakları vardı. Planlama yapan biri olduğu için gerçekten şanslısınız. Bazı insanlar hiçbir şey için para ödemekten kaçınır."

"Bu hayat değiştiren bir miktar para. Benim için öyle."

Bu doğru. Beş milyon benim için hiçbir şey. Ben bunu bir ayda kazanıyorum. Ama onun için bu, istediği hayatı yaşamasına izin vermek için ihtiyaç duyduğu güvence. Bunun onun şirketimden ayrılmasına ve gerçekten tutkulu olduğu bir şeyi yapmasına yol açabileceğinin farkındayım, ama bununla bir sorunum yok.

O mutlu olduğu sürece.

"Düşünüyordum da..." Başlıyorum. Avuçlarım terlemeye başladı. Bugüne kadar beni bu kadar gergin hissettirebilen tek kişi o oldu. Kalbim bir kum torbası gibi göğsüme çarpıyor. "Benim yanıma taşınmaya ne dersin?"

Ağzı şaşkınlıktan düşüyor, bu da beni panikletiyor. "Yakında olduğunu biliyorum... Senden ve Ben'den ayrı olmaktan nefret ediyorum. Sizi seviyorum ve sanki sürekli şehirde birbirimizin evine gidip geliyormuşuz gibi hissediyorum. Eğer çok erkense anlarım..."

Eli yanağıma değdiğinde duruyorum. Kalbim onun dokunuşunun sıcaklığıyla yavaşlıyor. "Ben'e bu konuda ne düşündüğünü sormam gerek ama çok isterim. Ve ben

Sanırım o da bundan hoşlanırdı."

"Gerçekten mi?" Umutla soruyorum.

"Gerçekten mi?" diye gülümsüyor. "Yine de," diyor dudaklarını büzerken, "sen
"Sadece paramın peşinde olmadığına emin misin?"

Derin bir kahkaha atar. "Yakalandın, bebeğim."

Onu belinden tutup vücuduma doğru çekiyorum, sonra eğilip dudaklarından
öpüyorum. Aşkın yaraları iyileştirebileceğini hiç bilmezdim ama onun aşkı bunu
yaptı.

Onunla tanışmadan önce olduğum adam değilim. Ben her zaman olmam gereken
adamım. Bu adamı dünyaya gösterecek kadar güvende hissetmem için onun
sevgisi gerekti.

BENİ SOSYAL MEDYADA TAKİP EDİN

Bonus sahnelerime erişmek için - web sitemi ziyaret edin ve haber bültenime abone olun. Web sitemde TÜM bonus sahnelerin bulunduğu özel bir sayfaya yönlendirileceksiniz.

www.nicolebakerauthor.com

Yayınlar, imzalar ve çekilişler hakkında özel haberler için beni takip edin.

[Facebook](#) @nicolebakerauthor

[Instagram](#) @nicolebaker_author [TikTok](#)

[@authornicolebaker](#)

AYRICA NICOLE BAKER TARAFINDAN

BRADY SERİSİ

Yeterli

İmkansız

Karşı

Konulmaz

İkna

Korumalı

GIANNELLI SERİSİ-KÜÇÜK İTALYA'DA AŞK

Ait Olduğın Yer

Tanıştığımız

Yer

Düştüğümüz

Yer

UMUT ADASI SERİSİ

Son Kez İlk

Kez Tek Kez

AŞKIN İMPARATORLUK HALİ

Onun Ayartması

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

